

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਸਿੱਖ ਬੁਲੇਟਨ

The Sikh Bulletin

A Voice of Concerned Sikhs World Wide

February 2003

ਫਗਨ ਪੜੜ ਨਾਨਕਸ਼ਾਹੀ

sikhbulletin@surewest.net

Volume 5, Number 2

Published by: Khalsa Tricentennial Foundation of N.A. Inc; Sikh Center Roseville, 201 Berkeley Ave, Roseville, CA 95678. Fax (916) 773-6784
Khalsa Tricentennial Foundation of N.A. Inc. is a religious tax exempt California Corporation.

In This Issue/ਤਤਕਰਾ

One Step Forward 295 Steps Back	1
Birds Of A Feather.....	2
ਜਥੇਦਾਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਦਾ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਪੱਤਰ. .4	
ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦਾ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਨੂੰ ਜਵਾਬ.....	5
ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਜਵਾਬ	6
ਕੂੜ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਓੜਕ ਸਚ ਰਹੀ।	10
Kala Afghana's Right To Freedom of Expression. 10	
In The Service Of The Sikh Panth.....	12
Akal Takhat, Kala Afghana And Guru Panth.....	13
ਤਲਬੀ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣਾਤਮਿਕ ਅਧਿਐਨ.....	14
ਗਿ:ਕੇਵਲ ਸਿੰਘ ਜਥੇਦਾਰ, ਤਖਤ ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਵਲੋਂ ਚਿੱਠੀ.....	17
ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਚਿੱਠੀ.....	17
ਸਚ ਦੇ ਵੰਢੇਰਚੀ ਦੇ ਗਲ ਬੁਠ ਰੂਪੀ ਬਲਾਵਾਂ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਹਮਲਾ19	
Nemesis Of Jathedar Giani Kewal Singh.....	20
Nanaksar Thath Isher Darbar.....	21
Jathedar Joginder Singh Vedanti's Patron Saint.....	25
Jathedar Manjit Singh' Patron Saint.....	26
Letters To The Editor.....	28
Misinterpretation Of Gurbani And Sikhism	31
Book Page	32

Editor in Chief

Hardev Singh Shergill

Editorial Board

Avtar Singh Dhani

Gurpal Singh Khaira

Production Associates

Amarjit Singh Padda

Jasnain Singh

The Sikh Bulletin is distributed free around the World. All you have to do is ask. We invite offers of help in distribution in other countries.

Please note our new e-mail address
sikhbulletin@surewest.net

The views expressed by the authors are their own. Please send the feedback and inputs to:
sikhbulletin@surewest.net

Our Website: sikhbulletin.sadapunjab.com

ONE STEP FORWARD 295 STEPS BACK

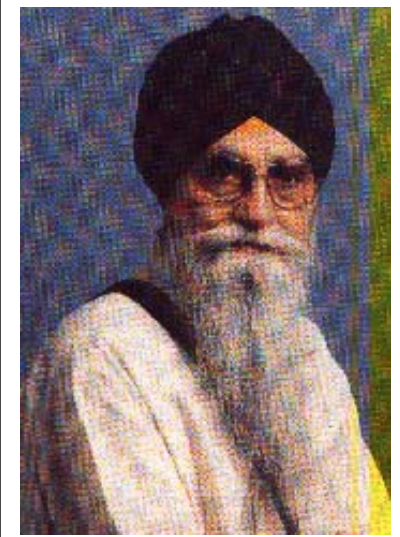
On December 23rd, 2002 five Sikh Sahiban met at Akal Takhat Sahib. Among other things, the details of which follow in the rest of The Sikh Bulletin, they decided to form a committee to look into the matter of Nanakshahi Calendar and summon S. Gurbakhsh Singh Kala Afghana to appear before them on Feb. 10, 2003. While the former step, although too late, is laudable, the latter step is reprehensible. With these summons they are determined to repeat the history by duplicating the treatment meted out to Prof. Gurmukh Singh and Giani Bhag Singh.

Nanakshahi Calendar:

Congratulations are in order to S. Paul Singh Purewal and Institute Of Sikh Studies. It took several years of effort to take the matter before the full house of SGPC and get its unanimous approval in 1998. It was to have been implemented on the 300th Anniversary of The Khalsa in April 1999, but first Jathedar Ranjit Singh, to please Baba Bedi's Sant Samaj and then Jathedar Puran Singh, to please the RSS, blocked its Implementation.

Nanakshahi Calendar has been followed at Gurdwara Sahib Roseville, home of The Sikh Bulletin, since November 20th, 1999 when S. Paul Singh Purewal spoke at the 'First International Conference on Sikh Identity' held at this Gurdwara Sahib. The following resolution was passed unanimously and the Jaikara of acceptance was lead by Giani Wadhawa Singh, President, Sikh Temple Sacramento, California:

" We the Sikh Sangat gathered at the Sikh Center, Roseville, USA on Saturday November 20, 1999, strongly believe that Sikhs need to have their own calendar and that the new Nanakshahi Calendar with fixed 'Gurpurabs' and 'Sangrands' meets that need. We request Jathedar Akal Takhat Sahib to lift the suspension imposed upon this calendar and we strongly urge the Sharomani Gurdwara Parbandhak Committee to take steps to implement this calendar, which it already adopted back in 1999 for Sikhs throughout the world."

BIRDS OF A FEATHER

ਕਰਤੂਤਿ ਪਸੂ ਕੀ ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ ॥ ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ ਕਰੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ

॥

ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਮਾਇਆ ॥ (੨੬੭)

kartoot pasoo kee maanas jaat, lok pachara kare
din raat. Bahar bhekh antar mal maya.

They belong to the human species, but they act like animals. They curse others day and night. Outwardly, they wear religious robes, but within is the filth of Maya.

ਤਖਤਿ ਬਹੈ ਤਖਤੈ ਕੀ ਲਾਇਕ ॥ (੧੦੩੯-੧੧, ਮਾਰੂ, ਮਃ ੧)

takhat bahai takh-tai kee laa-ik.

He alone sits on the throne, who is worthy of the throne.

Man is known by the company he keeps. The 'gentleman' on the left was warned about the 'animal' on the right, but the lure of *Maya* was too much for him to resist. Does this Jathedar know that the second Shabad was meant by the Guru for him? Perhaps not!

The Bird on the right is certified congenital liar Nanaksaria **Thug 'Sant Baba' Amar Singh Barundi** who has sworn to never tell the truth, under or out of oath. In addition he has sworn to rub in the dirt name of the person and his organization for throwing him out of that organization for

being immoral. Person is **Isher Singh** Baba and organization is **Nanaksar**. **Amar Singh** cons under the name '**Nanaksar Thath Isher Darbar**' and he does it under the noses of, themselves morally bankrupt, devotees of Nand Singh, Isher Singh and the lot, with impunity, as if he is challenging them to confront him and see what juicy tales he has to tell about their icons. **This bird is very wealthy and powerful with big connections, globally.**

The gentleman on the left is pathetic **Jaginder Singh Vedanti**. He, unfortunately for us, is **Badal's** handpicked Jathedar of Akal Takhat sahib, third in line to desecrate that 'most supreme seat of the Sikh Nation'. Sikh Bulletin has written extensively about him. (See SB May, June, Nov.2000; May, June, July, Aug., Oct. 2001; Feb. March, Aug. Sept., Oct. 2002; Jan. 2003).

Some say he deserves some applause for his decision to implement the **Nanakshahi calendar** after five years of its passage and after his silence of three years since taking office. But we think credit really goes to **Bibi Jagir Kaur** who incurred excommunication at the hands of Jathedar **Puran Singh** for simply stating what was obvious i.e. the General body of the SGPC had spoken in 1998 and approved its implementation and she is not going to thwart the will of the people. If anything, Jathedar **Vedanti** should be asked what he was afraid of the previous three years. **Gurdwara Sahib Roseville** has been following the directive of SGPC to implement **Nanakshahi calendar** since 1999. Should not Akal Takhat Jathedars have obeyed the decision of SGPC, a body that comes closest to old time '**Sarbat Khalsa**'?

It is interesting that the decisions to implement Nanakshahi Calendar and summon Gurbakhsh Singh Kala Afghana to Akal Takhat Sahib were taken simultaneously. Individuals and organizations that vehemently oppose the Calendar are also the ones who are fearful of truth flowing out of Kala Afghanas's writings.

Is it because of pressure from anti Sikhi organizations that he has locked horns with **S. Gurbakhsh Singh Kala Afghana**? In **August 2002** these organizations lead by **Atty. Gurcharanjit Singh Lamba**, had launched a ruthless misinformation campaign against **Sikh Missionary Colleges**. In the **Sept. 2002 SB** editorial we had identified these organizations and their 'intellectuals'. We refresh your memory again because these same organizations are behind the pressure on **Vedanti** that led him to summon **S. Gurbakhsh Singh Kala Afghana** to Akal Takhat Sahib on **Feb. 10, 2003**:

Organisations:
Damdami Taksal
Akhand Kirtani Jatha

Intellectuals:
Bhai Mohkam Singh
Giani Sher Singh

Budha Dal
Tarna Dal Shaheedi Misal
Tarna Dal Harian Belan
Gurmat Sidhant Parcharak Sant Smaj

Dr. Harbhajan Singh
Dr. Harpal Singh Pannu
Mr. Sukhdev S. Bhaur

To complete the list we would like to add deras Rarewala, Nanaksar, Mastuana, Sacha Sauda of Baba Gurmit Ram Rahim Singh, Divya Jyoti Jagran Sanstha of Ashutosh, Noor Vishav Roohani Trust of Baba Dhanwant Singh, Gobind Sadans of Baba Virsa Singh, Hemkunt, Baru Sahib and Sarbjot Bedi and Sikh Youth of America along with its American Gurdwara Parbandhak Committee.

(See SB Feb., April, June, Aug., Sept. 2002)

Further, it would be a grave omission on our part if we did not include the members of the **SGPC Adharam Parchar Committee** among the **anti-Sikh organizations**:

1. Prof. Kirpal Singh Ji Badungar
2. Dr. Darshan Singh Ji Chandigarh.
3. Dr. Kharak Singh Ji Chandigarh
4. Giani Gurditt Singh Ji Chandigarh
5. Giani Bir Singh Ji Jalandhar
6. Giani Hardev Singh ji Loolon (**Sant**)
7. Baba Vir Singh Maddoke. (**Sant**)
8. Jathedar Joginder Singh Ji Aehrvan

Until 2001 members Nos. 6 & 7 were **Sant Hardev Singh** and **Sant Vir Singh**. In 2002 they became **Giani and Baba** respectively. In 2003 we repeatedly inquired of the Internet service of **SGPC** about the names of the current committee members but we got the following answer:

“ Thanks for your Email. Your email is sent to Asstt. Secretary, Dharam Parchar Committee. Regards, in charge, Iternet Office, SGPC, Amritsar.

Eventually we did receive the list. There is no change in the names but the two ‘Sants’ have their titles back. It seems just the procedure has changed.

One change that we know for sure has taken place is the hiring of **Dr. Gurbakhsh Singh Gill**, former Dean of Agricultural University, Ludhiana as an advisor to the Dharam Parchar Committee in 2002. But Dr. Gill should know that a donkey dressed in lion’s skin does not a lion make. **An ass will always be an ass. If Sikhi has to survive in Punjab this Dharam Parchar Committee needs to be diabanded posthaste.**

This writer knows both Dr. Gill and S. Kala Afghana well. There is no difference in their understanding and interpretation of Gurbani. That is why it pains us to come to the realization that Dr.Gill, after having given prime of his life, between 1984 – 2001, to the education of North American Sikh youth, has, like Dr. Kharak Singh, opted to be

compromised by the establishment. In our opinion he would best serve the cause of Sikhi by defending Kala Afghana. If he joins the inquisitors, history will not be kind to him.

In April 2001 this same Dharam Parchar Committee had attempted to proscribe **Kala Afghana’s** books but thanks to some real Sikhs their efforts were thwarted. For a full account of that we refer you to **The SB of June 2001** but reproduce the following excerpt:

“Outside the venue of the Ludhiana meeting, the ‘Bipar Sena’ (Brahminical Army) under the leadership of Advocate Gurcharanjit Singh Lamba (who had been sent from Patna to Punjab to lead the ‘Dasam Granth Front’ in Punjab) was quite active.”

As the following news story reveals ‘High Priests’ pass the buck on to Badungar about **Ashutosh**, to a committee about **Nanakshahi Calendar** and do not touch **Sacha Sauda Baba** at all. It should be known that the only Jathedar fit for the job, **Giani Kewal Singh**, has been jailed without bail because of the **Sacha Sauda Baba** for something that he did not do. His only crime was to speak up against deras, especially **Sacha Sauda and Nanaksar**.

HIGH PRIESTS WRITE TO BADUNGAR ON ASHUTOSH

Amritsar, December 23rd. 2003. The Sikh high priests here today again showed their inability to come to grips with various controversies, including the Divya Jyoti Jagran Sansthan head Ashutosh Maharaj, photographs of leading Akali leaders appearing in various newspapers seeking blessings from him and the Nanakshahi calendar. If Sikhi is to be saved in Punjab Giani Kewal Singh and Vedanti should swith places.

Unholy Alliance of ‘Sikh High Priests’ Destroyers of Faith

The Sikh high priests during a meeting held at Akal Takht on Monday. — Photo Rajiv Sharma

The meeting of five head priests was presided over by Jathedar, Akal Takht, Giani Joginder Singh Vedanti, and

attended among others by Prof Manjeet Singh, Jathedar, Kesgarh Sahib, Anandpur Sahib, Giani Bhagwan Singh, Head Granthi, Akal Takht, and Giani Gurbachan Singh and Giani Jagtar Singh, both Golden Temple granthis. One would wonder why the Head Granthi of Darbar Sahib, Giani Puran Singh, was excluded from this exclusive unholy alliance.

Answering queries regarding the high priests' inability to recommend action against **Ashutosh Maharaj, Jathedar Vedanti** said due to **lack of concrete evidence** it was not possible to take action. For this reason they had sought a comprehensive report from the SGPC chief, he added. The issue of **Nanakshahi calendar**, which has been a bone of contention among the Sikh clergy, SGPC and Sikh intellectuals for the past more than three years, continue to generate a heated debate. The high priests have decided to constitute an 11-member committee comprising calendar experts, Sikh intellectuals and others to be headed by Jathedar, Akal Takht, and it would submit its report within two months.

Earlier, the Sikh high priests had summoned **Mr Gurbakhsh Singh, Kala Afgana** author of "*bipran ki reet ton sach da marg*", and felt that his books had caused **DEEP ANGUISH** to the Sikh masses. The Sikh clergy has directed him to clarify his position at Akal Takht on February 10, 2003.

Deep anguish indeed, but not among the Sikh masses, who by and large have no clue what Sikhi is. They are simply immersed in the rituals of Akhandpaths with full anti reht maryada paraphernalia and bi-monthly Asa Di Vaar without understanding the meaning or incorporating it into their daily lives as the Guru requires of its Sikh. **Deep anguish** has been felt by those organizations that have tied themselves around a personality, the very thing our Gurus warned us against. **Akhand Kirtani Jatha** has wrapped itself around **Bhai Randhir Singh** and has become holier than thou. **Damdami Taksalias** are tied up with **Baba Gurbachan Singh**. Kala Afgana has spotlighted the writings of these two with the light of Gurbani and found them wanting. **That is the real rub.**

Vedanti is fully aware of this but he is a weakling. He is the same person who when confronted with the question about **Guru statues** in Gurdwaras had answered by saying that there is need for debate. **Really?** A person who cannot decide if **Guru statues (and pictures)** are against Gurmat is hardly a person who will comprehend the *Shabad*:

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਹਿ (੧੨੩੮)

and understand the difference between **Amrit** and **Khande-Di Pahul**.

This issue of **The Sikh Bulletin** has become a **special issue** on the real meaning of Sikhi and the difference between Amrit and Khande-Di-Pahul. Instead of 2000 copies we will

print **5000 copies** for widest possible circulation. Readers may request additional copies. It includes articles in Punjabi and English in defense of **real Sikhi**. It also exposes the double standards of our two Jathedars, **Joginder Singh Vedanti** and **Manjeet Singh**.

Jathedar Vedanti has openly associated with and promoted **anti-Sikhi Deradars** such as **Nanaksaria Sant Baba Amar Singh Barundi, Sant Baba Daljit Singh 'Khalsa'** of Chicago and **Mahant Mahinder Singh** of Birmingham.

Jathedar Manjeet Singh has from day one of his jathedarship associated with and rendered credibility to **Bhajan Yogi**. Neither of these two Jathedars has touched upon the activities of **Sant Baba Gurmit Ram Rahim Singh** of *Sacha Sauda* in Sirsa. One Jathedar, **Giani Kewal Singh**, who had the courage to speak against that Baba finds himself in **jail without bail**. And that Baba has gotten away, literally, with **murder** of "Sirsa journalist **Ram Lal Chhatarpati** who upheld the cause of truth in the columns of his paper '**Pura Sach**' and consequently, had to pay with his life". (The Spokesman Weekly December 2002).

Following the letters and essays in defense of Sikhi we present to our readers the real heart wrenching narratives taken from **court records** about **Amar Singh** and **Bhajan Yogi** and reproduce an already extensively published letter by a '**Sadhwi**' of **Sacha Sauda Dera Baba**.

You be the judge of the character of our 'religious' leaders. We urge our readers to please read every word in this special issue. It is imperative. [Hardev Singh Shergill]

ਜਥੇਦਾਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਦਾ ਕਾਲਾ ਅਡਗਾਨਾ ਜੀ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਪੱਤਰ
ਮਿਤੀ ੮ ਜਨਵਰੀ ਕਰੀਬ ੨ ਵਜੇ ਦੁਪਹਿਰ ਮਗਰੋਂ, ਰਜਿਸਟਰੀ ਲਫ਼ਾਫ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪੱਤਰ:-

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ

Siri Akal Takhat Sahib, Sri Amritsar (Pb.) India.

Fax Phone - 540820, PBX , 553957-58-59 Ext-434

ਨੰ: ਅ ੧੩/੦੨/੧੯੮੫

ਮਿਤੀ :੨੩/੧੨/੦੨

ਸ੍ਰ:ਗੁਰਬਖ਼ਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਡਗਾਨਾ,

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ਤੁਹਾਡੀਆਂ "ਬਿਪਰਨ ਕੀ ਚੀਤ ਤੋਂ ਸੱਚ ਦਾ ਮਾਰਗ" ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਦਸ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਤੁਸੀਂ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਵਲੋਂ ਗੁਰੂ-ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਨੂੰ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬੰਧੀ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਸਿਦਕ ਅਤੇ ਪੰਥਕ ਸ਼ਰਧਾ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਈ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕੁ ਹਵਾਲੇ ਹੇਠਾਂ ਦਰਜ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਅਨੇਕਾਂ ਲਿਖਤੀ ਚਿੱਠੀਆਂ ਰਾਹੀਂ

ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰਖਦਿਆਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਤੀ ੧੦ ਫਰਵਰੀ, ੨੦੦੩ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਵਾਲੇ :-

੧. ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਵਾਲਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਵੱਡੀ ਭੁਲ ਹੈ। (ਪੰਨਾ ੬੫, ਭਾਗ ਛੇਵਾਂ)

੨. ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਸਿੱਖ ਬਣ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਅਜਿਹਾ ਧੁਰਾ ਬਣਾ ਦਿਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਿੱਖ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਿਰ ਮੁਨਾ ਲੈਣ ਅਥਵਾ ਤਮਾਕੂ ਆਦਿ ਪੀ ਲੈਣ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਦਿਤਾ। ਪੰਨਾ ੬੫, ਭਾਗ ਛੇਵਾਂ)

੩. ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਤੋਂ ਅਗਿਆਨੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਰਾਹ ਪੱਕਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਤਿਤ ਪੁਣਾ ਫੈਲਾਇਆ। ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਿੰਘ ਸਜਾ ਲੈਣ ਦੇ ਭਰਮ ਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਮੁਕਾਅ ਦਿੱਤੀ। (ਪੰਨਾ ੬੪.੬੫ ਭਾਗ ਛੇਵਾਂ)

੪. ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਣੀ (ਭਾਵੇਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਜਾਂ ਸ਼ੰਕੇ ਦੇ ਦਸ਼ਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈ) ਕਿਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਵੀ 'ਗੁਰੂ-ਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਪੰਨਾ ੨੧੧. ਭਾਗ ਪੰਜਵਾਂ)

੫. ਕਿਸੇ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਥਵਾ ਝੂਠੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਬੱਬ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਐਡੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕੇ ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਵਾਧੂ ਅਤੇ ਝੂਠੀ ਸਿਫਤ ਕਰਨ ਦੇ ਥਾਂ ਸੰਤਾਂ ਮਹਾਂ-ਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਸਚਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਫੱਬਦਾ ਹੈ।

ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ-ਧਾਰੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਇਸ ਪੱਖ ਤੋਂ ਹੀ ? ('ਕੀ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਹੀ' ?) ਮੁਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੇ ਸਿਖਾਂ ਅਤੇ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਸਮੇਤ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਕਰੜੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਆਏ ਹੋਏ ਸਖ਼ਤ ਔਕੜ ਵਿਚ ਸਨ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖ ਕੇ ਸਾਥ ਛੱਡ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਹੀ ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ? (ਮਾਸੂ ਮਾਸੂ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਝੁਗੜੇ- ਪੰਨਾ ੩੦੦)

੬. ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤੱਕੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿਚ ਸਦਾ ਹੀ ਨਾਮਣਾ ਖੱਟਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਫੌਜੀ ਜਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਦਾਹੜੀਆਂ ਕੁਤਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਦੇ (ਤੇ) ਪੰਜ ਕਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪੱਕਾ ਧਾਰਨੀ ਫੌਜ ਵਿਚ ਮਸਾਂ ਇਕ-ਔਧ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮਵੀਰ ਚੱਕਰ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ਨੇ ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

(ਮਾਸੂ ਮਾਸੂ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਝੁਗੜੇ- ਪੰਨਾ ੩੦੧)

(ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ) ਜਥੇਦਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ।

ਗੁਰਬਖ਼ਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦਾ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਨੂੰ ਜਵਾਬ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ 10 January 2003

ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿ:ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ 'ਵੇਦਾਂਤੀ'-ਜਥੇਦਾਰ? ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀਓ !

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ । ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹਿ ॥

ਆਪ ਜੀ ਵਲੋਂ -ਅ:੩/੦੮/੧੯੮੫ ਨੰਬਰ ਆਦੇਸ਼, ਰਾਹੀਂ ਦਾਸ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੋਂ (ਕਥਿਤ ਤੌਰ ਤੇ) ਖ਼ਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਸਿਦਕ ਅਤੇ ਪੰਥਕ ਸ਼ਰਧਾ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪੁਜੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਵਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਪੁਜੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਭੇਜੇ ੬ ਲਿਖਤੀ ਹਵਾਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਦਾਸ ਨੂੰ ੧੦ ਫਰਵਰੀ ੨੦੦੩ ਨੂੰ ਸੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ

ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦਾ ਅਦੇਸ਼ (ਹੁਕਮ) ਰਜਿਸਟ੍ਰੀ ਲਫ਼ਾੜੇ ਰਾਹੀਂ ਮਿਤੀ ੮ ਨਜਨਵਰੀ ੨੦੦੩ ਨੂੰ ੨ ਵਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ । ਹਾਰਦਿਕ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੋਈ ਕਿ ਸੁਕਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਇੱਕਤਰ ਹੋ ਕੇ ਵਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਪਰਸਪਰ ਪਿਆਰ ਦੀ ਲਹਰਿ ਚਲ ਪੈਣ ਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਇਸ ਪਾਵਨ ਫੁਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਤੋਂ ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਸੀਤਲਤਾ ਵਰਤ ਜਾਵੇਗੀ-

"ਹੋਇ ਇਕਤ੍ਰ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ਜੋੜੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੈਸਹੁ ਸਫਾ ਵਿਛਾਇ ॥੧॥

ਇਨ੍ਹ ਬਿਧਿ ਪਾਸਾ ਢਾਲਹੁ ਬੀਰ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਨਹ ਲਾਗੈ ਪੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ {ਬਸੰਤ:ਮ:੫॥ ੧੯੮੫}

ਮਈ ੧੯੮੩ ਤੋਂ ੨੯ ਦਸੰਬਰ ੧੯੮੩ ਤਕ ਬਾਬਾ ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਇਛਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪੁਲੀਸ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬੜੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਨਾਨਕ ਨਿਵਾਸ ਵਿਖੇ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾਂ । ਇਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਘਰੇਗੀ ਮਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਸੰਨ ੧੯੮੩ ਵਿਚ ਹੀ ਦਰਖ਼ਾਸਤ ਦੇਣ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਪਾਸਪੋਰਟ ਨਾਲ ਦਾਸ ਅਪਣੀ ਛੋਟੀ ਬੇਟੀ ਬਲਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੌਰ ਸਮੇਤ ੧ ਜਨਵਰੀ ੧੯੮੪ ਤੋਂ Canada ਆ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਹਮਲੇ ਵਾਲਾ "ਬਿਲੂ ਸਟਾਰ" ਨਾਮਕ ਅਤਿਅੰਤ ਦੁਖਦਾਈ ਭਾਣਾ ਵਰਤਣ ਉਪਰੰਤ ਇੰਦਰਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਦਮਨ ਚੱਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਚੱਲਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਬਾਬਾ ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹਮੈਤੀ ਹੋਣ ਦੀਆਂ C.I.D. ਵਲੋਂ ਸੂਚਨਾਵਾਂ ਮਿਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ SSP ਸ: ਅਜੇਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤ (Dismiss) ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਾਸ ਦੀ ਭਾਲ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਭਾਰਤੀ ਸਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਦਾਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭਾਰਤ ਮੰਗਵਾਉਣ ਦੇ ਦੋ ਵਾਰ ਯਤਨ ਹੋਏ। ਕੈਨੇਡਾ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦਾਸ ਕੋਲੋਂ ਦੋ ਵਾਰ ਹੀ ਲਿਖਤੀ ਸਪੱਟੀਕਰਨ ਲਿਆ। ਬੜੀ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਉਪਰੰਤ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਪੁਜੀ ਮੰਗ ਰੱਦ ਕਰਕੇ, ਦਾਸ ਨੂੰ ਕੈਨੇਡਾ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰੀ ਬਣਾ ਲਿਆ ਗਿਆ।

ਵਡੇ ਪੰਨ ਭਾਗ ਸਮਝਦਾ ਸਾਂ ਕਿ ਦਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਣਾ ਤੋਂ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋ ਸਕਣ ਦਾ ਸਮਾ ਬਣਿਆ। ਹੁਕਮ ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ ਕਿ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਲੱਗੀ ਦਾਸ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਅਜੇਹਾ ਰੰਗ ਫੜ ਗਈ ਸੀ ਕਿ, ਡਾਕਟਰੀ ਦਵਾਈ ਕੰਮ ਨਾ ਸੀ ਕਰ ਸਕੀ ਤਾਂ Dr: Norman W. Walker ਵਲੋਂ ਚਲਾਏ ਇਲਾਜ, ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਫਲਾਂ ਦੇ ਜੂਸਾਂ ਤੇ ਹੀ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਦਾਤਾਰ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਮੌਤ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ਪੁੱਜੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸਿਹਤ, ਮੌਤਾ ਖਾ ਤੁਰੀ। ੩੦ ਅਕਤੂਬਰ ੨੦੦੦ ਤੋਂ ਦਾਸ, ਸੈਲਰੀ, ਗਾਜ਼ਰਾਂ, ਪਾਲਕ, ਚਕੰਦਰ ਆਦਿ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਜੂਸ ਅਥਵਾ ਕਚੀਆ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਫਲਾਂ ਤੇ ਹੀ ਹੈ । ਸਿਹਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਬੈਠਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਨੂੰ ਸੋਜਾ ਪੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ੮੧ਵੇਂ ਸਾਲ ਵਿਚ ਪੁੱਜੇ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਰਜਰੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੇ ਦਾਸਰੇ ਲਈ ਭਾਰਤ ਤੱਕ ਦਾ ਲੰਮਾ ਸਫ਼ਰ ਜਾਨ ਲੇਵਾ ਸਿੱਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਦਾਸ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਇਸ ਸਫ਼ਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ। ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਭੈ ਵੀ ਨਿਰਮੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ, ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਤੋਂ ਹੀ ਭਾਰਤੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪੁਲੀਸ ਨੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਝਟ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਜਾਬਰ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਕੀਤੀ ਬੇਹੁਰਮਤੀ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਝੱਟ ਪੱਟ ਪੁੱਜਣ ਲਈ ਬੜਾ ਯਤਨ ਸ਼ੀਲ ਚਿਹਾ, ਪਰ ਇਹ ਦਾਸਰਾ ਪ੍ਰਾਣਾ ਤੋਂ ਪਿਆਰੇ ਆਪਣੇ ਸਰਬ ਉੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਅਸਥਾਨ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਨਾ ਸੀ ਪੁੱਜ ਸਕਿਆ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ਬਣ ਚਿਹਾ ਇਹ ਸਮਾਂ ਵੀ ਦਾਸ ਲਈ ਅਜਾਂਈਂ ਜਾ ਚਿਹਾ ਹੈ। ਲਿਖਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ

ਭੇਜਣਾ ਦਾ ਆਪ ਜੀ ਵਲੋਂ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜਣ ਨੂੰ ਨਿਸਫਲ ਜਾਣ ਕੇ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਦਾਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਂਜ ੧੦ ਫਰਵਰੀ ਦੀ ਤਰੀਖ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਦਾਸ ਦੇ ਥਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸੱਜਣ ਸ: ਗੁਰਤੇਜ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚੰਡੀ ਗੜ੍ਹ ਵਾਲੇ, ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਕਚਿਹਰੀ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਇਆ, ਸਭ ਕੁਝ ਦਾਸ ਲਈ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਗੁਰਮਤਿ ਰਹਿਣੀ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਚਰਨ ਪੂੜ-- ਦਾਸਰਾ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ

ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਜਵਾਬ

ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਹੇਤਾ ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸੰਘਾ, ਕੈਨੇਡਾ

ਜਥੇਦਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ, ਭਾਈ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਅਦਬ ਸਹਿਤ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ॥

ਆਪ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਸ੍ਰ. ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿਚ ੨੩/੧੨/੦੨ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਪੱਤਰਕਾ ਨੰ: ਅ : ੩/੦੨/੧੯੮੫ ਦੀ ਫੋਟੋ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਲੋਂ 'ਬਿਪਰਨ ਕੀ ਰੀਤ ਤੋਂ ਸੱਚ ਦਾ ਮਾਰਗ' ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੋਂ ਹੋਰ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ 'ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਜਿਹੇ ਹਨ, ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੇ ਸਿਖੀ ਸਿਦਕ ਅਤੇ ਪੰਥਕ ਸ਼ਰਧਾ ਨੂੰ ਠੋਸ ਪਹੁੰਚਾਈ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਕੀਆਂ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਅਨੇਕਾਂ ਲਿਖਤੀ ਚਿਠੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗੁਰੂ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰਖਦਿਆਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਤੀ ੧੦ ਫਰਵਰੀ ੨੦੦੩ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹੜੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਈ ਹੈ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਣ ਲਈ ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਗੁਰਸਿਖ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਵਸ ਹੋ ਕੇ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਸ਼ੀ ਜਥੇਦਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਜਥੇਬੰਦੀ ਦੇ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਪ੍ਰਤੀ, ਸਿਖ ਮਰਿਆਦਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਤੇ ਤਾੜਨਾ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਸ਼ੋਭਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸੰਪਰਦਾਈ ਹਠ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਵੱਸ ਬਦਲਾ ਲਊ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਾਇਤਾਂ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਗੁਰਮਤਿ ਨੂੰ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਨਿਰਾਲਾ ਰਖਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਆਪਣੇ ਲੇਖਕ ਵੀਰ ਨੂੰ ਉਤਸਾਹ ਹੀਣ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਸ਼ੋਭਨੀਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਖੇ ਕਿਧਰੇ ਵੀ ਉਤਮ ਪੁਰਖ ਜਾਂ ਸਿਧੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੇ ਵੀ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਹੈ, ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵੋ ਜਾਂ ਬਾਣੀ ਗਾਵੋ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਵੀ ਅਨ ਪੁਰਖ ਵਿਚ 'ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇਰਾ....॥'(ਗੁ.ਗ੍ਰੰ.ਪ ੯੧੮) ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਸਹਿਤ 'ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਸੁਣਹੁ ਪੁਤ ਭਾਈਹੋ...॥'(ਗੁ.ਗ੍ਰੰ.ਪੰਨਾ੯੨੩)ਜਾਂ 'ਆਵਹੁ ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰਹੋ...॥'(ਗੁ.ਗ੍ਰੰ.ਪ ੯੨੦) ਨਾਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।

ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਕਿਤਨਾ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਥਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਜਾਣ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰ ਭਰੀ ਗਲਵਕਤੀ ਵਿਚ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਦੇ ਕਿ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ, ਆਪ ਜੀ ਵਲੋਂ ਸਿਖ ਪੰਥ ਦੀ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਚੜਦੀ ਕਲਾ ਲਈ ਦਿਤੀਆਂ ਅਮੋਲਕ ਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ, ਜਨ ਸਧਾਰਨ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੇ। ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਆਣ ਕੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੋ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਅੰਦਰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਦੀ ਨਵਿਰਤੀ ਹੋ ਸਕੇ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪੱਤਰਕਾ ਤੋਂ ਇਹ ਨਿਸਚੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਸ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਕੇਵਲ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪੱਤਰਕਾਵਾਂ ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸਥਿਤੀ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰਕਾਵਾਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਗਹਿਰੀ ਸੂਝ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਪੰਥ ਦਰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਗੁਰਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਪੱਤਰਕਾਵਾਂ ਕੇਵਲ

ਸੰਪਰਦਾਈ ਜੜ੍ਹਤਾ ਵਿਚ ਬੜੇ ਹੋਏ ਡੇਰੇਦਾਰ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਵਲੋਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਆਪ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਲਿਖਣ ਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਸੂਝਵਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਭਲੀਭਾਂਤ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਜਾਂ ਲੰਬੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਕੋਈ ਇਕ ਪੰਗਤੀ ਲੈ ਕੇ ਅਰਥ ਭਾਵ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਚਲ ਰਹੇ ਪਰਕਰਣ ਅਤੇ ਰਹਉ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਸੰਪੂਰਨ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਨਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਜਣ ਭੁਲੇਖੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਭਟਕ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੰਭੀ ਗੁਰੂ ਇਹੀ ਤਰੀਕਾ ਵਰਤ ਰਹੇ ਹਨ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਕੋਈ ਰਚਨਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਾਵਿ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਵਾਰਤਿਕ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਉਪਰਲਾ ਨਿਯਮ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚੋਂ 'ਨਾਮ-ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਪਰਕਰਣਾਂ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਕੁਝ ਕੁ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੰਗਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੰਕਾਵਾਦੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਭਾਰਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਖਣ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਣ ਦੁਆਰਾ ਅਵੱਸ਼ ਹੀ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿਖ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਸੰਕਾਤੁਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਜਗਿਆਸੂ ਬਿਰਤੀ ਅਤੇ ਪੀਰਜ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਰਹਿਤ ਹੋਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚਲੇ ਸਮੁੱਚੇ ਪਰਕਰਣ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਪੰਥਕ ਦਰਦ ਦਾ ਝਲਕਾਰਾ ਵਜੋਗਾ। 'ਬਿਪਰਨ ਕੀ ਰੀਤ ਤੋਂ ਸੱਚ ਦਾ ਮਾਰਗ' ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਅਤੇ ਛੇਵੇਂ ਭਾਗ ਵਿਚੋਂ ਲਈਆਂ ਪੰਗਤੀਆਂ ਪੰਥਕ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਚੜਦੀ ਕਲਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਵਲੋਂ ਇਕ ਨਿਮਾਣੇ ਸਿਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਿਤੇ ਹੋਏ ਸੁਝਾਅ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਹਨ, ਕੋਈ ਫਤਵਾ ਨਹੀਂ। ਕੀ, ਕਿਸੇ ਗੁਰਸਿਖ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਰਾਇ, ਸੁਝਾਅ ਜਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੀ ? ਮਾਨਵ ਹਿੱਤਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਤਾਂ ਲੋਕ ਰਾਜੀ ਸਿਸਟਮ ਦੁਆਰਾ ਦੁਨਿਆਵੀ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?

ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦੀ ਲਿਖਤ ਭਾਗ ਛੇਵਾਂ ਵਿਖੇ 'ਪੰਜ ਕਕਾਰੀ ਬਾਹਰੀ ਪਛਾਣ ਤੋਂ ਅੰਦਰਲੀ ਸਿਖੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀ ਹੈ?' ਦਾ ਸੁਆਲ ਖੜਾ ਕਰਕੇ ਲਿਖਿਆ ਪਰਕਰਣ ਪੰਨਾ ੬੩, ੬੪, ੬੫ ਅਤੇ ੬੬ 'ਤੇ ਦਰਜ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕੇਵਲ ਵਖ-ਵਖ ਤਿੰਨ ਪੰਗਤੀਆਂ ਚੁਣੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਆਪ ਜੀ ਵਲੋਂ ਲਿਖੀ ਪੱਤਰਕਾ ਦੇ ਹਵਾਲਾ ਨੰ: ੧, ੨ ਅਤੇ ੩ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਪੰਗਤੀ ਹੈ, "ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਵਾਲਾ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸਾਧਨ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਵੱਡੀ ਭੁਲ ਹੈ।" (ਪੰਨਾ ੬੫, ਭਾਗ ਛੇਵਾਂ) ਇਸ ਇਕਲੀ ਪੰਗਤੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਨਾਲ ਭੁਲੇਖਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਣ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸੇ ਹੀ ਪੈਰੋ ਵਿਚ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਵਲੋਂ ਸੰਨ ੧੬੯੯ ਵਿਚ ਰਚਾਏ ਖੰਡੇ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਛਕਾਉਣ ਦੇ ਸਮਾਗਮ ਸਮੇਂ ਲਏ ਗਏ ਪ੍ਰਣ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਿਆਂ ਜੋ ਪੰਗਤੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਤੇ ਸਿਦਕ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਝਲਕਾਰੇ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗਲ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਕਾਇਤ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਪੰਗਤੀਆਂ ਕਿਉਂ ਨਜ਼ਰੀਂ ਨਹੀਂ ਪਈਆਂ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਮੇ (") ਪਾ ਕੇ ਲਿਖਤ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ :-

'ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਕ ਬੜਾ ਲਾਹੇਵੰਦ ਅਤੇ ਬੜਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪੁਣ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ : " ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਿਖੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰੀ ਸਮਝਾਂਗਾ। ਪੰਥ ਦੀ ਚੜਦੀ ਕਲਾ ਲਈ, ਸਚਾਈ ਦੀ ਰਖਿਆ ਲਈ, ਜੇ ਖੜਤਾ ਆ ਬਣੇ ਤਾਂ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਉਚਾ ਚੁਕਣ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿਚ ਪੁਰਜਾ-ਪੁਰਜਾ ਕੱਟ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾਉਣ ਨੂੰ ਪੰਨ ਭਾਗ ਸਮਝਾਂਗਾ।" ਕੀ ਇਹ ਪੰਗਤੀਆ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕੋਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਥੇਬੰਦੀ ਦਾ ਅੰਗ ਬਣਨ ਹਿਤ ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਉਹ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ? ਹਰੇਕ ਸੂਝਵਾਨ ਦਾ ਉਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ।

ਹਵਾਲਾ ਨੰ: ੨... ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਸਿਖ ਬਣ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਅਜਿਹਾ ਪੁਰਾ ਬਣਾ ਦਿਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਿਖ ਬਚੇ ਨੂੰ ਸਿਰ ਮੁਨਾ ਲੈਣ ਅਥਵਾ ਤਮਾਕੂ ਆਦਿ ਪੀ ਲੈਣ ਦਾ ਹੌਂਸਲਾ ਦਿਤਾ। (ਪੰਨਾ ੬੫, ਭਾਗ ਛੇਵਾਂ) ਉਪਰੋਕਤ ਪੰਗਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਲੀ ਹੀ ਪੰਗਤੀ ਪੜਣ ਦੁਆਰਾ ਭੁਲੇਖਾ ਦੂਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਭਾਵ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਇਹ ਹੈ: 'ਜਿਸ ਮਾਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਰਭ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਵਰਣਨ ਸਿਖਿਆ ਦੇਣੀ ਆਰੰਭ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਜ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਵਿਧੀ ਵਿਧਾਨ ਬਣ ਜਾਣ ਤੋਂ ਉਸ ਮਾਤਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਇਉਂ ਮੋੜਾ ਖਾ ਗਏ-- 'ਹਾਲੀ ਮੌਜ ਮੇਲਾ ਕਰ ਲਵੇ, ਆਪੇ ਸਾਡਾ ਕਾਕਾ ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਗੁਰੂ

ਵਾਲਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।'

ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸਿਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਤਿਤ ਪੁਣੇ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਵਧੀਆ ਰਾਇ ਹੈ ਕਿ, ਕੇਵਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਵਾਲੇ ਬਣੀਦਾ ਹੈ, ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਚੱਲਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਬਚੇ ਦਾ ਗੁਰਸਿਖ ਘਰਾਣੇ ਵਿਚ ਜਨਮ ਲੈਣ ਉਪਰੰਤ ਸਿਖ ਰਹਿਤ ਮਰਿਆਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਦੇ 'ਜਨਮ ਤੇ ਨਾਮ ਸੰਸਕਾਰ' ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਵਾਲਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਕੌਮੀ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਸਿਖੀ ਆਚਰਣ ਨੂੰ ਨਿਰਮਲ ਰਖਣ ਵਿਚ ਵਧੇਰੇ ਸਹਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਚੇ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਹੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਗੁਰਸਿਖ ਮਾਂ ਬਾਪ ਬਚੇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲਿਜਾ ਕੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਪੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰਬਾਣੀ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਖਰ ਤੋਂ ਨਾਮ ਰਖਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੇ ਨਾਉਂ ਪਿਛੇ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕੌਰ ਸ਼ਬਦ ਲਗਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਲਈ ਸਿਖੀ ਵਿਚ ਪਰਪੱਕ ਰਹਿਣ ਲਈ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਕ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਅਪਣੇ ਵਲੋਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਿਖ ਹੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਗੁਰੂ ਦਾ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਕਾਰ ਅਤੇ ਜਥੇਬੰਦੀ ਦਾ ਪਹਿਚਾਣ ਚਿੰਨ੍ਹ ਕੜਾ ਪਾ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਉਪਰੰਤ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਬਚਾ ਹੋਸ਼ ਸੰਭਾਲੇ, ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਿਖ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਸੋਝੀ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦਸਣ ਕਿ ਕੇਸ ਰੂਪੀ ਕਕਾਰ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਧੁਰ ਤੋਂ ਹੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਲੋਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਹਨ, ਹੁਣ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕੰਘਾ ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ ਟਿਕਾ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ। ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਕਛਹਿਰਾ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਈ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਜੂਤਾ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਰੁਮਾਲ, ਫਿਰ ਪਟਕਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦਸਤਾਰ ਸਜਾਈ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਵਾਨੀ ਵਿਚ ਪੈਰ ਰਖਣ ਲਗੇ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਚੰਗਾ ਬੋਧ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਿਰਪਾਨ ਦੇ ਅਰਥ ਭਾਵ ਸਮਝਾ ਕੇ ਪੰਜਵਾਂ ਕਕਾਰ ਕਿਰਪਾਨ ਵੀ ਉਸਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਦਾ ਅੰਗ ਬਣਾ ਦਿਓ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੀ ਪੰਥਕ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਉਸ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਦਾ ਅੰਗ ਬਣ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੋਇਆ ਉਹ ਪੰਥਕ ਰਹਿਣੀ ਅਨੁਸਾਰ 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਸਕਾਰ' ਦੁਆਰਾ ਪੰਥਕ ਜਥੇਬੰਦੀ ਦਾ ਪੱਕਾ ਅੰਗ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕਰ ਸਕੇ, ਸ਼ਰਾਬ ਤੇ ਤਮਾਕੂ ਆਦਿਕ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰ ਸਕੇ ਜਾਂ ਪਤਿਤਪੁਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਰ ਭੈੜੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਸੰਭਾਲਦਿਆਂ ਹੀ, ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਲੜ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਬੋਧ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰਸਿਖ ਹੋਣ ਦਾ ਗੌਰਵ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਭਟਕਣ ਨਹੀਂ ਦਏਗਾ। ਉਹ ਗੁਰਮਤਿ ਤੋਂ ਅਗਿਆਨੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਭਰਮ ਵੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਸਕਾਰ ਸਮੇਂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਕਕਾਰ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਬੋਧ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਕਾਰ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਨ, ਪਰ ਗੁਰਸਿਖੀ ਤਾਂ ਮਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਆਚਰਣ ਕਾਇਮ ਰਖਣ ਵਿਚ ਹੈ। ਸਿਖ ਰਹਿਤ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ 'ਸਿਖ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼' ਵਿਚ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਤੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਸਿਖ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਵਾਲਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਗੁਰਸਿਖ ਸਜਦਾ ਹੈ। 'ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਸਕਾਰ' ਤਾਂ ਪੰਥਕ ਰਹਿਣੀ ਦਾ ਅੰਗ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਸਿਖ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਖਸ਼ੀ ਧਰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਪੰਥਕ ਫਰਜ਼ ਵੀ ਪੂਰੇ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਵਾਸਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਸਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਪੰਥਕ ਨਿਯਮਵਾਲੀ ਦੇ ਪਾਬੰਦ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਣ ਕਰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਿਚਾਰੋ ਕਿ ਜੇਕਰ ਗੁਰਸਿਖ ਬਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗੁਰਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਬੋਧ ਕਰਵਾਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੰਥਕ ਫਰਜ਼ ਪੂਰੇ ਕਰਨ ਲਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਸਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਦਾ ਅੰਗ ਨਾ ਬਣੇ। ਜਦੋਂ ਮਾਂ ਬਾਪ ਜਾਂ ਸਿਖ ਘਰਾਣਿਆਂ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਨੌਜਵਾਨ ਬੱਚੇ ਬੱਚੀਆਂ ਅਜਿਹਾ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੇਵਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਸਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਵਾਲੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਗੁਰਮਤਿ ਰਹਿਣੀ ਤੋਂ ਉਲਟ ਮਨ ਦੀ ਮਤਿ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਉਣ ਦੀ ਖੁਲ੍ਹ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਗੁਰਮਤਿ ਤੋਂ ਸਖਣੇ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਪਤਿਤਪੁਣੇ ਅਤੇ ਨਸ਼ੇ ਆਦਿਕ ਭੈੜੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ! ਜੇ ਕਿਧਰੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਜਾਂ ਕੌਮੀ ਘਟਨਾ ਕਰਕੇ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਹੋ ਕੇ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਗੁਰਮਤਿ ਬੋਧ ਤੋਂ ਸਖਣੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕੇਵਲ ਸਰੀਰਕ ਰਹਿਣੀ ਨੂੰ ਹੀ ਸਿਖੀ

ਮੰਨ ਲੈਣ ਦਾ ਭਰਮ ਪਾਲ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਦਿਸਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਦਰਸਾਈ ਰਹਿਤ ਤੋਂ ਕੋਹਾਂ ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਹੀ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਪੰਗਤੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪੱਤਰਕਾ ਦੇ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ ੩ ਵਿਚ ਇਉਂ ਅੰਕਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਤੋਂ ਅਗਿਆਨੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਰਾਹ ਪਕਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਤਿਤਪੁਣਾ ਫੈਲਾਇਆ। ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਿੰਘ ਸਜਾ ਲੈਣ ਦੇ ਭਰਮ ਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਿਖ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਮੁਕਾਅ ਦਿਤੀ। ਪੰਨਾ ੬੪, ੬੫ ਭਾਗ ਛੇਵਾਂ।

ਹੁਣ ਧਿਆਨ ਪੂਰਵਕ ਪੜ੍ਹੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਲਿਖਤ, ਜੋ ਇਸੇ ਪੁਸਤਕ (ਭਾਗ ਛੇਵਾਂ) ਦੇ ਪੰਨਾ ੬੧ ਤੇ ਅੰਕਿਤ 'ਧਨੁ ਜਨਨੀ ਜਿਨਿ ਜਾਇਆ' ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪਰਕਰਣ ਦਾ ਇਹ ਪੈਰੂ, ਜੋ ਉਪਰੋਕਤ ਭਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਦੇਖੋ। ਇਸ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੰਥਕ ਦਰਦ ਕਿਵੇਂ ਤੜਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲਿਖਤ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ :

" ਹਾਏ ਕਿਤੇ ਅਸੀਂ ਪੰਥ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਆਦਰਸ਼ ਗ੍ਰਹਿਸਥਣ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਮਾਤਾ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਜਿਹੜੀ ਬਚੇ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਰੰਗ ਚਾੜਣ ਵਿਚ ਰੁਝ ਜਾਇਆ ਕਰਦੀ। ਬਾਲ ਦੇ ਜਣੇਪੇ ਤੋਂ ਸੁਰਖਰੂ ਹੁੰਦੇ ਸਾਰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਸਮੇਤ ਆਪਣੇ ਪਰਮ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ। ਗੁਰ-ਸ਼ਬਦ-ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਠੰਢ ਮਾਣ ਲੈਣ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋੜਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਖਲੋਂਦਾ ਅਤੇ ਪੁਣ ਰੂਪ ਜੋੜੀ ਕਰਦਾ, ਹੇ ਸਚੇ ਪਿਤਾ ਜੀਓ! ਤੁਹਾਡੀ ਮਿਹਰਾਂ ਭਰੀ ਗੋਦ ਵਿਚ ਲੋਟਿਆ ਇਹ ਨਵ-ਜਨਮਿਆ ਬਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿਹਰ ਦਾ ਸਦਕਾ ਇਕ ਕਕਾਰ (ਕੇਸ) ਧੁਰੋਂ ਹੀ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਕਾਰ (ਕੜਾ) ਤੇਰੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਅਸਾਂ ਪਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ੫-੬ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤਕ ਇਸ ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਕਕਾਰ (ਕਛਾ) ਪਾਈ ਰਖਣ ਦੀ ਅਤੇ ਕੇਸਾਂ ਉਤੇ ਰੁਮਾਲੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਰਖਣ ਦੀ ਚੋਟਕ ਲਾ ਦਿਆਂਗੇ। ਮੂਲ ਮੰਤਰ ਕੰਠ ਕਰਵਾ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ। ਬੁਲਾਉਣਾ ਇਸ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਹਿਸਾ ਬਣਾ ਦਿਆਂਗੇ। ੧੦ ਤੋਂ ੧੩ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਦਾ ਸੁੱਧ ਪਾਠ ਕਰਨ ਦੀ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਸਿਖਿਆ ਲੈਣ ਦੀ ਰੁਚੀ ਬਣਾ ਦਿਆਂਗੇ। ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ ਕੰਘਾ (ਚੌਥਾ ਕਕਾਰ) ਰਖਣ ਦੇ ਗੁਣ ਸਮਝਾ ਕੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਸਿਖਾ ਕੇ ਸੀਸ 'ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਦਸਤਾਰਾ ਸਜਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਣਾ ਦਿਆਂਗੇ। ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀਓ! ਸਾਡੀ ਨਿਮਾਣਿਆਂ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਕਿ ੧੮ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤਕ ਤੇਰੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਲ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਦਾ ਗਿਆਤਾ ਬਣਾ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਗ਼ਰੀਬਾਂ, ਯਤੀਮਾਂ, ਦੁਖਿਆਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰ ਸਕਣ ਯੋਗ ਬਣਾ ਕੇ ਪੰਜਵਾਂ ਕਕਾਰ (ਕਿਰਪਾਨ) ਵੀ ਇਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿਸਾ ਬਣਾ ਦੇਣ ਦਾ ਸੱਪਰਾਂ ਭਰਿਆ ਬਚਨ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਸਾਡੇ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਸਹਾਈ ਹੋਣਾ ਜੀ। ਪਰ ਨਾਰੀ ਨੂੰ ਧੀ ਭੈਣ ਜਾਣਨਾ ਬੱਚੇ ਦੇ ਆਚਰਨ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅੰਗ ਬਣਾ ਦਿਆਂਗੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਸ਼ੇ ਤੋਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਭਿੱਜ ਰਖਾਂਗੇ। ਹਾਂ, ਤੂੰ ਆਪ ਸਹਾਈ ਹੋ ਕੇ ਇਸ ਬਾਲ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਕੌਮ ਲਈ ਲਾਹੇਵੰਦ ਮਨੁੱਖ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਿਹਰ ਕਰਨੀ। ਸਿਖੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ। ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਭੋਰਾ ਸੰਤ-ਸੂਰਮਾ ਬਣਨ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਜੀਓ।"

ਸਿਖ ਰਹਿਤ ਮਰਿਆਦਾ ਵਿਚ ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਥੇ ਕੇਵਲ 'ਦਸਮੇਸ਼ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ', ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਸਕਾਰ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣਾ ਸ਼ਬਦਵਾਲੀ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ 'ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ' ਕਹਿਣਾ ਗ਼ਲਤ ਪਰਚਾਰ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵੀਰੋ! ਪਾਹੁਲ ਬਾਣੀ ਦੀ ਹੈ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਉਂ ਕਰੋ ਗੁਰੂਬਾਣੀ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਂ ਨਾਮ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ। ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦੀ ਅਸਲ ਸ਼ਬਦਵਾਲੀ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਪਰਕਰਣ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਪਰਚਲਿਤ ਸ਼ਬਦਵਾਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਪਰਕਰਣ ਨੂੰ ਉਹ ਹੁਣ ਲਿਖਦੇ ਤਾਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦਵਾਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਦੇ। ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾਵਲੀ ਵਿਚ ਗੁਰਮਤਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਝਲਕਾਰਾ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲਿਖਤ ਪੜਣ ਸਮੇਂ ਇਹ ਪੱਖ ਵੀ ਪਾਠਕਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣਾ ਆਵਸ਼ਕ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਥਾਈਂ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਭੁਲੇਖਾ ਲਗਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਹੀ ਬਾਕੀ

ਪੰਗਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਪਰਕਰਣ ਨਾਲੋਂ ਵਧ ਕਰਕੇ ਵੇਖਿਆਂ ਭੁਲੇਖਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਆਪ ਜੀ ਵਲੋਂ ਲਿਖੀ ਪੱਤਰਕਾ ਦੇ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ ੪ ਵਿਚ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਭਾਗ ਪੰਜਵਾਂ ਪੰਨਾ ੨੧੧, ਵਿਚੋਂ ਚੁਣੀ ਇਕ ਪੰਗਤੀ, "ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਣੀ (ਭਾਵੇਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਜਾਂ ਸੰਕੇ ਦੇ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੀ ਹੀ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈ), ਕਿਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਵੀ 'ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ' ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਤਾ ਵਲੋਂ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਜਜ਼ਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ ਹਿਤ ਬਹੁਤ ਵਡੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਹੈ (ਇਸ ਗ਼ੱਬੀਰ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਦੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਸਭੇ ਤੁਸਾਂ ਆਪ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਪੱਤਰ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਲਿਖ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤੁਸਾਂ ਨਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ? ਸਿੱਖ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ੍ਰੀ: ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰੇ ਹੋਏ ਨਾਮਣੇ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਂਝ ਭਿਆਲੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ) ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਭੁਲੇਖਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚਲੀ ਕਿਸੇ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਵੀ ਗੁਰੂ ਨਾ ਮੰਨਦੇ ਹੋਣ। ਪਰ ਇਸੇ ਪੰਗਤੀ ਦਾ ਇਕ ਹਿਸਾ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦੇ ਭਾਵ ਅਰਥ ਅਤੇ ਮਨੋਰਥ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤੁਸਾਂ ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ। ਜੋ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਹੈ :

"ਗੁਰਿਆਈ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਲੀ ਬਾਣੀ ਹੀ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਹੈ।" ਸੋ ਗੁਰਿਆਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੰਗਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਲਿਖਤ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਪੰਥਕ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਅਦਬ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਪਾਠਕਾਂ ਤੋਂ ਛੁਪਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੰਝ ਹੈ : "ਜਿਸ ਬਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ (ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ) ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪਾਰ ਬਰਕਤਾਂ ਵਾਲਾ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਿਆ ਅਤੇ ਜਿਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਕਲਗੀਆਂ ਵਾਲੇ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਿਆਈ ਸੌਂਪੀ, ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਧਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰਿਆਈ ਦੇ ਯੋਗ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਮਝੀ ? ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਆਪ ਜਾਨਣ। ਇਸ ਮਸਲੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੋਧ ਕਰਨੀ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹਰ ਪੰਗਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਮੰਨ ਕੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਮਿਲਦੇ ਹਰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਦਾ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਰਹੀਏ।"

ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ 'ਸਿਖ ਰਹਿਤ ਮਰਿਆਦਾ' ਦੇ ਪੰਨਾ ਨੰਬਰ ੧੧, ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ, 'ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਾਕਰ(ਤੁੱਲ) ਕਿਸੇ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਅਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ।' ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਭਲੀਭਾਂਤ ਗਿਆਤ ਹੈ ਇਹ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਅੰਤਲੇ ਸਮੇਂ ਗੁਰਿਆਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਕੇ ਗੁਰਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਜਿਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਤੁਲ ਦਰਜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਸਿਖ ਰਹਿਤ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਤੁਲ ਹੋਰ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਜਾਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦਾ ਰਾਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹ ਰਹੇ? ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਪੰਥਕ ਤੌਰ ਤੇ 'ਸਿਖ ਰਹਿਤ ਮਰਿਆਦਾ' ਵਿਖੇ ਨਿਤਨੇਮ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਬਾਣੀਆਂ ਪੰਥ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਹਨ, ਕੀ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰਿਆਈ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ? ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦਾ ਤਰਲਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਆਦਰ ਮਾਣ ਕਾਇਮ ਰਖਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰੀਏ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਖੇ ਅੰਕਿਤ ਬਾਣੀ ਹੀ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਦਾ ਦਰਜਾ ਰਖਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਰਚਨਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚੋਂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿਚੋਂ, ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਗੁਰੂ ਪਦਵੀ ਵਾਲੀ ਬਾਣੀ ਕੇਵਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਹ ਰਾਇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਿਚਾਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਤੁਲ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗ੍ਰੰਥ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਪਕੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਲਈ ਗੁਰੂ ਮੰਨ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਉਣ ਲਈ ਦੁਬਿਧਾ ਖਤੀ ਹੋਵੇ?

ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਪੱਤਰਕਾ ਦੇ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ ੫ ਅਤੇ ੬ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਪੰਗਤੀਆਂ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦੀ ਲਿਖਤ 'ਮਾਸੂ ਮਾਸੂ ਕਰਿ ਮੁਰਖ ਝਗੜੇ' ਪੁਸਤਕ ਵਿਚੋਂ ਚੁਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜੋ

ਡੇਰਾ ਭਿੰਡਰਾਂ ਦੇ ਮੁਖੀ ਗਿਆਨੀ ਮੌਹਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਡੇਰਾ ਮਹਿਤਾ ਦੇ ਮੁਖੀ ਬਾਬਾ ਠਾਕੁਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਲਿਖੀਆਂ ਪੱਤਰਕਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਨ। ਟਕਸਾਲ ਭਿੰਡਰਾਂ ਦੇ ਮੁਖੀ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਵਲੋਂ ਪੰਥ ਪਰਵਾਨਿਤ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਤੇ 'ਗੁਰਮਤਿ ਰਹਿਤ ਮਰਿਆਦਾ' ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਪੁਸਤਕ ਛਪਵਾਈ ਸੀ ਜੋ ਗੁਣ ਤਕ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੁਰਮਤਿ ਤੋਂ ਬਿਪਰੀਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਕਰਮ-ਕਾਂਡ ਹੀ ਭਰਪੂਰ ਹਨ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗਲ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਵਲੋਂ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਲਿਖਦਿਆਂ ਸਲਾਹੁਤਾ ਕੀਤੀ। ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਨਿਮਾਣੇ ਜਿਹੇ ਸਿਖ ਨੇ ਜੇਕਰ ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਤਰਕਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਅਤੇ ਪੰਥਕ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਉਲਟ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੁਰਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ 'ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਹਿ' ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਇਹ ਪੰਗਤੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੇਰਵੇ ਤੋਂ ਲਿਖਦਿਆਂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਿਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਖੰਡੇ ਬਾਣੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਵਡਿਆਉਂਦਿਆਂ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਹਿਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਣਹੋਣੀਆਂ, ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਵਿਪਰੀਤ ਅਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲਿਖਤ 'ਗੁਰਮਤਿ ਰਹਿਤ ਮਰਿਆਦਾ' ਵਿਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਮਹਤਤਾ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

"ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਸਮੇਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਬਖਸ਼ੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਖਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ, ਇਕ ਵਾਰ ਵੀ ਜਿਸ ਦੇ ਮੁਖ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੈ ਗਿਆ ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਗ਼ਲਤੀ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਪਰ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਤਕ ਅਸੀਂ ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਣ ਦਿਆਂਗੇ। ਵਾਰ ਵਾਰ ਸਿਖ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮ ਦਿਆਂਗੇ। ਕਦੇ ਤਾਂ ਰਹਿਤ ਰਖ ਕੇ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਕਰਕੇ ਰਹਿਤ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਕੇਵਲ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਮੌਤ ਅਵਤਾਰਾਂ, ਪੇਗੰਬਰਾਂ, ਜੋਗੀਆਂ ਤੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਰਨਾਖਸ਼ ਤੇ ਰਾਵਣ ਵਰਗੇ ਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਕਰਕੇ ਉਸ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਵਹਿਮੀ ਫਕੀਰ ਕਬਰ ਵਿਚ ਜਿਉਂਦਾ ਹੀ ਪਿਆ ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕੱਢ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਆ ਨਾਮ ਅਜਮੇਰ ਸਿੰਘ ਰਖਿਆ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਕਹਿੰਦਾ ਜੀ! ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੌਤ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਰਕੇ ਚਿਤੀਆਂ ਨੇ ਬਾਜ ਮਾਰ ਦਿਤਾ ਸੀ।"

ਅਜਿਹੀਆਂ ਲਾਰੇ ਭਰਪੂਰ ਗੱਪਾਂ ਅਤੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਆਸ਼ੇ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਜਾਪੀਆਂ, ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪੈਰ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਖੀ ਸਿਦਕ ਅਤੇ ਪੰਥਕ ਸ਼ਰਧਾ ਨੂੰ ਠੋਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਸਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਵਸਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਯੁਗ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਹੀ ਨੌਜੁਆਨ ਬਚੇ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਣਹੋਣੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਹਿੰਦੂਆਂ ਜਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਤਰਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚ ਵੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਰਕ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਕੀ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਤਰਾਂ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਵੀ ਬਹਿਸ਼ਤ ਤੇ ਦੇਜ਼ਕ(ਸੁਰਗ ਨਰਕ) ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉਤੇ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਕੁਰਹਿਤ ਆਦਿਕ ਦੀ ਗ਼ਲਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਰਕ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਣ ਦਿੰਦੇ? ਕੀ ਇਹ ਧਰਮ ਦੀ ਆਤ ਹੇਠ ਨਿਸੰਗ ਹੋ ਕੇ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਲ੍ਹ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇਣ ਦੀ ਗਲ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚ ਮਰਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਗਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ? ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਲੈਣ ਨਾਲ ਹੀ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਸਦਕਾ? ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਲੜ ਕੇ ਮਰ ਮਿਟਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਆਚਰਣਕ ਤੌਰ ਤੇ ਉਚੇਰੇ ਹੋਣਾ?

ਇਸੇ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪੰਨਾ ੪੯ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਧੜਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸੀਸ ਜੁਦਾ ਕਰਕੇ ਤੰਬੂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਭੇਟਾ ਕਰ ਦਿਤੇ ਸਨ।' ਪੜ ਸਭੇ ਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੇ' ਲਿਖ ਕੇ ਫਿਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਇਹਨਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਉਤੇ ਛਿੜਕ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਕੀਤਾ। ਸਫਾ ਪੜ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਂਦਿਆਂ ਚਿਤੀ ਤੇ ਚਿਤਾ ਆਏ, ਉਸ ਵਕਤ ਬਰਤਨ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾ ਦਿਤਾ, ਉਹ ਪੀ ਕੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜ ਕੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਏ।

ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਤੌਰ ਤੇ

ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਰਾਹੀਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹਾਸਿਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਮਹੱਤਤਾ ਤੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਿੜਕ ਕੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦਾ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਜਾਂ ਚਿਤੀਆਂ ਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਕੇ ਮਰਦੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਛਕ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਅਸੀਂ ਚਿਤੀ ਚਿਤੀ ਦੀ ਤਰਾਂ ਭਾਈਚਾਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਲੜਕੇ ਮਰ ਮਿਟਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਜੈਸਾ ਕਿ ਅਜੋਕੇ ਸਿਖ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਦੇਖਣ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਈ ਬਨਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ 'ਨਾ ਕੋ ਬੈਰੀ ਨਹੀਂ ਬਿਗਾਨਾ ਸਗਲੀ ਸੰਗਿ ਹਮ ਕਉ ਬਨਿ ਆਈ॥'(ਗੁ. ਗ੍ਰੰ ਪੰਨਾ ੧੨੯੯) ਵਾਲੀ ਸਮ ਬਿਰਤੀ ਬਨਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਆਚਰਣ ਅਤੇ ਵਰਤਾਰਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਹਰੇਕ ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੇ ਕਿ ਧੰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਧੰਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿਖ। ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਅਨਮਤੀ ਅਤੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨਾਲ ਆਏ ਕਾਜ਼ੀ ਨੂਰ ਮੁਹੰਮਦ ਵਰਗੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਨੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਈ ਆਚਰਣ ਦੀ ਸਲਾਹੁਤਾ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ! ਇਹ ਹਕੀਕਤ ਹੈ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਸੰਤ ਸਿਪਾਹੀ ਸੂਰਬੀਰ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਆਰਥ ਵਸ ਕਿਸੇ ਤੇ ਹਮਲਾਵਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਨਿਰਥੋ ਤੇ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਬਦਲੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵਿਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਧੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਬੇਇਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਿਟਲਰ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਖਾਂ ਵਰਗੇ ਜ਼ਾਲਮ ਲੜਾਕੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਜੰਗ ਯੁਧ ਵਿਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਹੀ ਮਰ ਮਿਟਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਪਿਛੇ ਹਟਿਆ ਤਾਂ ਲੋਕੀਂ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ ਪਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੂਰਬੀਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ। ਗੁਰਵਾਕ ਹੈ :

"ਸੂਰੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਅਹੰਕਾਰ ਮਰਹਿ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ॥"(ਗੁ. ਗ੍ਰੰ. ਪੰਨਾ ੧੦੮੯)
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੀ ਮਨੁਖ ਨੂੰ ਆਚਰਣਕ ਤੌਰ ਤੇ ਉਚੇਰਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਸੂਰਬੀਰ ਯੋਧਾ ਬਣਾਉਂਦਿਆਂ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰਥ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਨੇ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਅਜੋਕੇ ਮੁਖੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਪੱਤਰਕਾ ਵਿਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣਵਾਦੀ ਮੁਕਤੀ ਆਦਿ ਦੇ ਬੁਠੇ ਲਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਵਿਚ ਰਖ ਕੇ ਲੋਕਾਈ ਨੂੰ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਰਗ ਦੇ ਪਾਂਧੀ ਬਨਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਦਰਸਾਉਣ ਹਿਤ ਪਰੇਰਦਿਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਪੰਗਤੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸੰਕਾ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਭਾਰਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਥੇ ਵੀ ਪਹਿਲੀ ਕੁਟਲਨੀਤੀ ਅਧੀਨ ਚਲ ਰਹੇ ਪਰਕਰਣ ਵਿਚੋਂ ਦੇ ਚਾਰ ਪੰਗਤੀਆਂ ਚੁਣ ਲਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੌਮੀ ਜਜ਼ਬਾਤ ਭੜਕਾ ਕੇ ਭੀੜ ਨੂੰ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦੇ ਗਲ ਪਵਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਦੋਂ ਸਾਰੀ ਪੱਤਰਕਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰਖ ਕੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਸ ਬਣੇ ਅੰਧ ਵਿਸਵਾਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਡੇਰੇਦਾਰ ਪਖੰਡੀਆਂ ਦੇ ਮਨ ਭਰਮਾਉ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਜਾਲ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਹਨਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਤੁਹਾਡੀ ਪੱਤਰਕਾ ਦੇ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ ੫ ਅਤੇ ੬ ਵਿਚ ਤਰਤੀਬਵਾਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:

"ਕਿਸੇ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਨੁਖ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਥਵਾ ਭੂਠੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਬੱਬ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਐਡੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕੇ ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਵਾਧੂ ਅਤੇ ਭੂਠੀ ਸਿਫਤ ਕਰਨ ਦੇ ਥਾਂ ਸੰਤਾਂ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਸਚਾਈ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਫੱਬਦਾ ਹੈ। ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਇਸ ਪੱਖ ਤੋਂ ਕੀ ਮੁਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੇ ਸਿਖਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਮੇਤ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਕਰਤੋਂ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਆਏ ਹੋਏ ਸਖਤ ਔਕੜ ਵਿਚ ਸਨ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖ ਕੇ ਸਾਥ ਛੱਡ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਹੀ ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ?" (ਮਾਸੁ ਮਾਸੁ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਝਗੜੇ, ਪੰਨਾ ੩੦੦)

ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤਾਈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿਖ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿਚ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹੀ ਨਾਮਣਾ ਖੱਟਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਫੌਜੀ ਜਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਦਾਹੜੀਆਂ ਕੁਤਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਦੇ ਪੰਜ ਕਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪੱਕਾ ਧਾਰਨੀ ਫੌਜ ਵਿਚ ਮਸਾਂ ਇਕ-ਅੱਧ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮਵੀਰ ਚੱਕਰ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ਨੇ ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ ਸੀ। (ਮਾਸੁ ਮਾਸੁ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਝਗੜੇ, ਪੰਨਾ ੩੦੧)

ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਵਲੋਂ ਲਿਖੀ ਇਸੇ ਪੱਤਰਕਾ ਵਿਚ ਉਹ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, 'ਖਿਮਾ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਨਾ ਸਮਝ ਲੈਣਾ ਕਿ ਦਾਸ ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਤ ਦਾਸ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੋ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੀ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਦਾਸ ਦਾ ਪਕਾ ਵਿਸਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਪੰਥ ਨੇ ਪੰਜ ਕਕਾਰਾਂ ਦੀ ਰਹਿਤ ਤਿਆਗ ਦਿਤੀ ਉਸ ਦਿਨ ਸਿਖ ਪੰਥ ਦਾ ਭੋਗ ਪੈ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਕੇ ਭੁਠ ਨਾਲ ਜੁੜ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਵਡੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।'

ਇਹ ਪੱਤਰਕਾ ਦਸੰਬਰ ੨, ੧੯੯੨ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਅਤੇ ਉਸ ਉਪਰੰਤ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਡੇਰਾ ਭਿੰਡਰਾਂ ਅਤੇ ਮਹਿਤੋ ਭੋਜਿਆ ਪਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਪੰਜਵੇਂ ਅਤੇ ਛੇਵੇਂ ਭਾਗ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬੰਧੀ ਲਿਖੇ ਲੇਖਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਖਰੜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਛਪਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਹੋਰ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰਾਂ, ਸਾਰੀਆਂ ਡੇਰੇਦਾਰ ਟਕਸਾਲਾਂ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ, ਸ਼ੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਅਤੇ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੇਜਦਾ ਰਿਹਾ। ਹਾਂ ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਲੋਂ ਤਾਂ ਉਤਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ ਜਿਹਨਾਂ ਦੀ ਵਡਮੁਲੀ ਤੇ ਸੁਧਾਰਵਾਦੀ ਰਾਇ ਨੂੰ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਭਾਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸ਼ੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਸਮੇਤ ਕਿਸੇ ਸੰਸਥਾ ਵਲੋਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਉਤਰ ਪਰਾਪਤ ਨਾ ਹੋਣ ਤੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਪਿਛੋਂ ਇਹ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਪੱਤਰਕਾਵਾਂ ਭਿੰਡਰੀ ਤੇ ਮਹਿਤੋ ਭੋਜੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਰਸੀਦ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਪੁਸਤਕ 'ਮਾਸੁ ਮਾਸੁ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਝਗੜੇ' ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਪਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੈ। ਆਪ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਬਾਕੀ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਲਿਖੀਆਂ ਬਾਕੀ ਪੱਤਰਕਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਰਸੀਦਾਂ ਵੀ ਮੇਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।

ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ! ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੀ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਮਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਖਸ਼ ਪੰਥ ਵਿਰੋਧੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ? ਕਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜ ਕਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ? ਕਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲਿਖਤ ਸਿਖੀ ਸਿਦਕ ਅਤੇ ਪੰਥਕ ਸ਼ਰਧਾ ਨੂੰ ਠੋਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ? ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰਥ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਰੋਤ ਨੂੰ ਖੰਡ ਮੰਨ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਅੰਧਵਿਸਵਾਸੀ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਹਨ ਕਿਉਂ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ,

"ਪਹਿਲਾ ਵਸਤੁ ਸਿਵਾਣਿ ਕੈ ਤਾਂ ਕੀਚੈ ਵਾਪਾਰੁ॥" (ਗੁ. ਗ੍ਰੰ ਪੰਨਾ ੧੪੧੦)

ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸਰਬ ਪੱਖੀ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਮਝਦਿਆਂ ਸਿਖ ਦੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਬਣੇ, ਜਿਸ ਸਦਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਉਸਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਭਰਪੂਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਰਣੀ ਦੁਆਰਾ ਡੁਲ੍ਹ ਡੁਲ੍ਹ ਪਵੇ। ਉਸ ਦਾ ਹਰ ਸੁਆਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਰੇ। ਗੁਰਵਾਕ ਭੀ ਹੈ :

'ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ॥' (ਗੁ. ਗ੍ਰੰ. ਪੰਨਾ ੨੮੩)

ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਆਪ ਇਸ ਹਕੀਕਤ ਤੋਂ ਮੁਨਕਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪੱਤਰਕਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਲੋਂ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚੋਂ ਚੁਣਕੇ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪੰਗਤੀਆਂ ਕਿਸੇ ਗਹਿਰੀ ਸਾਜਿਸ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੀ ਸੰਕਾ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਭਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਦੁਖ ਦੀ ਗਲ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੇ ਸੂਝਵਾਨ ਸਖਸ਼ੀਅਤ ਵੀ ਜਦ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕੁਟਲ ਨੀਤੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਸੰਕਾ ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਇਹ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਿਪਰੇ ਬਦਲਾ ਲਊ ਨੀਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਕਿਉਂ ਕਿ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਦਲੀਲਾਂ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੰਪਾਦਿਤ ਪੁਸਤਕ ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੬ਵੀਂ ਵਾਪਸ ਲੈਣੀ ਪਈ ਸੀ। ਜੇ ਕਿਪਰੇ ਇਹ ਸੱਚ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਜਥੇਦਾਰ ਦੀ ਸਖਸ਼ੀਅਤ ਨੂੰ ਕਲੰਕਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗਲ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂ ਕਿ ਸਿਖ ਬਦਲੇ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ। ਚਾਹੀਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਵਾਤਾਂ ਦੀ ਇਹ ਕਰਤੂਤ ਦੇਖ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਦੰਡ ਦੋਂਦੇ, ਪਰ ਉਲਟਾ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ। ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਉਹਨਾਂ (ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਵਾਤਾਂ) ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਸ਼ੀ ਕਰਾਰ ਦਿਓਗੇ, ਪਰ ਜੇ ਆਪ ਜੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸਮਰਥ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦਾਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਚਿਨੀਆਂ ਦੀ ਨਕਲ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਪਤੇ ਦਿਤੇ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਵਿਰੁਧ ਅਦਾਲਤੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ।

ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਜਦ ਪੰਥ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਸੰਸਥਾ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਲੋਂ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਆਫ ਸਿਖਇਜ਼ਮ ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਸਰਦਾਰ ਗੁਰਤੇਜ ਸਿੰਘ(ਆਈ.ਏ.ਐਸ) ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਨਿਸਚੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਅਤੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਆਸ਼ੇ ਦੀਆਂ ਪੂਰਕ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਸ ਰਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਆਪ ਇਸ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਅਤਿਅੰਤ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹੋਏ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗੁਰਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਗਿਆਤਾ ਲੇਖਕ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨੂੰ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਉਦਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ। ਭੁਲ ਚੁਕ ਮੁਆਫ਼। ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਪੰਥ ਦੇ ਦਾਸ

ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਹੋਤਾ ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸੰਘਾ, ਕੈਨੇਡਾ

ਕੂੜ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਓੜਕ ਸਚ ਰਹੀ॥

ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ (ਪ੍ਰਿ: ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਲਿਜ ਰੋਪੜ)

ਸਮਾਜਿਕ, ਵਿਦਿਅਕ, ਰਾਜਸੀ ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਅਟੱਲ ਸਚਾਈ ਮੰਨੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦਬਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੁਲਮ, ਸਿਤਮ, ਜਬਰ ਜਾਂ ਕੂੜ ਕੁਸੱਤ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੂੰ ਅਨੇਕਾਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ, ਮਰਜੀਵੜਿਆਂ ਦੀ ਕਰਨੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਪੱਤਰਿਆਂ ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੂੜ ਦੇ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਪਲ ਰਹੇ ਮਨੁੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਪੱਤਰਿਆਂ ਤੋਂ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕਾਲੇ ਅੱਖਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰਵਾਨਤ ਹਕੀਕਤ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਇੰਝ ਭਰਦੀ ਹੈ: ਕੂੜ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਓੜਕ ਸਚ ਰਹੀ॥ ਸੱਚ ਦੀ ਹੋਂਦ ਇਤਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੂਸ਼ਿਤ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਆਪਣੀ ਬਹੁ ਗਿਣਤੀ ਕਰਕੇ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਸੱਚ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਭਾਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਸੱਚ ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਭਾਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਇਸ ਕੂੜ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੱਚ ਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਾਹਿਬਾਂ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ: ਖੋਜੀ ਉਪਜੈ ਬਾਦੀ ਬਿਨਸੈ॥ ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਸਚਾਈ ਹੈ ਕਿ ਕੂੜ ਦੇ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਖੋਜ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਜਿਹਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਹੋਇਆ: ਸੁਕਰਾਤ, ਮਕਿਆਲਵੀ, ਗਲੈਨੀਉ, ਪ੍ਰੋ: ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਐਸੀਆਂ ਹੀ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਕਤ ਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਲੇ ਸੱਚ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਇਤਿਹਾਸ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨੇ ਮੋੜ ਖਾਦਾ ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਮਹਾਨ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ-ਸਚੈ ਮਾਰਗਿ ਚਲਦਿਆ, ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ ਜਹਾਨ॥ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੋ: ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੇ ਪੰਥ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਸੌ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਸਨਮਾਨ ਪੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਪੰਥ ਵਿੱਚ ਵਾਪਿਸ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅੱਜ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਮਹਾਨ ਖੋਜੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੀਵਨ ਭਰ ਦੀ ਕਠਨ ਤਪਸਿਆ ਕਰਕੇ ਸੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਸੋਚ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜਬੋਚਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਸੱਚ ਦਾ ਗਲਾ ਤਾਂ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਖੁੱਟਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਹਾਂ ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਜਰੂਰ ਕਰਨੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਖੌਤੀ ਪੰਥ ਦਰਦੀ ਪੰਥ ਦੀ ਡੌਡੀ ਪਿੱਟਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਕਦੋਂ ਸਮਝਣਗੇ? ਪੰਥ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸਕ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਿਰ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਇਤਿਹਾਸ ਅੱਧੋਂ ਵੱਧ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਆਸ਼ੇ ਤੋਂ ਉਲਟ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਨੇ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਨੂੰ ਅਨਪੜ੍ਹ, ਮੱਝਾਂ ਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਜੱਟ ਕਹਿ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਵਿਦਵਾਨ ਉਸ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਇਹ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਤੋਂ ਭੁਲੇਖੇ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਕਿਰਪਾਨ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਪੈ ਗਈ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਮੀਰੀ ਪੀਰੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਤੇ ਚੋਟ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਆਪਣੀ ਮਹਾਨ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹਨ, ਪਰ ਸੁਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਲਚੀ, ਭੁੱਖਾ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹਾਸਰਸ ਦੇ ਪਾਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੀਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਵਰਗੇ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਹੰਕਾਰੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚੋਰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਵਰਗੇ ਮਹਾਨ ਸ਼ਹੀਦ ਨੂੰ ਹੰਕਾਰੀ, ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੇ ਜ਼ਾਲਮ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਹੁੰਦਲੀ ਤਸਵੀਰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਫੀਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਥੇ ਤੱਕ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖੰਡੇ ਬਾਦ ਦੀ ਪਾਹੁਲ ਦੇਣ ਬਾਅਦ ਅਮਲ ਵੰਡਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਬਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦੀ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਅਜੋਕੇ ਯੁਗ ਦੇ ਮਹਾਨ ਸ਼ਹੀਦ ਭਾਈ ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਭਿੰਡਰਾਂਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸੰਸਥਾ ਕਿਸ ਸਾਜਿਸ਼ ਅਧੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ? ਇਹ ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਨਣ, ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰਾਸ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਨਾ ਆਵੇ। ਸਿੱਖ ਅਰਦਾਸ ਦਾ ਕਿਧਰੇ ਹਿੱਸਾ ਨਾ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅੱਗੇ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਨੂੰ ਬਿਬੇਕ ਬੁੱਧੀ ਬਖਸ਼ੇ। ਜੋ ਯਤਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਸੋਚ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਬਜ਼ੁਰਗ ਵਿਦਵਾਨ ਸ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਨੇ ਆਰੰਭਿਆ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਅਸੀਂ ਲਾਭ ਉਠਾ ਸਕੀਏ। ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਦਾ ਦਾਸ, ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ (ਪ੍ਰਿ: ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਲਿਜ ਰੋਪੜ)

KALA AFGHANA'S RIGHT TO FREEDOM OF EXPRESSION

By PUNEET SINGH LAMBA

In a selfish way, I am grateful to Joginder Singh Vedanti, jathedar (high priest) of Akal Takht, Sikhism's highest temporal authority, for banning further publication of Gurbaksh Singh Kala Afghana's writings. You might think, "that's an odd way to go about defending Kala Afghana's civil liberties!" Indeed, it is. **Read on to see what I mean.**

Like all forms of **censorship**, **Vedanti's** move against Kala Afghana deserves categorical **condemnation**. What I am thankful for, however, is the predictable response to the jathedar's remiss attempt to stifle freedom of expression, i.e. the catapulting of Kala Afghana's writings to international public attention. **I, for one, would likely not have read Kala Afghana's writings had it not been for the Sikh clergy's misdirected zeal.**

While Kala Afghana's writings are written in the Gurmukhi

script, my readings are typically limited to publications in the English language. Therefore, prior to the ban, my chances of reading Kala Afghana's works were next to none. However, the high-handed embargo has driven me to read Kala Afghana's works and translate relevant portions to English for the purpose of sharing them with a wider audience.

Hardev Singh Shergill, publisher of 'The Sikh Bulletin,' a monthly newsletter, is a poster child for the growing cynicism and anti-establishment sentiment amongst Sikhs who feel that their self-serving leaders have consistently let them down. Shergill told the 'The Sikh Times' that his foray into publishing was a rejoinder to the callous indifference exhibited by the Sikh clergy and political leadership alike in response to his 1998 swindling ('The Week,' Oct. 25, 1998) at the hands of the self-styled 'Guru' Amar Singh Barundi.

The introduction on the back cover of '100 Banned Books' by Nicholas J. Karolidis et. al. laments, "Throughout history, tyrants, totalitarian states, church institutions and democratic governments alike have banned books that challenged their assumptions or questioned their authority." It goes on to say, "Even today, attempts by school boards, local governments, and religious fanatics continue to restrict our freedom to read." However, Margaret Bald's comment in the same book carries eternal hope, "When you look back over centuries at censorship and see the incredible range of books and authors whose works were suppressed, you can only be struck by how absurdly ineffective and useless it has been in the long run."

No freedom-loving person can possibly condone the Akal Takht's boycott of Kala Afghana's writings. So, while the quality of Kala Afghana's scholarship shouldn't determine his freedom to publish, it seems fair to ask, **"Is there a coherent central message in what he writes?"**

(Bhai) Dr. Harbans Lal, who needs no introduction, commented thus during a recent conversation with 'The Sikh Times': He said, and I paraphrase, "I haven't read Kala Afghana's ten volumes and am, therefore, not familiar with the precise details. **However, Kala Afghana's essential message is a laudable one.**"

Lal adds, "Kala Afghana says that since the Adi Granth (also known as the Guru Granth Sahib) is the absolute and irrefutable source of Sikh theology, anything that contradicts it should not be awarded the status of Sikh scripture. I agree that the Adi Granth is supreme and cannot be repudiated."

Most scholars seem to agree that Guru Gobind Singh was only responsible for a fraction of the Dasam Granth's contents. It is on this basis that Kala Afghana questions the

elevation of the Dasam Granth to the level of Sikh scripture. Consequently, he objects to the traditional use of bani (verses) from the Dasam Granth during Khalsa initiation rites.

In his book entitled 'Sikhism,' **W. Hew McLeod**, a leading scholar of Sikh history, writes, "Today, however, [the Dasam Granth] does not rank with the Adi Granth, although the works the Panth (Sikh community) universally attributes to Guru Gobind Singh are selectively promoted to this level. The other works in the Dasam Granth are little read and the greater part of the work is largely ignored."

Commenting on the 'Tria Charitra' (also known as 'Pakhiyan Charitra') contained within the Dasam Granth, **Pritpal Singh Bindra**, the award-winning author of 'Thus Sayeth Gurbani,' who has extensively studied the **Dasam Granth**, states that many of the contents are **"absolutely pornographic."**

He writes, "To insist that the 'hikayaat' (stories) are the work of Guru Gobind Singh is tantamount to questioning [his] knowledge, wisdom and philosophy."

McLeod expounds, "The 'Tria Charitra' are cautionary tales of the wiles of women, and in several cases their inclusion in a sacred scripture is somewhat difficult to justify. They were, however, very popular among their originators and occupy 580 pages [of a total of 1,428 pages] in the printed edition. McLeod goes on to note, "Only the Nihangs, the blue-garmented, steel-bedecked remnant of the eighteenth-century Khalsa, still give it a place of honour in their gurdwaras."

Whether or not the above constitutes a meritorious central thesis, it is indeed distressing that both the supporters as well as the detractors of Kala Afghana hurl grave accusations at each other including charges of treason against the Panth and agency with the Indian government.

Advocate Gurcharanjit Singh Lamba's rebuttal to Kala Afghana's writings is an example of the widely held traditionalist view that equates challenges to tradition with betrayal of the Panth. Apparently, Sikhs can neither challenge nor defend traditional thinking without risking the stigma of labels that all and sundry seem qualified to dole out. Either the Indian intelligence folks are much more resourceful than anyone ever gave them credit for or Sikhs are simply unable to gracefully handle diverse schools of thought on religious matters.

Clearly, it is for scholars, and not the Panth, to determine the authorship and content of the Dasam Granth. Equally, the Panth, and not scholars, must decide whether or not to accord the Dasam Granth the status of Sikh scripture at a level equal to the Adi Granth. **However, I can state**

without any hesitation that the Panth will be the loser if it allows the Sikh clergy to suppress its right to freedom of expression.

[Puneet Singh Lamba is Founder of 'The Sikh Times' (sikhtimes.com) and a Software Engineering Manager at Kronos Incorporated in Massachusetts.]

IN THE SERVICE OF THE SIKH PANTH THROUGH: -

1. The Akal Takhat Amritsar.

2. The SGPC Amritsar.

For every Sikh, in whatever part of the world he or she may be, both the institutions are respectable. The Sikh world expects them to promote the correct values of Sikhism as evolved by the teachings of Guru Granth Sahib. For that, the actions of the individuals who man them make a lot of difference for the continued inspiration of unreserved confidence. When the actions of the individual reflect a broader vision in the light of Gurmat, the respect for the institution is enhanced. For that, a selfless sacrificing approach is a must. Our first Guru put it up as a basic condition. Eventually we find a long line of our ancestors who were devoted to justice and truth. We daily remember them at the time of our Ardas. That is for our guidance to be cultivated in all of our actions. But unfortunately, we observe it as only an empty ritual. In this respect the heads of our institutions owe a heavy responsibility to the Sikh public, to present themselves as role models to stand by the truth every time at every cost. Unfortunately such high standards are sadly found missing in the following 3 cases of Sikh public importance. **These are:**

1. Jathedar G.S. Tohra had publicly admitted his contacting the Nirankaris but was exonerated.

2. Sardar Badal, an Amritdhari Sikh, was seen performing Hindu ritual of Havan. The photo of the event appeared in newspapers. Yet there was no action.

3. Akali Minister Sucha Singh Langah performed 501 Ramayan paths and justified it publicly. Yet there was no action.

All these 3 Akali leaders are serious offenders of Sikh ethics. Thus they deserved exemplary religious punishment by Akal Takhat so as to correct their role model image. So far, nothing on the correct lines is forthcoming, because of the political power in their hands. The Sikh Institutions have a tragic history of working against the really progressive thinkers. We have the case of Professor **Gurmukh Singh** who could be understood only after nearly a century. Giani **Bhag Singh** was another case. The stalling of Nanakshahi calendar is only a recent one. In a big violation of the ethos of proper Sikh Philosophy, Giani Puran Singh declared Gurus as coming from the line of mythical Luv and Kush. Apparently, for these two big pushes of Sikhism into Hindu fold he gets double promotion.

Now another progressive Sikh writer **S. Gurbux Singh Kala Afghana** must face his turn like **Gurmukh Singh** and **Giani Bhag Singh**. His fault is that he weighs everything at the altar of sermons of Guru Granth Sahib. Those which do not conform to the teachings of the Guru are not acceptable. On such basis, he took exception to the writings of late **Giani Gurbachan Singh Bhindranwale** whose book titled as **Gurmat Rehat Maryada** was published by his son **Mohan Singh** who is current head of **Taksal** activity at village Bhindran. That was done, after the 30 years span of (an already in force) Sikh Rehat Maryada of Akal Takhat and S.G.P.C. known as Panthic Rehat Maryada. In the year 1992 K. Afghana addressed an 84-paged letter to Bhindranwale and **Chowk Mehta Taksals** seeking many clarifications. A copy of that forms a part of the author's book titled 'Maas Maas kar Moorakh Jhagre', at pages 252 to 336 of the first edition of 1996. No reply came despite another letter having been sent in 1994. **Only a few important points out of it are:**

When Panthic Maryada was already in force from 1945 what was the need for another one? [NOTE] Such a check up belonged to Akal Takhat and S. G. P. C. but none of them is bothered upto date.

Panthic Maryada recognizes only two types of readings (path). But the Taxali one recognizes **seven**. Why is that?

Panthic one places the only condition that the path be done by one self or listened to. The Taxali one prescribes 40 +9 items as necessary, like water pitcher, incense (dhoop) and coconut (naryal) etc. Taxali book says that Tenth Guru sent Baba Banda to take revenge. For Afghana that runs counter to Sikh ethos.

Author Kala Afghana at page 290 of his book discusses the subject of Amrit. That has made him controversial. His view is, that Khande Di Pahul strictly is not Amrit That is used for Gurbani only. Second Nanak used that sense at page 1238 of Guru Granth Sahib. At pages 292-93 ten more Shabads are cited. The author is awfully pained when he refers to page 101 of the Taxal book which carries a wrong message and is to the effect: "Amrit's full importance can no one say, still I say something": **[By the partaking of Amrit all the sins of past lives are forgiven. Satguru does that. It is Satguru's order, even when once the Amrit goes into the mouth; then if on account of a wrong done the person may not get salvation, yet for Ten thousand years we will save him from going to hell. Repeatedly we will give him birth in Sikh families. At some point of time he will live observing the code of conduct and get salvation]** The discussion goes on and at last paragraph of page 298 K. Afghana very strongly expresses his disbelief and labels the theory of the Guru extending his protection for ten thousand years, to an offender of a religious code as merely imaginary and concoction. In his view such false assurances have caused degradation and laxity for keeping no commitment of good and high profile behavior which is a must for a good Sikh.

It was in such a background of discussion that K. Afghana made the observation in the last paragraph of page 300 of his book that has been reproduced as point no: 5 upon which Akal Takhat has sought an explanation from K Afghana. What he feels is that Giani Gurbachan Singh has unjustifiably assigned charismatic powers for Khande di Pahul. He cites a historical example of the Sikhs leaving G. Gobind Singh, when he was in grave difficulty and they had Pahul from the Guru himself. At page 301 he cites a converse case of Ghani Khan/ Nabi Khan who took the risk of their lives to take the Guru to a safe place. The Khan brothers were Mohammedan non- Amritdhari. Another instance cited is about non-Amritdhari Sikh military personnel serving the English Rulers and earning gallantry awards. This paragraph is point no 6 of Akal Takhat asking for clarification from K. Afghana. The foregoing should sufficiently satisfy the clarifications sought by Akal Takhat in the points no: 1 to 3, from K. Afghana. However it may be emphasized that Kala Afghana takes it seriously that Amrit word the Gurus have used only for Gurbani. Without properly knowing its significance it is being applied to Pahul of Khanda as if that is the beginning and the end of it. According to Gurmat as understood by him, the preceding process is to understand Gurbani and adopt it as a way of life, which should reflect in the daily behavior. Cultivation of mind to conform to Gurmat teachings is a must. On this subject, the results of his further research could be seen in volume 5 of his book. At pages 81 to 104 thereof he has given 90 full Gurshabads with meanings. Additionally at pages 105 to 107 he has given a list of 370 more Gurshabads. The 4th point also, is taken by leaving out the preceding and the succeeding context The immediate whole of it may be taken to run thus: "According to this humble servant's poor opinion, any Bannee, even if it is beyond doubt the creation of the tenth Master, cannot be regarded as Guru Bannee. Only that Bannee is our Guru which was authorized by him to be so. Guru Nanak also had transferred Guruship to the great personality who was deserving of it. This principle was kept operative by all the Gurus upto the 10th and Guru Granth Sahib got Guruship by the same principle". In the background is a 3 page interesting discussion from pages 208 to 210. In the last paragraph of page 210 the author has no objection if Bannees like Zafar Nama and Akal Ustat are termed as Gurbanees but in no case they are Gurubannee which is only the one as enshrined in Guru Granth Sahib.

It needs be recorded that the gentlemen who assisted the Akal Takhat in framing the 6 points against K. Afghana have done no service to further the justice in the matter as their selection of the apparently catchy lines does speak volumes of their hostile attitude towards the aged and selfless writer doing yeomen service to the Guru Panth Towards such an appreciation he has received more than 500 letters. These will be shortly receiving a book form.

To miss the preceding and succeeding text and presenting a few catchy lines is utterly misleading and unjust. The method is patently defective and violates principles of natural justice. For the careful attention of both the Sikh Institutions a highly well balanced editorial in Punjab Times dated January 11, 2003 is enclosed. The learned Editor has suggested that the matter be referred to a panel of Sikh scholars.

Judges are much more suitable to do justice. By the nature of their studies, training and job functioning a panel of all the retired sikh judges from any High Court or Supreme Court of India or even any other country will inspire much more confidence of the Sikh World. Their majority opinion may be taken as binding on all. The Akal Takhat may sanctify it, as if it is, its own decision and then cause it to be implemented by all concerned. This arrangement could save the functioning of Akal Takhat from any possible controversy. Most humbly,

U. S. Gill, Director Singh Sabha International, 2980 E Woodbury Dr. Arlington Heights, IL 60004- 7200, USA, 847-797-1703

AKAL TAKHAT, KALA AFGHANA AND GURU PANTH

The growing influence of the institution of clergy in Sikh religion, which as an institution finds no recognition in our religion, had been posing a very serious problem for the Sikhs, for **two reasons**:

Firstly, the clergy is seeking to gain dominance over this most modern religion that is now counted among 5 major religions of the world, by misusing the authority of Sri Akal Takhat by way of misinterpreting the scripture and distorting the Sikh traditions.

Secondly, the clergy (both Singh Sahibaan or Head priests and the Sant Babas) had been successful in eliciting the support of powerful Sikh politicians by mind-control techniques and spread of superstitions. It was with a view to drawing the attention of those who understand 'Sikhi' that the signatories to this statement had written a letter to the Jathedar of Akal Takhat on 27th December, 2002, requesting him to restore the original practice (maryada) sanctioned and sanctified by the Guru and stop usurping the powers bestowed on Guru Granth and Guru Panth alone. It was further suggested to the Jathedar of Akal Takhat that he should confine himself to executing and implementing the decisions taken by the Guru Panth only. The debate had been initiated with a view to clearing the position on doctrinal front only. The SGPC President and some individuals known for their proximity to and dependence on the clergy and their appointing authority have only sought to confuse the real issue.

We, the signatories to the letter addressed to the Jathedar of Akal Takhat, therefore feel it necessary to redefine the issues that are agitating the legitimately apprehensive Sikh mind. The relevant issues are as follows:

a) Does the Sikh theology sanction the existence of a priestly class? **Our answer is: No**

b) Is any combination of the clergy, even with the usurped title of 'high priests', entitled by any Sikh tenet, to issue any order religiously binding on the entire Sikh people, without explicitly consulting the Sikh people? **Our answer is: No.**

c) When 'vak' from Guru Granth Sahib is termed a 'hukamnama' and is by implication a pronouncement of the Sovereign Guru, can any other directive of any other authority, pseudo or legitimate, be termed a hukamnama? **Our answer is clear and effective: No.**

d) Can any order, even when purporting to be that of the Akal Takhat be termed legitimate, if it does not emerge from open, free and wide-based serious discussion within the Guru Khalsa Panth and is not demonstrably based on a clear consensus arising there from?

Our answer again is: No

In our humble opinion, the only entity that is entitled to issue any directive binding on the entire Sikh people is the Guru Khalsa Panth, the legitimate occupant and guardian of the seat of authority at the Akal Takhat. It too does not have unfettered powers to do so. For instance it cannot issue any directive that is violative of the letter or spirit of Guru Granth. No directive can be issued except after holding absolutely transparent deliberations in which all sides to the controversy and all shades of the controversy are adequately represented.

As for the Akal Takhat as an institution, it must facilitate such discussions, must guide the deliberations within the parameters of Gurmat, must help in reaching at a consensus, must openly record and articulate the decision arrived at. It must further arrange for implementation of the consensus.

Applied to the case of **S. Gurbakhsh Singh Kala Afghana**, the custodian of the Akal Takhat is duty bound to sponsor a free, frank and comprehensive discussion on his writings, besides the above-mentioned issues. We have gone into the charge leveled against Mr. Kala Afghana in the letter sent to him by Akal Takhat Jathedar (copy enclosed). **We feel that the charge against Kala Afghana is without any substance and hence not tenable.**

We on our part, recommend a fully televised discussion between the supporters of these propositions and those who are opposed to the same. This discussion can be held

at the Akal Takhat or anywhere else, but adequate hearing must be given to both sides to the controversy.

The decision to condemn or laud Kala Afghana's writings must be made thereafter. We offer to abide by any decision so made as it will be the true directive of the Akal Takhat and hence in the nature of a holy writ, an order of the Guru Panth.

Gurtej Singh National Professor of Sikhism
Joginder Singh, Chief Editor Spokesman
Gen. Narinder Singh Retd. Ex. Sect. World Sikh Council
Rajinder Singh Convener, Khalsa Panchayat
Gurdarshan Singh Dhillon, Prof. History Dept. Panjab University
Justice Ajit Singh Bains, Ex. Judge Punjab High Court

ਤਲਬੀ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣਾਤਮਿਕ ਅਧਿਐਨ

G S BRAR, Brampton

ਜੱਥੇਦਾਰ ਵੇਦਾਂਤੀ, ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ 23 ਦਸੰਬਰ 2002 ਨੂੰ ਸ੍ਰ: ਕਾਲਾਫਗਾਨਾ ਵੱਲ ਤਲਬੀ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣਾਤਮਿਕ ਅਧਿਐਨ? ਜੱਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ!! ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ। ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪੰਥ ਅੰਦਰ ਚੱਲੀ ਆ ਰਹੀ ਘੋਸ਼ ਘੋਸ਼, “ਸ੍ਰ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਤੇ ਵਾਦ ਵਿਵਾਦ” ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਤੇ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਗੁਰਸ਼ਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਲਾਂਬਾ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਜੁਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਤਲਵਾੜਾ ਆਦਿ ਦੀ ਚੁੱਕ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਹੈ। ‘ਚੁੱਕ’ ਲਫਜ਼ ਮੈਂ ਤੁਹਡੇ ਲਈ ਇੱਸ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇ ਕੁ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਨੇਡਾ ਫੇਰੀ ਤੇ ਟੋਰਾਂਟੋ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਆਏ ਸੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਅਲੱਗ ਦੀ ਕਿਤਾਬ, “ਹਰਿਮੰਦਰ ਦਰਸ਼ਨ” ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਚੁੱਕ ਤੇ ਹੀ ਰਲੀਜ਼ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ, ਉੱਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਅਨਕੂਲ ਨਾ ਹੋਣਾ ਕਹਿਕੇ, ਇੱਕ ਚਾਰ ਕੁ ਸਫਿਆਂ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣਾਤਮਿਕ ਲੇਖ, ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਗਲੇ ਦਿੱਨ ਉਹ ਕਿਤਾਬ ਰਲੀਜ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁੱਝ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਆਪ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਹੁਣ ਸੁਆਲ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਓਹੀ ਕਿਤਾਬ, ਜਿਹੜੀ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਅਸੂਲਾਂ ਦੇ ਅਨਕੂਲ ਨਹੀਂ, ਜੱਥੇਦਾਰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਰਲੀਜ਼ ਹੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਗਈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਸਿੰਘ ਨਹੀਂ? ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇੱਸ ਕੌਮ ਘਾਤਕ ਕੰਮ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁੰਦਾ ਕਿਵੇਂ ਜਰ ਲਿਆ? ਕੀ ਤੁਹਡੇ ਵਿੱਚ ਇਤਨੀ ਵੀ ਜੁਰਅੰਤ/ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉੱਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਰਲੀਜ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਰੋਕ ਦਿੰਦੇ ਕਿ ਭਾਈ ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਉਤਨਾ ਚਿਰ ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਰਲੀਜ਼ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਤਨਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕੰਮ, ਜੋ ਸਿੱਖੀ ਨੂੰ ਢਾਹ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਤੇ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕਰਨ ਦਾ ਹੌਂਸਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਸਿੰਘ ਹੋ ਕਿ ਵੀ ਗੁਰੂ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਕਰਾ ਸਕਦੇ। ਇੱਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਦੀਆਂ ਇਹ ਲਾਈਨਾਂ ਹਨ, (ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਵਾਲਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਹੈ) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਖੱਲੇ ਨੰਬਰ 1. ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਪੂਰੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਢੁਕਦੀਆਂ

ਹਨ। ਕਿਸੇ ਸਤਰ ਨੂੰ ਇਕੱਲਿਆਂ ਇਕੱਲਿਆਂ, ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ ਕਰਕੇ ਅਰਥ ਕਰਨ ਦੀ ਰੀਤ ਨੇ ਹੀ ਤਾਂ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਖੁੰਢਾ ਖੁਰਾ-ਖੋਜ ਮਿਟਾਉਣਾ ਹੈ। “ਭਲੇ ਭਲੇ ਰੇ ਕੀਰਤਨੀਆ॥ ਪੰਨਾ ੪੪੫॥” ਕਹਿ ਕੇ ਕਿਵੇਂ ਕੀਰਤਨੀਏ ਸਿੰਘ ਜਾਂ ਰਾਗੀ ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਪੂਰੇ ਸਲੋਕ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਗੀ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਇਹ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ, “ਰਾਮ ਰਮਾ ਰਾਮਾ ਗੁਣ ਗਾਉ” ਤੇ “ਛੋਡੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਧੰਧ ਸੁਆਉ” ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਵਾਲੀ ਬਿਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਆਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ ਇੱਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲਾਈਨਾਂ ਅੱਡ ਕਰਕੇ ਨਾ ਦੇਖੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਬਿਪਰਨ ਕੀ ਰੀਤ ਤੋਂ ਸੱਚ ਦਾ ਮਾਰਗ” ਭਾਗ ਛੇਵਾਂ ਦੇ ਪੰਨਾ ਨੰਬਰ 65 ਤੇ ਪੂਰੇ ਪਹਿਰੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੋਗੇ ਤਾਂ ਪਤਾ ਚੱਲੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲੀ ਭਾਵ ਕੀ ਹੈ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਮੁਤਾਬਕ ਤਾਂ ਅਸੀਂ, “ਏਕੁ ਪਿਤਾ ਏਕਸ ਕੇ ਹਮ ਬਾਰਕਿ ਤੂ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਹਾਈ॥ ਪੰਨਾ 611॥” ਇਕ ਪਿਤਾ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਬਰਾਬਰ ਹਾਂ ਪਰ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜਾ ਅੱਜ ਸਮਾਜ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਹਾਂ। ਆਉ ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਸਿੱਖਾਂ/ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਜਿਹੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ, ਕੇਵਲ ਤੇ ਕੇਵਲ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜੱਥੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵੱਲ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰੀਏ ਜਿਹੜੇ ਪਿਛਲੇ 30 ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਹਾਨ ਪਦਵੀ ਤੇ ਬਰਾਜਮਾਨ ਰਹੇ ਹਨ।

ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਜੱਥੇਦਾਰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ, ਜੀ ਦੀ। ਗਲੀ ਸ਼ਹੀਦ ਬੁੰਗਾ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੇ ਸ਼੍ਰੋ. ਗੁ. ਪ੍ਰ. ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਤਿੰਨ ਕੁਆਟਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਚ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੱਥੇਦਾਰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ, ਇੱਕ ਵਿਚ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿਆਨੀ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਬਰਾੜ ਤੇ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਕੱਤਰ, ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕੋਕਰੀ ਕਲਾਂ ਵਾਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ 1967 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਤਾਇਆ ਜੀ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਬਰਾੜ ਕੋਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ, ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿਆਨੀ ਚੇਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਬਰਾੜ ਹੁਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ “ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ” ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਦੇਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਗਿਆਨੀ ਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਨੀਆਰ ਸਨ ਇਸ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਲਿਖਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦਾ ਸਹਾਰਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਚਿਹਰੀ ਵਿਚੋਂ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓ ਆਡਿਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ, ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਵਿਚ ਪੁਆਉਣ ਵਿਚ ਮੱਦਦਗਾਰ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਕੀ ਇਹ ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਦਿਆਨਤਦਾਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਮੁਆਮਲੇ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡਾ ਜਵਾਬ ਵੀ ਹਾਂ ਪੱਖੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਲਿਖ ਭੇਜਣਾ ਜੀ। ਸ੍ਰ. ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਤਲਬ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, 23 ਦਸੰਬਰ ਵਾਲੀ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ 3, “ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਿੰਘ ਸਜਾ ਲੈਣ ਦੇ ਭਰਮ ਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਮੁਕਾਅ ਦਿੱਤੀ। ਪੰਨਾ 65 ਭਾਗ ਛੇਵਾਂ” ਵਾਲੀ ਇਹ ਸਤਰ ਕੀ ਗਿਆਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਚੁਕਦੀ?

ਸੰਨ 1984 ਵਿਚ, ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਜਦੋਂ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤੇ ਸਿੱਖ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਖਿਲਵਾੜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬੇਅੰਤ ਸਿੱਖ ਬੱਚਿਆਂ, ਬੁਢਿਆਂ ਤੇ ਬੁਢੀਆਂ, ਮਾਂਵਾਂ ਤੇ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਜਵਾਨੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਸੂਰ ਦੇ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਘਾਟ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਢਾਹਿਆ ਜਾ ਚੁਕਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੱਥੇਦਾਰ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਹਾਲੇ ਵੀ ਕੋਠਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਠੀਕ ਠਾਕ ਹੋਣ ਦੀ ਖਬਰ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਕਿਸ ਭੈ ਕਾਰਣ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਢਾਹੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਚੁੱਪ ਸਨ? ਸ਼ਾਇਦ ਜੱਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਤਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ ਪਰ ਇਹ ਇਕ ਪੰਗਤੀ ਕਿਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਪਈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਬੋੜਾ ਡਰਨਾ ਸੀ? “ਭੈ ਕਾਹੂ ਕਉ ਦੇਤ ਨਹਿ ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਤ ਆਨ॥ ਮ:9 ਪੰਨਾ 1427,”

ਸੰਨ 1967 ਭਾਦਰੋਂ ਦੀ ਸੋਮਵਾਰੀ ਮੱਸਿਆ ਸੀ। ਜੱਥੇਦਾਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ ਉੱਸ ਵਕਤ ਪੁਤਲੀ ਘਰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਟਾਹਲੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਬੜੌਰ ਗ੍ਰੰਥੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਵਕਤ ਮੱਸਿਆ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕੜਾਹ ਪੁਸ਼ਾਦ ਦਾ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪੈ ਦਾ ਸਕੈਂਡਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਰੈਸ ਵਿਚ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਪਰੇ ਕੋਈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੱਢੀ ਗਈ। ਗਿਆਨੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੱਥੇਦਾਰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਸ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਸ ਸਕੈਂਡਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ ਕਿਹੜੇ ਚਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਕੀ ਜੱਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਕੌਣ ਸਨ? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਛੇਆਂ ਹਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਹੜਾਂ ਮਰਜੀ ਹਵਾਲਾ ਆਪਣੇ ਤੇ ਲਾ ਲੈਣਾ ਜੀ।

ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਜੱਥੇਦਾਰ ਭਾਈ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੁਹਾਲੀ ਵਿਚ ਪਲਾਟ ਖਰੀਦਣ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਹੋਈ ਦਾਹੜੀ ਵਾਲੀ ਫੋਟੋ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਰੀਜਿਸਟਰੀ ਦੀਆਂ ਵੀ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਫੋਟੋ ਛਪਈਆਂ ਸਨ। ਜੱਥੇਦਾਰ ਭਾਈ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅੱਜ ਤਕ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟੀ ਕਰਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਚੜ੍ਹਾਈ ਹੋਈ ਦਾਹੜੀ ਵਾਲੀ ਫੋਟੋ ਲਾ ਕੇ ਰੀਜਿਸਟਰੀ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ? ਇਹ ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰਨ ਗੁਰਸਿੱਖ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ “ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਨਿਵੈ ਆਪੁ ਕਉ ਪਰ ਕਉ ਨਿਵੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਪਰਿ ਤਾਰਾਜੂ ਤੋਲੀਐ ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਉਰਾ ਹੋਇ॥” ਦਾ ਪਹਾੜਾ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹਜ਼ਾਰ ਵਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ ਪਰ:

ਮਨਹਠ ਬੁਧੀ ਕੇਤੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ॥ ਕੇਤੇ ਬੰਧਨ ਜੀਅ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰ॥ ਸਚਹੁ ਓਰੈ ਸਭੁ ਕੋ ਉਪਰਿ ਸਚੁ ਆਚਾਰੁ॥ ਪੰਨਾ 62, ਮ:1 ਵਾਲਾ ਪਹਾੜਾ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਇਕ ਵਾਰੀ ਵੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਨਿਤਨੇਮ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਭਾਈ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਜੱਥੇਦਾਰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਨੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਲੈਣ ਆਏ ਇੱਕ ਪਰੈਸ-ਰੀਪੋਰਟਰ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਖਿੜ ਕਾਰਣ ਢਾਹ ਲਿਆ ਸੀ। ਇੰਜ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮਿੰਦਰ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਗਈ ਸੀ। ਹੋ ਦਸਮੇ ਪਿਤਾ, ਤੁਹਡੇ ਦਾਦੇ ਪਿਤਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦੇ ਵਾਰਸ ਜੱਥੇਦਾਰ ਇਤਨੇ ਨਰਮ ਸੁਭਾਓ ਵਾਲੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਤਨੇਮ ਕਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਆ ਕੇ ਕੋਈ ਅਵਾਜ਼ ਵੀ ਮਾਰ ਲਏ ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਣਾ ਭੰਗਾਣੀ ਦੇ ਯੁਧ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਤੁਹਡੇ ਨਾਮ ਤੇ ਮੜ੍ਹੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚਲੇ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਦਰਾ ਪੀਕੇ ਭੰਬਕਦਾ ਹੈ, “ਮਦਰਾ ਕਰ ਮੱਤ ਮਹਾ ਭਭਕੰ॥ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਅਧਿਆਇ ਪਹਿਲਾ ਅੰਕ 53”, ਵਾਲਾ ਜਲਾਲ ਉਸੇ ਵਕਤ ਦਿਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਸਮ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀਓ! ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਖੰਡੇ ਬਾਟੇ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਿਚ, ਇਹ ਸੁਭਾਓ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਪਰ ਵਰਨਣ ਕਰ ਚੁਕਿਆ ਹਾਂ, ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਸੀ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਪਿਤਾ ਦੇ “ਮਿਠਤੁ ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ” ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ? ਜੱਥੇਦਾਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀਓ, ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ ਪੰਜ ਲਗਾ ਲੈਣਾ ਜੀ।

ਬਾਕੀ ਰੋਡਿਆਂ ਵਾਲੇ ਜੱਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਬਾਰੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਾ ਕੁੱਝ ਕੀ ਲਿਖਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਇਕ ਹੀ ਪੰਗਤੀ ਯਾਦ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ: “ਕੇਤੇ ਲੈ ਲੈ ਮੁਕਰੁ ਪਾਹਿ”

ਹੁਣ ਵਾਰੀ ਆਈ ਉਸ ਜੱਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜਿਹੜੇ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਦਸਮ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ, “ਲਵ ਤੇ ਕੁਛ” ਦੀ ਉਲਾਦ ਦੱਸਣ ਕਰਕੇ ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁਰਖੀਆਂ ਵਿਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੱਥੇਦਾਰ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ, ਅਜੋਕਾ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀਓ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਆਖਦੇ ਹੋ ਕਿ:

ਅਬ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਥਾ ਬਖਾਨੋ। ਤਪ ਸਾਧਤ ਜਿਹ ਬਿਧ ਮੋਹਿ

ਆਨੇ।...।ਹੇਮ ਕੁੰਟ ਪਰਬਤ ਹੈ ਜਹਾਂ।ਸਪਤ ਸਿੰਗ ਸੋਬਤ ਹੈ ਤਹਾਂ।...।
ਇਹ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ “ਲਵ ਕੁਛ” ਦੀ ਉਲਾਦ ਹਾਂ ਭਾਵ “ਛਤ੍ਰੀ ਕੇ ਪੂਤ ਹਉ ਬਾਮਨ ਕੇ ਨਹਿ ਕੈ ਤਪ ਆਵਤ ਹਉ ਜੁ ਕਰੇ। 2488 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਵਤਾਰ”।

ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨੀਚੇ ਲਿਖੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦਾ ਹੈ:

ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰੁਬ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਕੋਈ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਹੋਈ॥੧॥ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰੁਬੁ ਨ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰਾ॥ ਇਸੁ ਗਰੁਬੁ ਤੇ ਚਲਹਿ ਬਹੁਤੁ ਵਿਕਾਰਾ॥ਮ:3,ਪੰਨਾ 1127।

ਜੁਤਿ ਜੁਤਿ ਵਿਛੁੜੇ ਵਿਛੁੜਿ ਜੁਤੇ॥ਜੀਵ ਜੀਵ ਮੁਏ ਮੁਏ ਜੀਵੇ॥ਕੋਤਿਆ ਕੇ ਬਾਪ ਕੋਤਿਆ ਕੇ ਬੇਟੇ ਕੋਤੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਹੁਏ॥ਆਗੇ ਪਾਛੈ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ਕਿਆ ਜਾਤੀ ਕਿਆ ਹੁਣਿ ਹੁਏ॥ਮ:1,ਪੰਨਾ 1238॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਤਾਂ ਇਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐ ਮੂਰਖ ਜੀਵ! ਜਾਤ ਦਾ ਮਾਣ ਨਾ ਕਰ।ਇਸ ਮਾਣ ਕਾਰਣ ਮਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਭੈੜੇ ਵਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।ਦੂਸਰੇ ਸਲੋਕ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਤਾ ਨਹੀ ਜੀਵ ਕਿਤਨੀ ਵਾਰੀ ਮਿਲ ਮਿਲ ਕੇ ਵਿਛੁੜਦੇ ਹਨ ਤੇ ਵਿਛੁੜ ਕੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਇਹ ਨਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੌਣ ਕਿਸਦਾ ਬਾਪ ਤੇ ਕੌਣ ਕਿਸਦਾ ਪੁਤਰ ਕਿਤਨੀ ਵਾਰੀ ਹੋਇਆ ਹੈ।ਕੌਣ ਕਿਸਦਾ ਚੇਲਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਜੱਥੇਦਾਰ ਤੇ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿਆਨੀ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਪਰ ਲਿਖੇ ਦੋ ਆਪਾ ਵਿਰੋਧੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਕੌਣ ਤੇ ਮਿਲਾ ਸਕੋਗੇ? ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅਹਮਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਅਕਾਰ ਦੇ ਕੌਣ ਹਨ।ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਜੋਤਿ ਆਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਾ ਵਿਰੋਧੀ ਵਿਚਾਰ ਕਿਉਂ?ਦਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੀ ਇਕ ਜੋਤਿ ਸਨ ਨਹੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵੀ ਵੱਖਰੇ ਤੇ ਮਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਵੱਖਰੇ ਸਨ।ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਵਿਚ ਤਪੱਸਿਆ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਕਿਹੜੇ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਨਾਲ ਲਿਆਏ ਸਨ? ਕੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ਤਪ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਹ ਉਦੋਂ ਵੀ ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਸਨ? ਜੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਜਪਾਂ ਤਪਾਂ ਵਾਲੀਆ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕੀ ਵਾਸਤਾ?ਜਿਉਂਦੇ ਜੀਅ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਇਕ ਵੀ ਸਿੰਘ/ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੁਰਾਤਨ ਕਥਾ ਜਾਂ ਜਪ ਤਪ ਵਾਲੇ ਅਸਥਾਨ,ਹੇਮਕੁੰਟ,ਬਾਰੇ ਨਹੀ ਦੱਸਿਆ।ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਤੇ ਹੇਮਕੁੰਟ ਲੱਭ ਪਿਆ ਕਿਡੀ ਅਣਹੋਣੀ ਗੱਲ ਜਾਂ ਕਿੱਡਾ ਵੱਡਾ ਝੂਠ ਹੈ?ਜਪਾਂ ਪਤਾਂ ਬਾਰੇ ਗੁਰੂਬਾਣੀ ਕੀਹ ਆਖਦੀ ਹੈ?

ਜਾਪ ਤਾਪ ਨੇਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਨਾਹੀ ਇਨ ਬਿਧੇ ਛੁਟਕਾਰ॥ਗਰਤ ਘੋਰ ਅੰਧ ਤੇ ਕਾਢਹੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰਿ॥ਮ:5,ਪੰਨਾ 1301॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਸੀਲ ਨਹੀ ਧਰਮ॥ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਨਉ ਕੈਸਾ ਕਰਮ॥ਮ:5,ਪੰਨਾ 894॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਐਸੇ ਜਪਾਂ ਤਪਾਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਸਲਾਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।ਗਿਆਨੀ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਸਾਬਕਾ ਜੱਥੇਦਾਰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਤੁਹਡੀ ਚਿੱਠੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ 5 ਪੂਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਚੁਕਦਾ ਹੈ।(ਕਿਸੇ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਥਵਾ ਝੂਠੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀ ਹੈ)।ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿਆਨੀ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ,ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੇ ਕਿ ਦਸਮ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਵ ਕੁਛ ਦੀ ਉਲਾਦ ਸਨ, ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਾਹਿਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ।

ਰਾਗੀ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ,ਸਾਬਕਾ ਜੱਥੇਦਾਰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ, ਨੇ 1984 ਦੇ ਦੰਗਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮਨੋ ਬਲ ਨੂੰ ਉਚਾ ਚੁਕਣ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਕੀਰਤਨ ਦਰਬਾਰ ਕੀਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਇਵਜ਼ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੁਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਪਈ ਸੀ।ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਐਸਾ ਵੈਸਾ ਲਿਖਣ ਨੂੰ ਦਿਲ ਨਹੀ ਕਰਦਾ।ਵੈਸੇ ਇਹ ਜੱਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਫੈਸਰੀ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਨਾਲ ਸਿੰਗਾਰੀ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੀ ਰੌਲੇ ਗੌਲੇ ਵੇਲੇ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਨਾਲੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜ ਗਈ ਸੀ।

ਜੱਥੇਦਾਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀਓ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ ਚਾਰ:ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਣੀ (ਭਾਵੇਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਜਾਂ ਸ਼ੰਕੇ ਦੇ ਦਸ਼ਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਗੁਰੂਬਾਣੀ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ।ਗੁਰੂਬਾਣੀ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਗੁਰਗੱਦੀ ਮਿਲੀ ਹੈ।ਗੁਰੂਬਾਣੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਦਰਜ ਹੈ।ਜਿਸ ਗੁਰੂਬਾਣੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅੱਝਕ ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਕੇ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ,ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮੰਨਣ ਵਾਸਤੇ ਅਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।ਗੁਰਬਾਣੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਗੁਰੂ ਨੇ ਲਿਖੀ ਹੈ ਪਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਦਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰਹਿ ਗਈ ਹੋਵੇ।ਵੇਦਾਂਤੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀਓ! ਤੁਹਾਡੇ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ ਚਾਰ ਨੂੰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਜਿਹਾ ਗੱਦੀ ਹੀਣ,ਬੁਧੀ ਹੀਣ,ਨਿਮਾਣਾ ਤੇ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਿੱਖ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਿਹੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ,ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੀ,ਕਿਉਂ ਨਹੀ ਸਮਝ ਪਈ?

ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ ਛੇ ਵਿਚੋਂ ਤਾਂ ਇਹੀ ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਰਾਖੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਵਰਗਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਹਾਦਰ ਨਹੀ।ਜੱਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ, “ਮਾਸੁ ਮਾਸੁ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਝਗੜੈ” ਪੰਨਾ 301 ਤੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰ: ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਦਾ ਸੁਆਲ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।ਜੇ ਤੁਹਡੇ ਕੋਲ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੈ ਤਾਂ ਲਿਖ ਦਿਓ।ਇਹ ਗੱਲ, “ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤਾਈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿਚ ਸਦਾ ਹੀ ਨਾਮਣਾ ਖੱਟਿਆ ਹੈ,ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਫੌਜੀ ਜਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਦਾਹੜੀਆਂ ਕੁਤਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਤੇ ਪੰਜਾਂ ਕਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪੱਕਾ ਧਾਰਨੀ ਫੌਜੀ ਮਸਾਂ ਇਕ ਅੱਧ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।ਕੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮਵੀਰ ਚੱਕਰ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਖੰਡੇ-ਬਾਟੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ” ਕਰਕੇ ਸ੍ਰ:ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਨੇ ਸਿਰਫ ਸੁਆਲ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਿੰਦਿਆ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਲਾਹਿਆ।

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਦੀਵੇ ਥੱਲੇ ਹਨੇਰਾ” ਪਰ ਗੁਰੂਘਰ ਦਾ ਚਾਨਣ ਤਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੂਰਜਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਆਸ ਨਹੀ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂਘਰਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਐਸਾ ਹਨੇਰਾ ਛਾਅ ਜਾਵੇਗਾ।ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਨੇ ਇਕ ਸੰਗਤ ਇਕ ਪੰਗਤ ਦਾ ਨਾਹਰਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਲਾਗੂ ਵੀ ਕੀਤਾ।ਪਰ ਖਾਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੰਗਰ,ਇਕ ਆਮ ਜਨਤਾ ਵਾਸਤੇ,ਇਕ ਓਹ ਲੰਗਰ ਜੋ ਲੰਗਰ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤੀਸਰਾ ਲੰਗਰ ਜੋ ਵੀ.ਆਈ.ਪੀਜ਼ ਛੱਕਦੇ ਹਨ।ਦੇ ਲੰਗਰ ਤਾਂ ਮੈਂ 1967 ਵਿਚ ਵੀ ਦੇਖੇ ਸਨ ਪਰ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਇਕ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁਕਿਆ ਹੈ।ਰਿਕਸ਼ਾ ਚਾਲਕ ਜੋ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਲੰਗਰ ਛੱਕਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ,ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੰਗਰ ਹਾਲ ਵਿਚ ਬਕਾਇਦਾ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਪੈਸੇ ਵਸੂਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।ਵੇਦਾਂਤੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀਓ ਇਹ ਕਿਹੜੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਦਾ ਚਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਲੰਗਰ ਹੈ?ਇਸ ਤੇ ਕਿਹੜਾ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ ਲਗਾਓਗੇ?

ਦਮਦਮੀ ਟਕਸਾਲ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਧਾਰੀ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਹਉਆ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਪੰਜ ਕਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਨਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।ਹਿੰਦੂ ਵੀ ਜਨੇਊ ਨੂੰ ਇਕ ਮਿੰਟ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਨਹੀ ਕਰਦੇ।ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਾਬਾ ਪੰਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਰੇਪ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿਚੋਂ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਗਾਤਰਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਜਨੇਊ।ਜਿਸ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ

ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿਚੋਂ, ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਸਕੀ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਤੇ ਇਕ ਅਣ-ਪਛਾਤੀ ਔਰਤ (ਵੇਸਵਾ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ) ਦੀ ਲਾਸ਼ ਮਿਲੀ ਸੀ ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਗਾਤਰਾ ਜਾਂ ਜਨੇਊ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਕਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੀਡਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਰੀ ਵੀ ਹਨ ਪਰ ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਪੈਸਾ ਵਸੂਲਣ ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਹੜਪਣ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਫਸੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕੀ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀਓ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਕਰਨੀ ਜੀ? ਇਹ ਛੇ ਇੰਚੀ ਜਾਂ ਨੌਂ ਇੰਚੀ ਕਿਰਪਾਨ ਜੋ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਦਾਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕੀ ਇਸੇ ਹੀ ਲੰਬਾਈ ਚੁੜਾਈ ਦੀ ਕਿਰਪਾਨ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਨਣ ਵਾਸਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਰਵਾਇਤ ਉਦੋਂ ਪਈ ਜਦੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਨਿਹੱਥੇ ਕਰਨ ਲਈ ਨਵੀਂ ਚਾਲ ਚੱਲੀ ਸੀ ਤੇ ਮਹੰਤਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਇਹ ਛੋਟੇ ਸਾਈਜ਼ ਵਾਲੀ ਕਿਰਪਾਨ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਕਿਰਪਾਨ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਫੁੱਟ ਸੀ ਜੋ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਰੱਖਿਆ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਸੀ।

ਪਰ ਅਫਸੋਸ ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰ ਵਰਨਣ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਚੁਕੀਆਂ ਮਹਾਨ ਹਸਤੀਆਂ ਨੇ ਹੀ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਦੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਦੀਆਂ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਕਦੋਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣੀਗੀਆਂ? ਇਹ ਅਵਾਜ਼ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਟੋਰਾਂਟੋ ਵੱਸਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਗਿਣਤੀ ਲੱਖਾਂ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਦਾ ਦਾਸ,

ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ (ਜਿਉਣ ਵਾਲਾ) ਬਰੈਂਪਟਨ

ਗਿ:ਕੇਵਲ ਸਿੰਘ ਜਥੇਦਾਰ, ਤਖਤ ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ, ਵਲੋਂ ਚਿੱਠੀ

੧੯-੧੧-੯੯

ਪਰਮ ਸਤਿਕਾਰਜੋਗ, ਸ੍ਰ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ॥ ਤਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ ॥

ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤੁੱਠ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਵਾਤ ਬਖਸ਼ੀ ਹੈ। ਗੁਰਮਤਿ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤਕ ਅਰਥ ਬੋਧ ਦੀ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ੀ ਹੈ। ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਸਹੀ ਚੇਤਨਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਕਸੌਟੀ ਤੇ ਪਰਖਣ ਜੁਗਤਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪੰਥਕ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਪ੍ਰਤੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਆਪ ਜੀ ਪਾਸ ਹੈ। ਕੱਚੀ ਅਤੇ ਸੱਚੀ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪ ਜੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਹਿਰਦ ਹੋ। ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਬਾਰੇ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਸੱਲੀ ਬਖਸ਼ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਖਾਲਸਾ ਅਥਵਾ ਸਿਖ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬਹੁ ਗਿਣਤੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਰਾਮ ਰੋਲੇ ਵਿਚ ਤੱਤ ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤ ਨਾਲੋਂ ਟੁਟ ਕੇ ਬਿਪ੍ਰ ਰੀਤ ਦੀ ਮੁਥਾਜ ਹੋ ਚੁਕੀ ਹੈ। ਆਪਜੀ ਬਿਪ੍ਰ ਰੀਤ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸੱਚ ਦੇ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦਾ ਉੱਦਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਮੁਬਾਰਕ। ਜੋ ਪੁਸਤਕ ਆਪ ਜੀ ਕਈ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਬਿਪਰਨ ਕੀ ਰੀਤ ਤੋਂ ਸਚ ਦਾ ਮਾਰਗ ਲਿਖੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਸਹੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ ਬਿਪਰਨ ਕੀ ਰੀਤ ਦਾ ਸਹੀ ਉਲੇਖ ਹੈ। ਸਿਖ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਸਿਖ ਸਿਧਾਂਤ ਪਖੋਂ ਅਵੇਸਲੇਪਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੋਈ ਬਿਪ੍ਰ ਰੀਤ ਜਿਨੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕਰਨਾ ਬੜਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਸਚ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕਰਕੇ, ਪੰਥ ਦੇ ਵਾਲੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪਾਵਨ ਬੋਲ ਸਟੇਜਾਂ ਤੋਂ ਸਾਂਗਤ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਹੈ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ

ਜਬ ਲਗ ਖਾਲਸਾ ਰਹੇ ਨਿਆਰਾ! ਤਬ ਲਗ ਤੇਜ ਦਿਉ ਮੈਂ ਸਸਾਰਾ!

ਜਬ ਇਹ ਕਰੈ ਬਿਪ੍ਰ ਕੀ ਰੀਤ! ਮੈ ਨ ਕਰਉ ਇਨ ਕੀ ਪਰਤੀਤ!!
ਉਨਾਂ ਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿਜੀ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਬਿਪ੍ਰੀਤ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਘੱਟ ਜਾਂ ਵੱਧ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜਾਂ ਬਿਪ੍ਰ ਰੀਤਾਂ ਦੇ ਹਮਾਇਤੀਆਂ ਦੇ ਸੰਬਧਕ ਬਣ ਕੇ ਵਿਚਰ ਰਹੇ ਹਨ! ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਕਲਮ ਗੁਰੂ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰਨ ਲਈ ਬੇਬਾਕ ਤੇ ਨਿਰਪਾਖ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਸਹੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰਨ ਹਿਤ ਚਲਦੀ ਰਹੋ! ਕੌਮ ਦੀ ਹਰ ਸਾਂਥਾ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸਹੀ ਵਾਰਸ ਬਨਕੇ ਬਿਪ੍ਰ ਰੀਤ ਦੀ ਸਹੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਕੌਮ ਨੂੰ ਬਚਾ ਸਕੋ! ਇਕੋ ਇਕ ਪੰਥਕ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਜੋ (ਸ੍ਰੋ: ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਕਮੇਟੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ) ਵਲੋਂ ਛਾਪ ਕੇ ਵੰਡੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਦੇ ਹਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਗੁਰਸਿਖ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਨਿਜ ਜੀਵਨ ਅਮਲ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇ! ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦਾਸ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ ਸਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਕਰਨੀ ਜੀ! ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਦਾ ਦਾਸ

ਕੇਵਲ ਸਿੰਘ, ਜਥੇਦਾਰ, ਤਖਤ ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ, ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਬੋ (ਬਠਿੰਡਾ)

Reproduced from SB August 2002)

ਦੁਬਈ ਤੋਂ ਚਿੱਠੀ

੧੯ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਦੁਬਈ/੨੫.੦੧.੨੦੦੩

ਚਿੱਠੀ ਨੰ. : ੦੩ ੨੦੦੩ ੦੧੧੬

ਆਦਰਯੋਗ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ,

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ॥ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋਵੇ ਜੀ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਨੰ.:ਅ ੩/੦੨/੧੯੯੫ ਮਿਤੀ ੨੩/੧੨/੨੦੦੨ ਪੜਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੜਨ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਨ ਤੇ ਇਸ ਪਹੁੰਚ ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾ ਕਿ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਵਾਚੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਧਰਮ ਦੇ ਕੱਟੜ ਵੈਰੀ ਅਤੇ ਸੁਆਰਥੀ ਹਨ, ਬੋਲਬਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਭੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਦੰਮ ਭਰਨ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਫਲਸਫੇ ਤੋਂ ਕੋਰੇ ਹਨ। ਬਿਨਾਂ ਸਹੀ ਸੋਚ ਅਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਬੇ-ਮਾਇਨੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾ ਕੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਸਾਇਦ ਕਸ਼ਟ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪੈਦਾ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਗਈਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਅੰਦਰ ਵਰਤੀ ਸ਼ੁਧ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ ਪੜਨ-ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਕਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ।

ਇਹ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸ ਇਤਨਾ ਵਕਤ ਹੀ ਕਿੱਥੇ ਬਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਧਰਮ ਕਰਮ ਜਾਂ ਪਾਰਮਿਕ ਮਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਘੋਖ ਸਕਣ। ਕਿਤੇ ਸਮਸ਼ਾਨ ਘਾਟ ਦੇ ਉੱਦਘਾਟਣ, ਕਿਤੇ ਗੈਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰਨ ਦੇ ਰੁਝੇਵੇ, ਕਿਤੇ ਸਿਆਸੀ ਉਲਟਣ ਬਾਜੀਆਂ ਦੀ ਅਦੂਤੀ ਖੇਡ, ਕਿਤੇ ਹਾਰ ਪਾਉਣ ਤੇ ਪੁਆਉਣ ਦੇ ਅਹਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬੇਬੇਰਾ ਕੁੱਝ ਜੋ ਕਲਮ ਦੀ ਜੀਭ ਲਿਖਣੋਂ ਸਰਮਾਉਦੀ ਹੈ। ਭਲਾ ਧਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਸਾਡੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਕੀ ਸਬੰਧ?

ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀਓ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਸਿੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਅਪਣੀ ਛਾਤੀ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਅਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪੜ ਲਈਆਂ ਹਨ? ਅਪਣੇ ਦਫਤਰੀ ਸੇਵਕਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ੁਭਚਿੰਤਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਡਰ-ਭੈਅ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੜੀਆਂ ਹਨ? ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਜਾਗਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਵਾਲੇ ਆਖਣਗੇ, ਜੀ ਨਹੀਂ ਪੜੀਆਂ।

ਕੇਵਲ ਤਿੰਨ ਪੁਸਤਕਾਂ ਭਾਗ ਪੰਜਵਾਂ-ਛੇਵਾਂ ਅਤੇ ਮਾਸੂ ਮਾਸੂ ਕਰ ਮੁਰਖ ਝਗੜੇ ਵਿਚੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇ ਕੇ ਕੁੱਝ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਏ ਹਨ ਜੋ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਗੈਰ ਵਾਜਿਬ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕਹਿਣ ਲਈ ਕੇਵਲ ੬ ਨੁਕਤੇ ਹੀ ਲੱਭੇ ਹਨ। ਲੱਭੇ ਗਏ ਕਿੰਤੂ-ਪੁੰਤੂ ਕੌਮ ਅੰਦਰ ਭੁਲੇਖਾ ਪਾਉ ਗੈਰ ਜਿਮੇਵਾਰਾਨਾ ਸੋਚ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਕੱਟੜ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ਦਬਾਓ ਹੋਣ ਆ ਕੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਲੋਂ ਉਠਾਏ ਨੁਕਤਿਆਂ (ਟਿੱਪਣੀਆਂ) ਦਾ ਨਿੱਗਰ ਅਤੇ ਦਲੇਰਾਨਾ ਜਵਾਬ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਵਲੋਂ ਜਾਂ ਹੋਰਾਂ ਵਲੋਂ ਧਰਮ ਦੀ ਸੋਝੀ ਸੋਚ ਅਪਣਾਈ ਬੈਠੀ ਠੇਕੇਦਾਰੀ ਤੋਂ ਉੱਤੇ ਉੱਠ ਕੇ ਦਿੱਤਾ

ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ।

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਤੱਕ ਅਤੇ ਸਮੂਹ ਭਗਤ ਜਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਲਾਹੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ, ਉਸ ਬਾਣੀ ਨੇ ਵਾਰ ਵਾਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਵਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਲੋੜ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

- ੧ “ਚਉਧਰੀ ਰਾਜੇ ਨਹੀ ਕਿਸੈ ਮੁਕਾਮੁ ॥ ਸਾਹ ਮਰਹਿ ਸੰਚਹਿ ਮਾਇਆ ਦਾਮੁ॥ ਮੈ ਧਨੁ ਦੀਜੈ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ॥੪॥” (ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਨਾ ੨੨੭)
- ੨ “ਗੁਰਮਤਿ ਚਾਲ ਨਿਹਚਲ ਨਹੀ ਡੋਲੈ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚਿ ਹਜਿ ਹਰਿ ਬੋਲੈ॥ ਪੀਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਤੁ ਵਿਰੋਲੈ ॥੩॥” (ਗੁਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਨਾ ੨੨੭)
- ੩ “ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸਨਾ ਪੀਉ ਪਿਆਰੀ॥ ਇਹ ਰਸ ਰਾਤੀ ਹੋਇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਰੀ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥” (ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਨਾ ੧੮੦)
- ੪ “ਉਚਰਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲਖ ਬਾਰੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪੀਵਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥” (ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਨਾ ੧੯੪)

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਵਾਝੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਿਕੰਮਾ-ਮੂਰਖ-ਝੱਲਾ-ਸਾਕਤ ਮਨੁੱਖ ਆਖ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗਾਫ਼ਿਲਤਾ ਦੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਾਇਆ ਭੀ ਨਹੀ ਸਮਝਦੇ।

ਮਨੁੱਖੁ ਲੋਕੁ ਸਮਝਾਈਐ ਕਦਹੁ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਇ॥
 ਮਨੁੱਖੁ ਰਲਾਇਆ ਨਾ ਰਲੈ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਇ॥
 ਲਿਵ ਧਾਤੁ ਦੁਇ ਰਾਹ ਹੈ ਹੁਕਮੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ॥”
 (ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩ ਪੰਨਾ ੮੭)

“ਮਨੁੱਖ ਮੁਗਧ ਕਰਹਿ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਨਾਤਾ ਧੋਤਾ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ॥ ਜੇਹਾ ਆਇਆ ਤੇਹਾ ਜਾਸੀ ਕਰਿ ਅਵਗਣ ਛੋਤਾਵਣਿਆ॥੨॥”
 (ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟ. ਪੰਨਾ ੧੧੪)

“ਮਨੁੱਖੁ ਸਦਾ ਬਗੁ ਮੈਲਾ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਲਾਈ ॥ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੈ ਪਰੁ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੈ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਵਣਿਆ॥੬॥”
 (ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟ. ਪੰਨਾ ੧੨੯)

ਕਿ ਸਾਡੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੈ, ਕਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ੧੬੬੯ ਦੀ ਵਿਸਾਖੀ ਨੂੰ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਛੁਕਾਇਆ ਸੀ ਭਿੰਨਤਾ ਦੱਸਣਗੇ ? ਇਹ ਭੀ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਕਰਨੀ ਜੀ ਕਿ ਖੰਡੇ ਬਾਰੇ ਦੀ ਪਾਹੁਲ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਕੀ ਫਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸੋਚ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਣ ਆਪ ਜੀ ਤੋਂ ਸਹੀ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਸ਼ਟ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾ ਜੀ।

ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੀ ਸਿੱਖੀ-ਸਿਦਕ ਅਤੇ ਪੰਥਕ ਸਰਧਾ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਈ ਹੈ ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਅਨੇਕਾਂ ਲਿਖਤੀ ਚਿੱਠੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮਨ ਦੁਹੱਬੜੀ ਪਿੱਟ ਉਠਿਆ ਹੈ। ਮਨ ਰੋ-ਰੋ ਕੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਗੱਲ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਨਾ ਤਾਂ ਸੁਣੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਮਝੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਰੀ ਰਹਿਮੇ-ਕਰਮ ਦੀ ਸੁਵੱਲੀ ਨਜ਼ਰ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਆਹਰੇ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ।

“ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥੪॥੧੨॥੩੨॥”
 (ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਪੰਨਾ ੧੬੧)

“ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਹੈ ਮੀਨਾ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਚਢਿ ਡੀਠਾ॥੨॥” (ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਪੰਨਾ ੧੬੨)

“ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ॥

ਵਿਰਲਾ ਕੇ ਪਾਏ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ॥
 ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਉਧਾਰਾ॥੩॥
 (ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮਹਲਾ ੩ ਪੰਨਾ ੧੬੦)

ਕੀ ਮਾਲਾ ਪਹਿਨਣ ਜਾਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ, ਸੰਗਰਾਂਦਾਂ-ਮੌਸੀਆ-ਪੁਰਨਮਾਸੀਆਂ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਜਾਂ ਸ਼ੰਪਟ ਪਾਠਾਂ ਦੀਆਂ ਲੜੀਆਂ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਦੀਵੇ ਬਾਲ ਕੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਆਰਤੀ ਉਤਾਰਨ ਵਾਲੇ, ਹਰਦਵਾਰ ਜਾਂ ਪਤਾਲ-ਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਹੱਡੀਆਂ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਰਾਗਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਾਰ ਕੇ ਬੇਸੂਰੀ ਤਾਲ ਤੇ ਲੈਅ ਵਿੱਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਘੋਰ ਬੇਅਦਬੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਅਤੇ ਧੂਪਾਂ ਧੁਖਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਿੱਖ-ਪੰਥ ਦਰਦੀ-ਜਾਂ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਸਿੱਖ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ?

ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀਓ ਸੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੀਸ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੂਠ ਬੇਮੁਹਾਰਾ ਦੁਹਾਈ ਦੇਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਲੋਕੀਂ ਸੁਭਾਓ ਪੱਖੋਂ ਬੂਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚ ਦਾ ਪੱਲਾ ਫੜਨ ਤੋਂ ਬੜੇ ਡਰੂ-ਡਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਲਈ ਬੜੇ ਜਿਗਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬੂਠ ਦੀਆਂ ਦੀਵਾਰਾਂ ਫੋਹ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਲੋਕੀਂ ਸੱਚ ਤੋਂ ਭੱਜਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਜੀਵਨ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਸੱਚ ਦਾ ਪੱਲਾ ਫੜਨ ਨਾਲ ਹੰਕਾਰ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੂਠਿਆਂ ਕੋਲ ਹੰਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਕੀ ਹੈ? ਧਰਮੀ ਹੋਣ ਦਾ ਹੰਕਾਰ, ਧੰਨ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਹੰਕਾਰ, ਹਿੱਕ ਦੇ ਜੋਰ ਦਾ ਹੰਕਾਰ, ਰਾਜ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਹੰਕਾਰ। ਜੇ ਹੰਕਾਰ ਮਰ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਕ ਚੰਗੇ ਪਾਠਕ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ □ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ□ ਨੂੰ ਘੋਖਣ ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਬਣਦਾ। ਧਰਮ ਕਰਮ ਅਸੀਂ ਲੋਕ ਦਿਖਾਵੇ ਅਤੇ ਲੋਕ ਲਾਜ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਦਿਲੋਂ-ਤਨੋਂ-ਮਨੋਂ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੌਮ ਦੀ ਇਹ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਲੋਕੀਂ ਕਾਫ਼ਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਲਈ ਤਾਂ ਪੰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਧਰਮੀ ਬੰਦੇ, ਸੱਚ ਨੂੰ ਉਬਲਦੀਆਂ ਦੇਗਾਂ ਵਿੱਚ ਉਬਾਲਦੇ ਹਨ, ਤੱਤੀਆਂ ਰੇਤਾਂ ਨਾਲ ਸੀਸ ਨੂੰ ਝੁਲਾਸਦੇ ਹਨ, ਤਪਦੀ ਲੋਹ ਨਾਲ ਸੱਚ ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਦੀਆਂ ਕੋਝੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚ ਦੇ ਬੰਦ ਬੰਦ ਕੱਟ ਕੇ, ਰੰਬੀਆਂ ਨਾਲ ਖੋਪਰੀਆਂ ਲਾਹ ਕੇ, ਤਨ ਨੂੰ ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚੀਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬੋਟੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਵਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਬਣਾ ਕੇ ਕਿਲਕਾਰੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹੀਓ ਸੱਚ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰਵਾ ਕੇ ਅਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਵਾਇਆ ਤੇ ਸਵਾ ਸਵਾ ਮਣ ਦੇ ਪੀਹਣੇ ਪਹਿੰ।

ਸੱਚ ਨੇ ਭੁੱਖੇ ਫਿੱਛੀਂ ਰਹਿ ਕੇ ਭੀ ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰਾਨਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਫਾਕਿਆਂ ਚੰਨ ਦੀ ਚਾਨਣੀ ਤੇ ਮੌਸੀਆ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਨੂੰ ਹੰਡਾਇਆ। ਧਰਮ ਦਾ ਪੰਜ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਹੀ ਸੱਚ ਨੂੰ ਚਰਖੜੀ ਤੇ ਚਾੜਿਆ। ਚਰਖੜੀ ਦੇ ਦੰਦੇ ਪੂਰਾ ਜੋਰ ਲਾ ਕੇ ਭੀ ਸੱਚ ਤੋਂ ਈਨ ਨਾ ਮਨਵਾ ਸਕੇ। ਗਰਮ ਸਲਾਖਾਂ ਤੇ ਜਬੂਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦੇਦੀਆਂ ਨੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਨੋਚ ਨੋਚ ਕੇ ਪਰਖਣਾ ਚਾਹਿਆ ਪਰ ਮੂੰਹ ਦੀ ਖਾਧੀ।

ਸੱਚ ਅਤੇ ਬੂਠ ਕਦੇ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਬੂਠੇ ਮਨੁੱਖ ਅਪਣੇ ਤਨ ਤੇ ਸੱਚ ਦੀ ਕਲੀ ਕਰਕੇ ਸੱਚੇ ਹੋਣ ਦਾ ਭਰਮ ਪਾਲਦੇ ਹਨ। ਕਲੀ ਦੀ ਚਮਕ ਬਹੁਤੀ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਜਲਦੀ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਹੇਠੋਂ ਕੋਰਾ ਬੂਠ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਖੋਤੇ ਤੇ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਖੱਲ ਪਾ ਲੈਣ ਨਾਲ ਖੋਤਾ ਸ਼ੇਰ ਹੋਣ ਦਾ ਭਰਮ ਪਾਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਪਣੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਤੱਕ ਕੇ ਹਿਠਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਖੋਤਾ ਦਹਾੜਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕੇਵਲ ਹਿਠਕਣਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਹਿਓਂ ਕਲੀ ਕੀਤੇ ਮਨੁੱਖ ਜਦੋਂ ਹਿਠਕਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਤਿ-ਨਸਲ ਪਹਿਚਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨਵਾਨ-ਬੁੱਧੀ ਵੇਤਾ-ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੋਚ ਵਾਲੇ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਲੀ ਕੀਤੇ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਕਿਸ ਦੀ ਦੇਣ ਹਨ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾ ਚਿੱਠੀਆਂ ਸਾਫ਼ ਜਾਹਿਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਸ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਰੱਬ ਤੋਂ ਟੁੱਟੇ ਤੇ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਸੱਖਣੇ ਮਨੁੱਖ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਾਊ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਦੇ ਪੁੰਜ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲੋਕ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੋਂ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਕੇ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦਾ ਜਥੇਦਾਰ ਇਕ ਕੱਠਪੁਤਲੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਰ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਨਚਓਗੇ ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਨਚੇਗਾ।

ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦਾ ਮਾਣ ਅਤੇ ਮਰਿਯਾਦਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦਾ ਜਥੇਦਾਰ ਸੱਚ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਅਤੇ ਸੱਚ ਤੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇਵੇ। ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੀ ਹਾਏ-ਬਦਾਈ ਪਾਉਣੀ ਸੋਝਦੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਝ ਹੀ ਪਿੱਟੀ ਜਾਣਾ ਕਿ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਤੋਂ ਬਚਾਓ, ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਤੇ ਰੋਕਾਂ ਲਾਓ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਬਤ ਕਰੋ ਕਿਥੋਂ ਦੀ ਸਿਆਣਪ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਜਿਗਰਾ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਕਿਸੇ ਮਾਂ ਜਾਏ ਅੰਦਰ ਕਰੋ ਮਾਤਰ

ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾ-ਦਲੀਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਕਰੋ। ਬੇਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਟੰਗ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਾਹ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੜ (ਸਮਾਂ-ਘਟਨਾ-ਤੱਥਾ ਤੋਂ ਖਾਲੀ) ਜੋੜ ਕੇ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਰੋਧੀ ਗੌੜੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੀ ਜਾਣਨ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਫਿਲਾਸਫੀ ਅਤੇ ਅਦੁਤੀ ਪਾਰਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ।

ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸਨਿਮਰ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਸੱਦ ਕੇ ਅਪਣਾ ਕੀਮਤੀ ਸਮਾਂ ਖਰਾਬ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਏ। ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਅਤੇ ਤਖਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗਹਿਰੀ ਸਾਜਿਸ ਨਾਲ ਬੂਟੇ ਕੇਸ ਘੜ ਕੇ ਫਸਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਲਗਾਈਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਰੋਕਾਂ ਹਨ। ਪੂਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਉਹ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਆਮ ਗੁਰਸਿੱਖ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਦਲੇਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ-

੧ ਕੌਮ ਦੀਆਂ ਜੁਝਾਰੂ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰਲੱਥ ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਨਲੇਵਾ ਧਮਕੀਆਂ ਕੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈਆਂ ਹਨ?

੨ ਕੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਵਾਪਸ ਪਰਤ ਆਉਣ ਲਈ ਰਜ਼ਾਮੰਦੀ ਜਿਤਲਾਈ ਹੈ? ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲੱਗੀਆਂ ਰੋਕਾਂ ਹਟਾ ਲਈਆਂ ਹਨ?

੩ ਕੀ ਸਾਡੇ ਹਰਮਨ ਪਿਆਰੇ ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ, ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਬਖਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਜੀ ਦੀ ਜਾਨ ਅਤੇ ਮਾਲ ਦੀ ਗੰਠੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ?

ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੱਗ ਜਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਸੱਦ ਕੇ ਜਿੱਥੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਅਪਣੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਫਰਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਮੂੰਹ ਮੋੜਿਆ ਹੈ ਉੱਥੇ ਧਰਮ ਦੇ ਦੋਖੀਆਂ ਦੀ ਉਹ ਸਫਲ ਚਾਲ ਕਿ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਸਰਕਾਰੀ ਬੰਦਸ਼ਾਂ ਕਾਰਣ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ ਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹੀਆਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਾਵਾਂਗੇ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਇਕ ਅਤੀ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਅਤੇ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਇਤਿਹਾਸਕ ਗਲਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਅਥਾਹ ਸ਼ਰਧਾ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਤੀ ਹੋਰ ਗੂੜ੍ਹਾ ਹੋਏ ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ ਅਪਣੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਧੜੇ ਤੋਂ ਉੱਤੇ ਉੱਠ ਕੇ ਧਰਮ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹੀ ਅਤੇ ਨਿੰਗਰ ਸੋਚ ਅਪਣਾਉਣ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁੱਝ ਹੈ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਜੱਸ ਖੱਟ ਸਕਦੇ ਹੋ।

੧. ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਦੁਲਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਸਾਡੀ ਜਥੇਦਾਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਜਥੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਹਰ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸੱਚ ਮੰਨ ਕੇ, ਕੌਮ ਦੇ ਭਲੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਲਈ ਅੰਨੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਜੁੜੇ, ਅੱਜ ਤੱਕ ਜੇਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਲ ਕੋਠੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਗਿਣਦਿਆਂ ਸੜ ਰਹੇ ਹਨ ਜੇਲਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਾਉਣਾ।

੨. ੧੯੮੪ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਕਤਲੇਆਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੇ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜਾਵਾਂ ਦੁਆਉਣੀਆਂ।

੩. ਬਲੂ ਸਟਾਰ ਅਪ੍ਰੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਫੌਜ ਵਲੋਂ ਲੁੱਟੀ ਲਾਏਬਰੇਰੀ ਦਾ ਕੀਮਤੀ ਸਾਹਿਤ ਅਤੇ ਤੋਸ਼ੇਖਾਨੇ ਤੋਂ ਲੁਟਿਆ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਸਮਾਨ ਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵਸਤਾਂ ਚੰਦੇਏ ਸਮੇਤ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲੈਣੀਆਂ।

੪. ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਆਂ ਦੇ ਭੋਰਿਆਂ ਅਤੇ ਨਿੱਜ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਦੇਵਦਾਸੀਆਂ ਤੇ ਭੀ ਬਦਤਰ ਜਿੰਦਗੀ ਜਿਉ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਮੁਕਤ ਕਰਾਉਣਾ।

੫. ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਮਹਾਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਵਾਸਨਾ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਅੱਲੜ ਉਮਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ (ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ) ਦੀ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਜਾਂਚ ਕਰਾਉਣੀ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਕਰਾਉਣਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ੧੮ ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਉਗਲ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਾਉਣਾ।

੬. ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਰੋਧੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਨੱਥ ਪਾਉਣੀ।

੭. ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਤਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਾਉਣਾ।

੮. ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਕਰਮ ਕਾਂਡਾਂ ਤੋਂ ਕੌਮ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ।

੯. ਗੁਰਮਤਿ ਅੰਦਰ ਛਾਪੇ ਜਾਂਦੇ ਬੂਟ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰਾਉਣਾ।

੧੦. ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇ ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਟਾਈਟਲ ਚਿਪਕਾ ਕੇ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਅਤੇ ਗੁਮਰਾਹ ਕਰਨ ਦੇ ਚੋਸ ਵਜੋਂ ਸਜਾ ਦੇਣੀ।

੧੧. ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦ ਸਿੱਖ ਅਤੇ ਸਹਿਜਧਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਫਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੌਮ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕਰਨਾ।

੧੨. ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਕਰਨ ਤੇ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਲਾਸ਼ੇਰੀ ਦੇਣੀ।

ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ, ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਰ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ, ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਰ ਗੁਰਸਿੱਖ ਵੀਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮਾਣ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦ ਸਿੱਖ ਅਖਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਫ਼ਖਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾ-ਅਦਬ ਮੌ ਦੇਵੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਅਤੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸਹਿਤ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ॥ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹਾਂ॥ ਆਸ ਹੈ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰੋਗੇ। ਰੱਬ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭ ਲੱਚਦਾ ਦਾਸਨ ਦਾਸ,

ਜਸਬਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਖਾਲਸਾ, ਮੁਖ ਸੇਵਾਦਾਰ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸਮੂਹ ਸਾਥੀ (ਦੁਬਈ)

ਸਚ ਦੇ ਵੰਢੇਰਚੀ ਦੇ ਗਲ ਝੂਠ ਰੂਪੀ ਬਲਾਵਾਂ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਹਮਲਾ।

੧੯ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

“ਕਬੀਰ ਜਿਨਹੁ ਕਿਛੁ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ ਤਿਨ ਸੁਖ ਨੀਦ ਬਿਹਾਏ॥

ਹੁਮਹੁ ਹੁ ਬੂਝਾ ਬੂਝਨਾ, ਪੂਰੀ ਪਰੀ ਬਲਾਇ॥ (ਪੰਨਾ ੧੩੭੪)

ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਜੱਥੇਦਾਰ ਸ: ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ ਜੀ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ॥

ਵਿਸਾ:- ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਨੰ ੧੩/੦੨/੧੯੮੫

ਮਿਤੀ ੨੩/੧੨/੦੨ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਵਾਰੇ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਥਨ ਤੋਂ ਹੀ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਸੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰਖੰਨ ਵਾਲੇ ਵੇਦਾਂਤੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਮਤਿ ਤੱਤ ਦੀ ਸਾਰ ਕੀ ਜਾਣਨ। ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਖਿਲਾਰ ਰਹਿਆ ਸ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਅਗਰ ਵੇਦਾਂਤੀ ਸਾਹਿਬ ਜਾਂ ਉਨਾਂ ਦੀ ਸੋਚ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀ ਆ ਰਹੀਆ ਜਾਂ ਉਨਾਂ ਦੀ ਹੋਮੈ ਤੇ ਸੱਟ ਮਾਰ ਰਹੀਆ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਿਖ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਲੈਣਾ ਚਾਹਿਦਾ ਹੈ ਕਿ ਏਸ ਤਰਾਂ ਦੇ ਸਿਖ “ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ” ਦੇ ਸਿਖ ਨਹੀ ਬਲਕਿ ਇਨਾਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ।

ਕਬੀਰ ਬਾਮਣੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਗਤ ਕਾ, ਭਗਤਨ ਕਾ ਗੁਰੂ ਨਾਹਿ॥

ਅਰਥਿ ਉਰਥਿ ਕੈ ਪਚ ਮੂਆ, ਚਾਰਉ ਬੇਦਹੁ ਸਾਹਿ॥ (ਪੰਨਾ ੧੩੭੭)

ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦਾ ਸਿਖੀ ਸਿਦਕ “ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ” ਤੇ ਨਹੀ ਉਸਨੂੰ ਅਸੀ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਨਹੀ ਮੰਨਦੇ। “ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ” ਦੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦਿਤੇ ਬਿਨਾ ਸ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਕੇ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕ ਕਿਸ ਸਵਿਧਾਨ ਨੇ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਸਵਿਧਾਨ “ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ” ਹਨ। ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ “ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ” ਤੋਂ ਪੁਛ ਕੇ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ ਭਾਵ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਕਸਵੱਟੀ ਤੇ ਖਰੀਆਂ ਉਤਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਸੋਝੀ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋ ਚੁਕੀਆ ਹਨ। ਬਲਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਹੇਠ ਪੰਥਕ ਸਰਮਾਏ ਨਾਲ ਛਪੀ ਪੁਸਤਕ (ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸਾਹਿ ੬) ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੌਮ ਦੇ ੧੪ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿਤੀ ਹੋਈ ਹੈ “ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ” ਦੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਕਸਵੱਟੀ ਤੇ ਪਰਖ ਸਿਖ ਕੌਮ ਦੇ ਹੀਰੋ ਸ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਨੇ ਕਰਕੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਸਿਖ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕਚਿਹਰੀ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਦਿਤੀ ਸੀ। ਸਿਖ ਕੌਮ ਦੀਆਂ

ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸੀਂ ਕੌਣ ਹਨ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ “ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ” ਦੀ ਬਾਣੀ ਜਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸੋਝੀ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ” ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਗਰ ਸ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਘਟੇ ਘਟ ਪੰਜ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੇ ਕੇ ਸਾਬਤ ਕਰੇ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਗੁਰੂ ਸਿਧਾਂਤ, ਗੁਰੂ ਮਰਿਆਦਾ, ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

ਰਹੀ ਗੱਲ ਪੰਥਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੀ। ਇਹ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਸਖਸੀ ਪੰਥ ਨੇ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ ਗੁਰੂ ਨੇ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਭਾਰੀ ਭੁਲਾਂ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਉਦਾਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਪੰਥਕ ਮਰਿਆਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਸਹਜ ਪਾਠ ਜਾਂ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਾਉਣਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਆਪ ਕਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਪਾਠੀ ਤੋਂ ਬੈਠ ਕੇ ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੁਣੇ। ਏਸ ਮਰਿਆਦਾ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਦੀ ਹਦ ਇਥੇ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਾਠ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਰਵਾਰ ਪਰਦੇਸ ਵਿਚ ਬੈਠਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੈਸੇ ਦੇਕੇ ਪਾਠ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜ ਦਿਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਥੇਦਾਰ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਵੇਦਾਂਤੀ ਸਾਹਿਬ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਇਹ ਫੁਰਮਾਨ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ:

“ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਸਭੁ ਕੋ ਵੇਖਦਾ ਜੇਤਾ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ॥
ਡਿਠੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜਿਚਰੁ ਸਬਦ ਨ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰ॥ (ਪੰਨਾਂ ੫੮੪
“ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਮੁਰਦਾਰੁ ਖਾਇ॥ ਅਵਰੀ ਨੋ ਸਮਝਾਵਣਿ ਜਾਇ॥
ਮੁਠਾ ਆਪ ਸੁਹਾਏ ਸਾਖੈ॥ ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਆਗੁ ਜਾਪੈ॥ (ਪੰਨਾਂ ੧੩੮-੪੦)

“ਫਰੀਦਾ ਕੁਕੇਦਿਆਂ ਚਾਂਗੇਦਿਆ ਮਤੀ ਦੇਦਿਆ ਨਿਤ॥
ਜੇ ਸੈਤਾਨਿ ਵੰਣਾਇਆ ਸੇ ਕਿਤ ਫੇਰਹਿ ਚਿਤ॥ (ਪੰਨਾਂ ੧੩੭੮)
“ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਜਾਨੈ ਸਭ ਬਾਤ, ਜਾਨਤ ਹੀ ਅਉਗਨੁ ਕਰੈ॥
ਕਾਹੇ ਕੀ ਕੁਸਲਾਤ ਹਾਥ ਦੀਪੁ ਕੂਏ ਪਰੈ॥ (ਪੰਨਾਂ ੧੩੭੬)
“ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਕਰਿਹ ਰਸਨਾ ਕਹਿਆ ਕਛੁ ਨ ਜਾਈ॥
ਚਿਤੁ ਜਿਨ ਕਾ ਹਿਰਿ ਲਇਆ ਮਾਇਆ ਬੋਲਨਿ ਪਏ ਰਵਾਈ॥ (ਪੰਨਾਂ ੮੨੦)

ਇਹ ਬਾਰਨਾ ਹੀ ਗਲਤ ਹੈ ਕੇ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਆਪਨਾ ਪੱਖ ਪੇਸ਼ ਕਰਣ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪੱਖ ਦੀ ਗਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂਦਾ ਪੱਖ ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤ ਸਿਖ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਰੂਰ ਰਖ ਦਿਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦਾ ਕੁੱਝ ਹੋਰ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀਂ ਕਰ ਕੁੱਝ ਹੋਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।

“ਕਹੈ ਪੁਭ ਅਵਰੁ ਅਵਰੁ ਕਿਛੁ ਕੀਜੈ ਸਭੁ ਬਾਦਿ ਸੀਗਾਰ ਫੋਕਟ ਫੋਗਟੀਆ ਕੀਓ ਸੀਗਾਰ ਮਿਲਣ ਕੈ ਤਾਈ, ਪੁਭ ਲੀਓ ਸੁਹਾਗਨਿ ਖੂਕ ਮੁਖਿ ਪਇਆ॥ (ਪੰਨਾ ੮੩੬)
“ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਹੈ ਸੋ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਸਚੁ ਅਲਾਏ॥
ਉਹ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਆਪਿ ਚਲਦਾ, ਹੋਰਨਾ ਨੋ ਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਧਾਏ॥ (ਪੰਨਾ ੧੪੦)

ਸ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਨੇ ਸਚ ਦੇ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਚਲਦਿਆਂ ਬਿਪਰਨ ਦੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਤੋਂ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣ ਲਈ ਜੋ ਉਪਕਾਰ ਸਿਖ ਪੰਥ ਤੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਏਸ ਨਾਤੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਸਨਮਾਨਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਪਧੌਰ ਤੇ ਪੰਥਕ ਸਰਮਾਏ ਨਾਲ ਛਾਪ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵੰਡ ਦਿਉ। ਯਕੀਨ ਜਾਣੋ ਅਗਰ ਇਸ ਤਰਾਂ ਕਰ ਸਕੋ ਤਾਂ ਸਾਰਾ

ਸੰਸਾਰ ਸਿਖ ਬਣਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਅਗਰ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ “ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ” ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਮਨ ਲਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਯਤਨ R.S.S. ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਕਰਕੇ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ ਉਸੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਸਿਖ ਕੌਮ ਹਿੰਦੂ ਮਹਾਸਾਗਰ ਵਿਚ ਗਰਕ ਹੋਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਿਖੀ ਦੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰੋਂ ਸਿਖੀ ਦੇ ਉਚੇ ਸੁਚੇ ਫਲਸਫੇ ਨੂੰ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਜਕੜੋ ਅਗਰ ਆਪ ਗੁਰਮਤਿ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੋ, ਪਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪੀੜੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਿਖ ਬਣਨ ਦਿਉ। ਕੌਮ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰੋਂ ਜਾਗੋ ਜਿਹੜੇ ਕੌਮਾਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੋਭਾ ਮਿਲਣੀ ਹੈ ਉਹ ਕਮ ਕਰੋ।

- ੧) ਨਾਨਕਸਾਹੀ ਕਲੰਡਰ ਜਾਰੀ ਕਰਵਾਉ।
- ੨) “ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ” ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਤੇ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬੰਦ ਕਰਵਾਉ।
- ੩) ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿਚ ਕੱਚੀ ਬਾਣੀ ਪੜਨ ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉ।
- ੪) ਡੇਰਾਬਾਦ ਜੋ ਕਿ ਐਸ਼ ਪ੍ਰਸਤਿ ਦੇ ਅਡੋਂ ਬਣ ਚੁਕੇ ਨੇ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਿ ਸਿਖ ਬਚੀਆਂ ਅਖੌਤੀ ਮਹਾਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਹਵਸ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਾ ਹੋ ਸਕਣ।
- ੫) ਬਿਪਰਨ ਦੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਤੋਂ ਬਚਕੇ ਸਚ ਦੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਚਲਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਿਖ ਕੌਮ ਨੂੰ ਦੇਕੇ ਜੋ ਉਪਕਾਰ ਸ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ ਅਫਗਾਨਾ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਉਸ ਮਹਾਨ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਸਨਮਾਨਤ ਕੀਤਾ ਹਾਵੇ। ਜੇ ਗੁਰ ਦੇ ਸੱਚੇ ਸਿਖ ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਰਜ ਅਜ ਤੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਉ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਚੇਤਾਵਣੀ “ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ” ਦੀ ਚੇਤੇ ਰਖਿਉ;

“ਕਬੀਰ ਕਾਲਿ ਕਰਤਾ ਅਬਿਹ ਕਰ, ਅਬ ਕਰਤਾ ਸੁਇ ਤਾਲ
ਪਾਛੈ ਕਛੁ ਨਾ ਹੋਇਗਾ, ਜਉ ਸਿਰ ਪਰਿ ਆਵੈ ਕਾਲ॥ (ਪੰਨਾ ੧੩੭੧)
ਕਿਤੇ ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਨਿਤ ਚੜਦੀ ਕਲਾ ਦੇ ਨਾਹਰੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਨਿਆਰਾਪਨ ਗੁਆ ਚੁਕੇ ਹਨ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਹੀ ਗੁਆ ਬੈਠਣ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪੀੜੀ ਗੁਰੂ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਸਾਤੇ ਕੀਰਨੇ ਪਾਇਆ ਕਰੇ।
ਕਰਣੋ ਹੋਇ ਸੁ ਨਾ ਕਿਉ ਪਰਿਉ ਲੋਭ ਕੈ ਫਦਾ॥
ਨਾਨਕ ਸਮਿਉ ਰੰਗਿ ਗਇਉ ਅਬ ਕਿਉ ਰੋਵਤ ਅੰਧ॥ (ਪੰਨਾ ੧੪੨੮)
ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਚੀਜ਼ ਦਾਸਰੇ, ਖਾਲਸਾ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਮੁਖ ਸੇਵਾਦਾਰ
ਪ੍ਰਭਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਗੁਰਨੇਕ ਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਦੁਬਈ

NEMESIS OF JATHEDAR GIANI KEWAL SINGH

Maharaj Gurmit Ram Rahim Singh

‘DERA SACHA SAUDA’.

Shri Atal Behari Vajpayee, Prime Minister, New Delhi:

I am a girl hailing from Punjab State. I have been serving as a ‘Sadhwi’ in ‘Dera Sacha Sauda’. Sirsa (Haryana) for the last five years. Besides me, there are hundreds of other girls here. Who serve for 18 hours daily. But we are **sexually exploited** here. The ‘Dera Maharaj’ Gurmit Singh rapes the girls in the ‘dera’. I am a graduate. My family has blind faith in the ‘Maharaj’ (Gurmit Singh). It

was at my family's bidding that I became a 'Sadhwi'.

Two years after I became a 'Sadhwi', a special woman-disciple of Maharaj Gurmit Singh came to me one night at 10:00 clock and said that the Maharaj had summoned me to his room. I felt elated that the Maharaj had himself sent for me. I was going to him for the first time.

After climbing the stairs, when I went into his room. I saw that he was holding a remote in his hand and was watching a **blue film on the TV**. Beside his pillow on the bed, lay a **revolver**. Seeing all this, I was frightened and became nervous. I had never imagined that the Maharaj was a man of this type. Maharaj switched off the TV and seated me beside him. He offered me water and said that he had called me because he considered me very close to him. This was my first experience. Maharaj took me in his embrace and said that he loved me from the core of his heart. He also said that he wanted to **make love** with me. He told me that at the time of becoming his disciple. I had dedicated my wealth body and soul to him and he had accepted my offering. When I objected, he said **"There is no doubt that I am God."** When I asked if God also indulges in such acts, he shot back:

Sri Krishna too was God and he had 360 'gopis' (milkmaids) with whom he enacted **'Prem lila'** (love drama). Even then people regarded him as God. So there is nothing to be surprised at it. I can **kill you with this revolver** and bury you here. The members of your family are my devoted followers and they have blind faith in me. You know it very well that the members of your family cannot go against me. I have considerable influence with governments also. **Chief Ministers of Punjab and Haryana** and central Ministers come to pay obeisance to me. Politicians take help from us. They cannot take any action against me. We will get the members of your family dismissed from govt. jobs and I will get them killed by my 'Sewadars' (servants). We will leave no evidence of their murder. You know that earlier also we got the 'dera' **Manager fakir Chand** killed by goondas. His murder remains untraced till this day. The 'dera' has a **daily income of one crore rupees** with which we can buy leaders, Police and the judges.

After this, the **Maharaj raped me**. The Maharaj has been doing this with me for the last **three years**. **My turn comes after every 25-30 days**. Now I have learnt that before me too, the Maharaj had been raping the girls he had summoned. Most of these women are now 35 to 40 years old and they are past the age of marriage. They had no other option but to remain in the 'dera'. Most of the girls are educated B.A., M.A., B.Ed. Etc. But they are living a life of hell in the 'dera', simply because the members of their families have blind faith in the Maharaj. We wear white clothes, tie a scarf on the head, cannot even look at men and as per Maharaj's commands, and talk with men from a distance of 5-10 feet. To the people we look like **'devis'** (goddesses), but we are

living like **harlots**. This time I tried to tell my family that all was not well at the 'dera'. But they rebuked me saying that there was no better place than the 'dera' for here they were in the **company of God (Maharaj)**. They said that I had formed a bad notion about the 'dera' and that I should recite the name of 'Satguru'. I am helpless here because I have to obey every command of the Maharaj. No girl is permitted to talk with another. According to the commands of the Maharaj, girls are not permitted to talk to their families even on the telephone. If any girl talks about the reality of the 'dera', she is punished according to Maharaj's commands.

Sometime ago, a **Bathinda** girl revealed the wrong-doings of the Maharaj. At this, all the women disciples gave her a sound thrashing. Because of a fracture in the backbone, she is now bed-ridden. Her father gave up the service in the 'dera' and went home. For fear of the Maharaj and his own disgrace, he is not revealing anything. Similarly, a **Kurukshetra** girl also has left the 'dera' and has gone home. When she narrated the events in the 'dera' to her family, her brother who worked in the 'dera' gave up his job. When a **Sangrur** girl left the 'dera', went home and narrated the wrongdoings in the 'dera' to the people, the dera's armed Sewadars/hooligans reached the girl's house and threatened to kill her and warned her not to leak out anything about the 'dera'. Similarly, girls from **Mansa, Ferozepur, Patiala** and **Ludhiana** districts are afraid of revealing anything about the 'dera'. Although they have left the 'dera', yet they do not say anything for fear of losing their lives. Similarly, girls from **Sirsa, Hissar, Fatehabad, Hanuman Garh** and **Meerut** Districts do not disclose as to what happened to them in the 'dera'.

If I reveal my name, my family and I will be killed. I want to reveal this truth for the benefit of the common man, because I cannot bear all this tension and harassment. My life is in danger. If a probe is conducted by the Press or some govt. agency, 40 to 50 girls living in the 'dera' will come forward to reveal the truth. We can also be medically examined to find out whether we are still celibate disciples or not. If we are no longer virgins, the matter should be gone into to find out who has violated our chastity. The truth will then come out that **Maharaj Gurmit Ram Rahim Singh of 'Sacha Saudha' has ruined our lives**.

[Courtesy, The Spokesman Weekly's Monthly Issue December 2002]

NANAKSAR THATH ISHER DARBAR

COURT OF APPEAL FOR BRITISH COLUMBIA

BETWEEN

WAHIGUROO PALL SINGH GILL, HARABANS KAUR GILL,
TAGE KAUR SHOKKER (nee SIDHU), JASMOHANJIT KAUR GILL,
Administrator of the Estate of SURINDER KAUR SINDHU, Deceased
RESPONDENTS

(Plaintiffs)

AND:

NANAKSAR THATH ISHAR DARBAR and AMAR SINGH SIDHU also

known as

AMARSINGH SIDHI also known as AMAR SINGH also known as AMARSINGH also known as BABBA AMAR SINGH JI APPELLANTS

(Defendants)

Before: The Honourable Mr. Justice Smith (In Chambers)

A.J. Roberts, Counsel for the Appellant

D.H. Unterman, Counsel for the Respondent

Place and Date of Hearing:

Vancouver, British Columbia, 17 December 2002

Place and Date of Judgment:

Vancouver, British Columbia, 2 January 2003

Citation: *Gill et al v. Darbar et al*, 2003 BCCA 3, Date: 20030102, Docket: CA029974

Reasons for Judgment of the Honourable Mr. Justice Smith:

[1] There are two applications before the Court. The respondents (plaintiffs) apply for security for the trial judgment and for costs of the appeal and costs of the trial. The appellants (defendants) respond with an application to stay proceedings, including execution, in the Supreme Court pending disposition of the appeal.

[2] For ease of narrative, I will refer to the parties as plaintiffs and defendants in these reasons.

[3] The mother, brother, daughter, and legal representative of Surinder Kaur Sidhu, deceased, brought action in the Supreme Court to recover certain land from the defendants on the ground that the defendant Amar Singh had unduly influenced the deceased to transfer the land to the defendant society, which is controlled by the defendant Amar Singh.

[4] Following a lengthy trial, the trial judge granted judgment to the plaintiffs. On June 25, 2002, he ordered that title to the land be vested and registered in the name of the deceased's daughter, Tage Kaur Shokker. On July 29, 2002, the defendants filed their notice of appeal. In supplementary reasons handed down on October 10, 2002, the trial judge ordered the defendants to pay to the plaintiffs \$155,000 in assessed costs of the action and \$172,000 for "adjustments" in respect of the land.

[5] Title to the land has since issued in the name of Tage Kaur Shokker consequent upon the judgment and she has raised money on the land and has spent money developing it for sale.

[6] I will deal first with the defendants' application for a stay of proceedings pending disposition of the appeal. I observe, at the outset, that the defendants have identified no authority in support of their submission that I may enjoin further dealings with the land. These reasons will be concerned only with the pecuniary aspects of the trial judgment.

[7] The applicable principles are not in dispute. Generally, a successful plaintiff is entitled to the fruits of the judgment but this Court may stay proceedings if satisfied that it is in the interests of justice to do so: *Voth Brothers Construction (1974) v. National Bank of Canada* (1987), 12 B.C.L.R. (2d) 43 at 44-45 (C.A. [In Chambers]). The trial judgment must be assumed to be correct and protection of the successful plaintiff is a precondition to granting a stay: *Morrison-Knudsen Co. v. British Columbia Hydro & Power Authority* (1976), 112 D.L.R. (3d) 397 at 404 (B.C.C.A.). The applicant for a stay must satisfy the familiar three-stage test, that is, the applicant must show that there is some merit in the appeal, that the applicant will suffer irreparable harm if the stay should be refused, and that, on balance, the inconvenience to the applicant if the stay should be refused would be greater than the inconvenience to the respondent if the stay should be granted: *British Columbia (Milk Marketing Board) v. Grismich* (1996), 50 C.P.C. (3d) 249 at 252 (B.C.C.A. [In Chambers]).

[8] The defendants raise three grounds of appeal.

[9] First, they submit that the trial judge committed "palpable and overriding error" in drawing the inference that the defendant Amar Singh exerted undue influence or fraudulently induced Surinder Kaur Sidhu to give him the land. The plaintiffs alleged that Amar Singh promised Surinder Kaur Sidhu that, if she would give the land to him, he would cure her cancer and build a temple in her honour on the land. The trial judge noted that there was no direct evidence of such promises. However, he concluded:

[150] For the last quarter century of her life, Surinder had been in the thrall of Amar Singh. He was the most influential person in her life. She believed that he had powers which might be described as supernatural: she believed he was a Sant.

[151] Specifically, at the material times before the transfer took place, Surinder believed that Amar Singh could and would intercede with God to cure her cancer. She believed that it was a condition of obtaining a cure that she transfer the land to him. Surinder also believed that Amar Singh would build a temple on the land, in her name and in her honour, if she gave the land to him.

[152] Amar Singh knew that Surinder believed these things and he allowed her to entertain those beliefs. I doubt that he ever made such promises in express words but I do find that his words to Surinder and to Tage were intended to and did convey to Surinder that what she believed would come to pass, if she gave the land to him.

[153] I find that Surinder gave the land to Amar Singh in return for what she regarded as promises and which, I find, by a combination of the words spoken by Amar Singh and the acquiescence by him in knowingly allowing Surinder to entertain her beliefs, were in fact promises.

[10] Counsel for the defendants referred to evidence that, if accepted at face value, might support the inference that Surinder Kaur Sidhu was not the victim of fraud or undue influence perpetrated by Amar Singh. However, the trial judge considered all of that evidence. Moreover, there was much evidence from which the trial judge could rationally infer that Surinder's will was indeed overborne by Amar Singh.

[11] The defendant's second ground of appeal is that the trial judge committed reversible error in concluding that Surinder Kaur Sidhu was the beneficial owner of the land at the time that it was transferred to the defendant Society by her brother and her mother, who were the registered owners of the land in the Land Title Office.

[12] The plaintiffs pleaded that Surinder Kaur Sidhu was the beneficial owner of the land. The defendants pleaded that the land was held in trust for Surinder by her mother and her brother and that Surinder, in turn, held it "on behalf of Amar Singh". In the alternative, they pleaded that Surinder gave the land to Amar Singh for charitable purposes.

[13] The defendants led no evidence to support their plea that Surinder held the land in trust for Amar Singh. During his submission, counsel for the defendants referred to certain parts of the evidence and appeared to suggest that the beneficial owners of the land were Surinder's brother and mother. However, such an allegation was not pleaded and, I am advised, was not argued at trial. Accordingly, it is not open to the defendants to make this submission in this Court.

[14] The trial judge recounted a great deal of the evidence in his reasons, some of which, arguably, tended to show that Surinder Kaur Sidhu was not the beneficial owner of the land. However, his ultimate conclusion was that she purchased the property as an investment in 1973, when she was employed in the real estate industry and was "investing in land, buying and selling properties" and registering them in her own name. He traced the dealings with the land in considerable detail from that date until the material times. He concluded:

[143] Based on the evidence recited above, I have arrived at the following conclusions of fact.

[144] First, Surinder was the sole, beneficial owner of the land at the time it was transferred to Amar Singh.

[145] Although there was considerable informality over the years among members of the Gill family as to the use of and benefit from various homes and properties which on title were owned by one or other of them, and although all members of the family helped out in the maintenance of the properties, nothing in their words or actions suggested anything but that Surinder was the sole owner. Among other things, this is true of the 1995 mortgage, from which Surinder did not benefit. She allowed the mortgage to be placed simply as a loyal and helpful member of the family, when the family needed financial help.

[146] The ultimate proof that the land was hers is the transfer itself. When Surinder told Pall and Harbans to transfer the land to Amar Singh, they did so.

[147] Nor was the land ever held in trust by Surinder for Amar Singh. The evidence as to the various dealings with the land, such as the attempts to develop it and the taking out of the 1995 mortgage, are inconsistent with the existence of a trust.

[15] In respect of these two grounds of appeal, the defendants will be essentially asking a panel of this Court to re-try the case and to substitute their view of the facts for that of the trial judge. That is not something that

this Court can do: see, for example, *Toneguzzo-Norvell v. Burnaby Hospital*, [1994] 1 S.C.R. 114 at pp. 121-22. Accordingly, while I am not prepared to say that the appeal cannot possibly succeed, it is my view that the chance of success on these issues is minimal.

[16] The third ground of appeal alleges an error of law arising from the fact that, on numerous applications for social assistance over a lengthy period of time, Surinder Kaur Sidhu declared that she did not own property. The defendants contended before the trial judge that, if she was the beneficial owner of the property, her estate was disentitled to relief in equity because it did not come “with clean hands.” The trial judge said of this submission:

[167] I have found that Surinder’s receipt of welfare was based on repeated applications by her which fraudulently concealed her ownership of land. The defence contends that this history disentitles her estate to equitable relief.

[168] The short answer to this is that the blameworthy conduct must have some connection with the relief sought. In this case, it did not.

[17] The defendants submit that the trial judge erred in law in that passage. They refer to the following authorities: *Canada (Attorney General) v. Massinghill* (1915), 17 Ex. C.R. 510 (Exch. Ct.), *Gascoigne v. Gascoigne*, [1918] 1 K.B. 223, and *Re Emery’s Investments’ Trusts, Emery v. Emery*, [1959] 1 All E.R. 577 (Ch. D.). Those cases appear to me to make it clear that the basis of the “clean hands” doctrine is that “No man can take advantage of his own wrong”: *Canada (Attorney General) v. Massinghill*, *supra*, at 514. The point is made in other terms by the learned authors of *Hanbury & Martin Modern Equity*, 15th ed. (London: Sweet & Maxwell, 1997) at p. 26, where they say of the “clean hands” doctrine that:

...equitable relief will only be debarred on this ground if the plaintiff’s blameworthy conduct has some connection with the relief sought. The court is not concerned with the plaintiff’s general conduct. Thus, in *Argyll (Duchess) v. Argyll (Duke)*, the fact that the wife’s adultery had led to the divorce proceedings was no ground for refusing her an injunction to restrain her husband from publishing confidential material. Nor will unclean hands debar a claim which does not involve reliance on one’s own misconduct. [*Tinsley v. Milligan*, [1994] 1 A.C. 340 (H.L.)].

[18] Counsel for the defendants did not suggest that the improper conduct which the defendants invoke in this regard was in any way relied upon in the litigation by the plaintiffs. In my opinion, it is unlikely that this ground of appeal will succeed.

[19] The next two stages of the three-stage approach require a consideration of whether, if the stay should not be granted, the defendants will suffer irremediable harm and where the balance of convenience lies. I will deal with these branches of the test together.

[20] The defendant Society was incorporated in Ontario and is registered extra-provincially in B.C. It is wholly controlled by the defendant Amar Singh. The plaintiffs have been unable to find any assets in British Columbia or elsewhere owned by either defendant, except for a parcel of real estate in Ontario owned by the defendant Society. The Society purchased that parcel for \$675,000 in 1997. On the date of purchase, it granted a mortgage of the land for \$414,000. As of September 2002, the balance owing on that mortgage was \$360,357. On September 12, 2002, the Society granted a second mortgage on the land in the amount of \$100,000. Thus, the defendant Society has an apparent equity in the land of approximately \$215,000.

[21] On January 6, 2000, judgment was granted in the Supreme Court of British Columbia against the defendant Society in favour of Jatinder Minhas and Bhupinder Singh Nijjar for \$250,909 and costs for the return of a deposit that they paid to the defendant Society on account of the purchase price of the land that was returned to the plaintiffs in this action, which the defendants had agreed to sell to them. The judgment was registered in Ontario on November 21, 2002, and a writ of execution has since been issued by the Superior Court of Justice in Toronto to the Sheriff in the Region of Peel, instructing him to sell the property. Unless the plaintiffs place their execution in the hands of the Sheriff before he sells the land and distributes the proceeds of sale, they will not be entitled to share in the proceeds under the Ontario *Creditors’ Relief Act*.

[22] None of that is controverted in the defendants’ evidence, which is contained in an affidavit sworn by a Mr. Baljit Dhaliwal on information and belief. His informants are said to be Amar Singh and “members of” the defendant Society. He does not say what information he obtained from each

source. In his affidavit, the defendants disclose the land in Ontario as an asset and assert that it is exposed to claims from the aforesaid judgment creditors in excess of \$1 million, as well as to the claims of the plaintiffs in this action. Mr. Dhaliwal deposes that, if this appeal fails and if the judgment creditors proceed to execute on their judgment, “the Ontario society will have insufficient assets to satisfy those claims, and will be unable to survive.” He deposes, further, that the defendant Society serves a congregation of “one to two hundred Ontario resident Sikhs” who are of “modest means” and who have “donated and loaned monies” to “assist the society to survive”. Notably, there is no assertion that the defendant Society has no other assets or no income and no assertion as to the personal means of the defendant Amar Singh.

[23] Accordingly, it appears that whether a stay of execution on the judgment is granted or not, the defendant Society stands to lose all of its equity in the Ontario land. On the other hand, if a stay is granted, the plaintiffs will be precluded from sharing in the proceeds of the sale of that land. Therefore, the harm that will be suffered by the plaintiffs if a stay is granted outweighs the harm that will be suffered by the defendants if a stay is refused.

[24] I am not persuaded that a case for a stay of proceedings has been made out. There is little merit in the proposed grounds of appeal and the balance of convenience test favours the refusal of a stay. Accordingly, the defendants’ application to stay proceedings, including execution, in the Supreme Court is dismissed.

[25] The plaintiffs seek an order for security for costs of the appeal. The burden is on the defendants on this application to show that it is in the interests of justice that security for costs not be awarded: *Zen v. M.R.S. Trust Company* (1997), 88 B.C.A.C. 198 at 201-02 (In Chambers). After a preliminary consideration of the merits of the appeal and after considering the evidence of the defendants’ means, I am satisfied that security for costs of the appeal should be awarded.

[26] Counsel for the plaintiffs has estimated their costs, if the appeal should be unsuccessful, at approximately \$15,000 to \$20,000 including disbursements. He emphasized that this estimate is not a considered one. I must consider the means of the defendants when making an order for security for costs but, as I have already noted, their evidence in this regard is not compelling. I note, as well, that the plaintiffs brought their application in a timely way after notice of appeal was filed and that it appears that they will have difficulty realizing on a judgment for costs if they should succeed on the appeal. On the whole of the evidence, and given the weakness of the evidence on both sides of this issue, I consider that security for costs in the amount of \$10,000 would be appropriate. The appeal will be stayed until security in that amount is posted in a form satisfactory to the Registrar.

[27] On the application for security for the costs of trial and for the trial judgment, the burden is on the plaintiffs to show that it is in the interests of justice to order security and that the plaintiffs will suffer prejudice if the order is not made. In determining the interests of justice I may take into account the merits of the appeal and the effect of an order for security on the ability of the defendants to continue the appeal: *Aikenhead v. Jenkins* 2002 BCCA 234 at para. 30.

[28] This appeal has little chance of success. The defendants’ evidence does not permit me to conclude that they have made full and frank disclosure of their financial means. Moreover, as the evidence stands, if the plaintiffs succeed in retaining their judgment, which seems likely, they are unlikely to be able to recover anything beyond their rateable share of the sale proceeds of the land in Ontario, assuming they are able to participate in their distribution. To allow the appeal to proceed without requiring the defendants to post substantial security would be to allow the defendants to gamble with the plaintiffs’ money: see *Fraser Canyon Transport Ltd. v. 5391945 B.C. Ltd., 539197 B.C. Ltd., and Teal Cedar Products Ltd.* 2002 BCCA 625 at para. 11.

[29] On a consideration of all of the circumstances, I conclude that it is appropriate that the defendants be required to post substantial security for the trial costs and for the pecuniary portion of the trial judgment as a condition of proceeding with this appeal. I fix the amount of that security at \$300,000. It may be posted in a form satisfactory to the Registrar. The defendants have not satisfied me that they will be unable to prosecute the appeal if they should be required to post security. The plaintiffs will be

entitled to withdraw all or parts of that sum on account of their judgment upon lodging security in a form satisfactory to the Registrar for repayment, including interest at post-judgment rates, should the appeal be allowed.

[30] In summary:

1. The defendants' application for a stay of proceedings, including execution, in the Supreme Court is dismissed;
2. The plaintiffs' application for security for costs of the appeal is allowed and it is ordered that proceedings in the appeal be stayed until the defendants post security in the amount of \$10,000 in a form satisfactory to the Registrar;
3. The plaintiffs' application for security for the trial costs and the trial judgment is allowed and it is ordered that proceedings in the appeal be stayed until the defendants post security in the amount of \$300,000 in a form satisfactory to the Registrar.

“The Honourable Mr. Justice Smith”

[An extensive coverage of the actual judgment in this Vancouver, Canada case and Amar Singh's self-serving contradictory lies in this and the California case appeared in the October 2002 issue of The Sikh Bulletin. The above decision is on Amar Singh's appeal to stay that judgment. ED]

RICHMOND, VA NANKSAR ACTIVITIES

Amar Singh started visiting Richmond, VA frequently in April 2001, holding 'religious programs'. It all stopped when property was acquired and registered under his personal name in October 2001. By December, having failed to lock the congregation out by sending a Mr. Kathpalia all the way from Maryland to change the locks, he filed an unlawful detainer action against the same congregation for whom he had 'staged' 'religious programs' earlier in the year. He did offer to sell the property to the congregation for additional \$50,000 on top of \$36,000 down payment they had already made. As always his objective was to replace the original - 'buying' directors with his own hand picked like Kathpalia looking for Green Cards for his family and many others.

Mr. Amar Singh has never visited the property, addressed the congregation or performed any services as expected from a religious leader.

 ੴ ਸਿੱਖਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

 ਨਾਨਕਸਰ ਠਾਠ ਈਸਰ ਦਰਬਾਰ
Nanaksar Thath Isher Darbar, Inc.
 (A Tax-exempt Organization)
 11188 Robious Road, Richmond, VA 23235
 Phone # 804-307-6772

Letter to Attorney General

To: Mr. Jerry Kilgore, The Attorney General's Office
 Commonwealth of Virginia, Investigation & Enforcement Section
 900 E. Main Street, Richmond, Virginia 23219
 Phone: 804-786-2071

Ref.: Nanaksar (Thath) Isher Darbar, a Virginia State Tax Exempt Sikh Religious Corporation.

Dear Mr. Kilgore:

1. On behalf of the Nanksar (Thath) Isher Darbar (NTID), a Richmond based Sikh religion, non-profit corporation of state of Virginia, ID No. 0557310, I would like to bring your attention to the fraudulent, illegal and obstruction of services by Mr. Amar Singh.

2. Mr. Singh is a preacher of Sikh religion. He visited Richmond, Virginia in April 2001 and gave his sermons. During his visits, he

proposed to the congregation and to one of the followers, Mr. Charanjit S. Ramgarhia of Richmond, VA to raise funds for the purchase of a suitable property for holding prayers in the Richmond community.

3. Accordingly Mr. Ramgarhia convened a meeting of some Richmond devotees and thereby raised total of \$36,000.00 through donations from the local community and others.

4. With the help of a real estate agency the property at 11188 Robious Road, Richmond, VA 23235 was selected and offer was made to purchase it.

5. Since the NTID was a new body and did not have adequate assets to meet the mortgage requirements, Mr. Singh offered to take the mortgage in his name and the property was titled in his name.

6. Mr. Singh granted a Specific Power of Attorney to Mr. Ramgarhia for acquiring the property and meeting the other obligations and legalities for the property.

7. The property was acquired on October 16, 2001 and religious services started on the following Sunday and ever since the services have been held regularly including the discussions on the Sikh history, music classes, Sunday school for children, children camps, religious holidays celebrations etc.

8. A lease agreement for the use of the said property for the religious purposes was signed on October 17, 2001.

9. Mr. Singh sent his representatives named Om Kathpalia and Aytar Singh of Maryland to break into the property three times during the last year, changed the locks, destroyed religious property and went back to Maryland. They have harassed the congregation and kept them from conducting regularly scheduled services. These representatives have tried to take possession of the property by using illegal methods.

10. We had to file a criminal case in the Chesterfield Magistrate's office in order to stop them from harassing our congregation. The judge pleaded to Mr. Singh and others present to live in peace.

11. Let me point out for your information that Mr. Singh is operating through his benign methods. He makes his devotees to buy property with the donations from the congregation for holding prayers. Then, he gets the title in his name. Later he asks his devotees to turn the property over to him and takes over the possession.

12. After the establishment work is complete, he would use the property for sponsoring people for immigration on religious basis and collect handsome amount of money from them.

13. Mr. Singh has never visited the property, addressed the congregation or performed services as expected from a religious leader.

14. On December 31, 2002 we received summons from Chesterfield General District Court for Unlawful Detainer from Mr. Amar Singh's attorney asking the Richmond congregation to vacate the property. This case is scheduled for trial on February 20, 2003.

15. He has legal cases in Sacramento, CA; Orlando, FL; Buffalo, NY; British Columbia, Canada; Toronto, Canada; and now in Richmond, VA.

16. I would like to request you to please investigate this matter and provide support to the Richmond Sikh community.

Mr. Singh should not be allowed to walk away with money raised by the community for the purpose of a common goal of getting together and praying and teaching good morals to our children to be good citizen of the United States of America. Mr. Singh and his

representatives should be stopped from interfering in the operation of the Sikh temple services. Mr. Singh should turn over the ownership of the property to the Richmond congregation. This way the Sikh community can hold their regular services and stay involved in the community. This is the dream of the Richmond Sikh Community for the property that they donated for. Thank you for support.

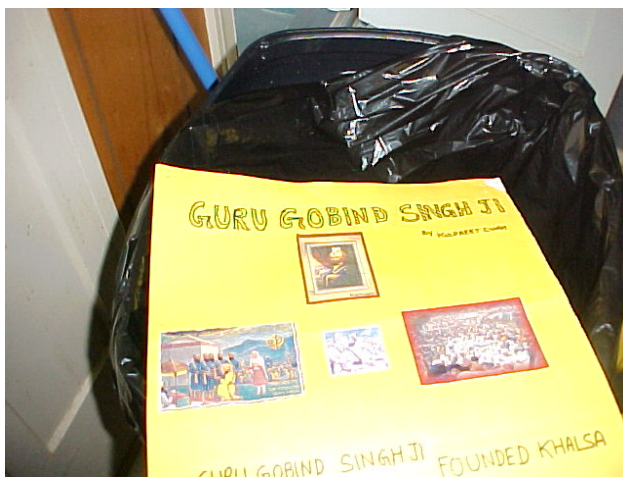
Charanjit S. Ramgarhia, Director, Phone; 804-307-6772
Cc: Mr. John C. Watkins, Senator, P. O. Box 159
Midlothian, VA 23113-0159, 804-379-2063

[In the Feb. 2002 SB under the heading 'Jathedar Vedanti Should Resign' we had this to say:

"His latest victims are the Sangat of Richmond, VA (USA) where he established his latest Thath. Charanjit Singh, the mukh sewadar there, in few years time, is either going to be part of a plaintiff group like the Sangat in Orlando, Florida, that has just filed a law suit against Amar Singh or be a defendant along with Amar Singh, as Avtar Singh is in the same law suit".

We are glad that Charanjit Singh is a plaintiff and kept his faith with the Sangat and did not sell his soul to Amar Singh. ED.]

Amar Singh's people, including Kathpalia, broke into the Gurudwara, ripped children's work from the walls, threw it into the garbage cans and changed the locks three times before being restrained with a court order.

JATHEDAR JOGINDER SINGH VEDANTI'S PATRON SAINT NANAKSARIA SAADH AMAR SINGH BARUNDI

[The following have been triggered by Jathedar Vedanti's summons to Gurbakhsh Singh Kala Afghana in order to show the double standards being practiced by our two Jathedars – Joginder Singh Vedanti, who has acquired Nanaksaria 'Sant Baba Amar Singh' as his Patron Saint and Jathedar Manjit Singh, who has acquired Bhajan Yogi as his Patron Saint.]

Exhibit # 6

**Hardev Singh Shergill vs. Amar Singh
The Superior Court of the State of California , Placer County
Case # SCV – 3271, Filed May 10, 1995**

2/20/90

KHALSA BELONGS TO GOD. ALL VICTORY IS OF THE GOD.

GOD BELOVED CONGREGATION

You will be pained to hear my sad story, whatever this **saint** has done to me I want to put before the congregation. From the very day this saint saw me for the first time at **Ludhiana** Thath, he had lustful thoughts for me in his mind. Later on, he told me that the day he saw me he did not do the kirtan (hymn singing).

Then he was going to bring me out of India by talking to my parents and using an excuse of talking me into his service and arranging my marriage. I stayed at **Ahmedgarh Mandi** for a short time. There he gave me so much affection that he didn't let me miss my parents. After some time, the saint brought me here to **Melbourne**. There, for quite some time **Amarjit**, the **saint** and I stayed by ourselves.

And sometime later, he said to me that come let me love my child. I had no suspicion, whatsoever, in mind. **Amarjit** was sent away on an excuse. We were both alone. **Thath had no congregation**. At that time the **saint** acted as a **pervert** and **raped me**. There was nobody to hear my **screams**. Nor did I know anyone. Afterwards, he had me swear before God not to tell anybody.

He censored all my letters to my family and from my family. After this incident, I lost my self-esteem and considered myself very dirty.

Amarjit knew all of this. Then one day, the **saint** called and said that innocent child, would you obey our command? We wish to marry you to **Amarjit**. He is a very good boy. But I said I want to go to India. During the night, he sent **Amarjit** to my room. He was told to force himself upon me if I did not consent. For a long time, **this dog Amarjit kept playing with my helpless body**.

I didn't consider myself worthy of returning to my parents. They did not even marry me to **Amarjit**. Then **Kamaljit** was brought there. **Kamaljit, Amarjit, Amarjit's sister Gurmeet** and I stayed together. I told **Gurmeet** everything, but was like me. She couldn't do nothing. **There, this saint and Kamaljit used to sleep together**. They ate together from the same plate.

Kamaljit had so much authority over us that we were ordered to wash her dirty underwear and other dirty laundry.

One day, I was so upset that I threw Kamaljit's dirty underwear in front of **Jaswant**. That upset him but could not do anything.

Then the **saint** played a game, that **to make Kamaljit pregnant by Baba, Surinder Singh was called upon from Sydney to Melbourne so that when Kamaljit gives birth to the child, no suspicions would arise on Baba himself.** (for public appearance Surinder Singh was supposed to be Kamaljit's husband) But Kamaljit was always with Baba when Amarjit's sister was sent to Surinder's room. At that time **Jaswant** used to be on guard duty. But Surinder Singh did not touch Gurmeet and treated her as a sister.

Tell me, how could that **Jaswant** Singh protect my honor who himself allowed dishonorable acts with his own daughter. But on ... I was sent to New **Zealand**, and Gurmeet to India. When I went to New Zealand, for some reason, I had to stay at the Thath for a night. That is where Resham Singh and Sukhi were staying. There, dog Resham Singh got sexually aroused and for the whole night kept pacing outside my bedroom door in his under clothes. He even came into the room, but because two younger daughters of Biant Singh Resham of New Zealand were with me, he could not do anything. I stayed up all night.

After staying in New Zealand for two months, I came to **England**. I was called to England to get married, also. But this was all deception. Then in England, right in front of me, he did everything (sexual) with **Bhinder and Persin**. At the time, we were staying at **Debo's** place. This **saint** identified by name several girls whom he had raped. *"I have uncontrollable sexual appetite and this is my weakness," he said.*

After six months' stay in England, I went back to New Zealand. This dog saint followed me there, too. Before I arrived there, **Satnam, Persin and a girl from the village of this saint** were already staying there. There, this dog did the same thing to **Satnam**, who told me everything. Mockingly the saint said that I had made a mistake, I did not mean to rape Satnam. But Satnam said to me that if I live long enough I will definitely expose this saint before the world, and with God's blessings protect the honor of the rest of the fellow sisters. But it will definitely take time.

Then this dog wanted to marry Satnam to my brother, but Satnam told my brother the truth about the saint's bad deeds. My brother only had doubts about this saint before. Because of this (Satnam) and because of his bad treatment with boys, my brother and two more boys moved out of his Thath. And started informing the public about the truth.

This time, again the saint fixed my marriage with a New Zealand resident Bawa, brother of Daman Singh and Manjit. All of the preparations were done for the wedding, but when he found out my brother leaving the Thath he cancelled all the wedding plans. He told the family that if they marry me their family will be destroyed, and taunted in several ways. I could not get a ticket to India. Later somehow, my brother made the booking for me and sent me to his place.

I am presenting only a part of my past experience to the congregation. I hope congregation will believe me and will save the lives of their children from getting destroyed like mine.

Servant of the congregation.

[Name of the victim has been withheld at the request of her brother. He did marry Satnam and both corroborated this account before we submitted it to the court. Surinder did go public in Australia to deny that he was the father of Kamaljit's two daughters. Kamaljit did not deny that and stated children to be of Guru Nanak's. Kamaljit was subsequently 'married' to Amarjit and she has since given birth to a girl and a boy. Both of them were brought from Guru Nanak Sikh College, Hays, England to Roseville, Ca. in late 1993 to teach at the new Bhai Daya Singh Khalsa Academy. In December they were both convicted of shoplifting. In January 1994 they were sent back to their jobs at the Hays College. After a year long legal battle Amar Singh was thrown out of Roseville in 1996. But he did obtain Green Cards for himself, Kamaljit Kaur, her three daughters and Amarjit Singh in 1994 through his Roseville operation. In 1996 we filed a petition with the USINS to revoke all these Green Cards **because Amar Singh is a fraud and he also took British Citizenship in 1996.** He has repeatedly stated under oath that he is British resident, Kamaljit and Amarjit went back to their teaching positions at the College in England and the children went to school there. So far INS has not acted at our request and Amar Singh keeps on defrauding US citizens with impunity. **We welcome help from any source, except one**, to have these Green Cards revoked. Exception is **Dr. Rajwant Singh**, Executive Director of Guru Gobind Singh Foundation, Maryland. Ironically he is also the person who could do it. But there are **two reasons** why we will not ask for his help. **Firstly**, he is in the **camp of Babas, Sants and Derawalas**. When Vedanti led a delegation to the Pope he was accompanied by Nanaksaria Amar Singh Saadh, Daljit Singh Saadh, Mohinder Singh Mahant and this Dr. Rajwant Singh. We believe that Jathedar's delegation was chosen for him. **Secondly**, Dr. Rajwant managed to do the impossible i.e. get a **'Stay of Deportation'** against **Gurdarshan Singh, Granthi at the Guru Gobind Singh Foundation Gurdwara, Maryland**. Gurdarshan Singh was ordered deported after being convicted of a criminal act. He was charged with, **"Child Abuse: Custodian"** and **"Sex Offense Third Degree"** On or About 01/01/89 – 12/31/91, Case # 1D00037094, District Court of Maryland for Montgomery County, 27 Courthouse Square, Rockville, Maryland 20850. "Defendant entered a **plea of guilty** to count #1 of the indictment as amended. Court (Kavanaugh, J.) advises the defendant of his rights, find the defendant has freely and voluntarily waived his right to a jury trial and entered his plea, accepts plea and enters a finding of guilty to count # 1 (**Sexual Offense – Fourth Degree**). Judge: M. Kavanaugh. Type: Docket. 04/09/97.ED]

JATHEDAR MANJIT SINGH'S PATRON SAINT YOGI BAJAN

The Siri Singh Sahib Bhai Sahib Harbhajan Singh Khalsa Yogi Ji
(That is eleven words. The person who had conquered his ego used only one word in his name – Nanak)

United States District Court, Albuquerque, New Mexico
Civil Action No. 0839 HB

Filed Nov. 10, 1986

Katherine Felt, Plaintiff

Vs.

Harbhajan Singh Khalsa Yogi Ji, a/k/a "Harbhajan Puri",

A/k/a “Yogi Bhajan”, a/k/a “Siri Singh Sahib”, individually, and in his capacity as the sole Officer and Director of the “Siri Singh Sahib of Sikh Dharma Brotherhood”, a California Corporation, and in his capacity as an Officer of the “Sikh Dharma Brotherhood”, a California Corporation, and in this capacity as an officer and director of the “3HO Foundation”, a California Corporation, and the “3HO Foundation of New Mexico”, a New Mexico Corporation.

Excerpts:

- (a) That he had studied 22 years with a famous yogi in India named Drindra Brahmachari, when in fact he had studied with Drindra Brahmchhari only a few days.
- (b) That the forms of yoga which Bhajan taught were ancient forms of “Kundalini” and “Tantric Yoga”, when in fact they were a collection of exercises put together by Bhajan, sometimes literally made up on the spot by Bhajan as a yoga class progressed...
- (c) That in 1971 Bhajan was bestowed with unique skills and knowledge by a yoga teacher known as the “Mahan Tantric” who had selected Bhajan to be his successor and who bestowed the title of “Mahan Tantric” upon Bhajan when the former “Mahan Tantric” died. In truth Bhajan did not study under the “Mahan Tantric,” nor was he ever vested with any such title by anyone previously holding the title.
- (d) That forms of yoga which Bhajan told the plaintiff to perform were designed to benefit the plaintiff in various physical and emotional ways, when in fact they were designed to mentally debilitate the plaintiff and place her in a state of extreme suggestibility, which state was then exploited by Bhajan and his followers as part of the thought reform process the plaintiff was subjected to...
- (e) ...In fact, the plaintiff has never received any partnership interest in Nanak Cookie Company or any remuneration of any kind for her recipes.
- (f) On the whole, the entire creation and operation of the corporation sole, the 3HO Foundation, and Sikh Dharma Brotherhood corporation, as created by Bhajan and operated by the defendants, was all part of a unified scheme of deceit. Rather than being non-profit eleemosinary or religious organizations, these organizations were created and totally controlled by Bhajan in order for Bhajan to obtain sex, money, property, power, constant personal attention and self-aggrandizement...
- (g) She has paid thousands of dollars to Bhajan, directly and through the corporate defendants, for various lectures, classes and stays at the “women’s camp” which were not what they purported to be, and which were not only worthless, but which were actually extremely harmful to the plaintiff.
- (h) She has paid thousands of dollars to Bhajan through the Sikh Dharma Brotherhood corporation in the form of tithing and other monetary contributions and payments to an ostensibly religious or spiritual cause, but which was in fact nothing more than a scheme to defraud the plaintiff and others...
- (i) As a consequence of the injury suffered by the plaintiff, the plaintiff feared that Bhajan could and would inflict grievous physical harm upon or kill the plaintiff and

members of her family through direct physical assault and through the use of magical or mystical powers, if she spoke out against Bhajan or revealed what he had done to her. This belief was the product of mental delusion intentionally induced in the plaintiff by the defendants while she was in the defendants’ cult, reinforced by actual assaults and threats of assault which occurred while the plaintiff was in the cult, similar threats of assault after the plaintiff left, and other forms of harassment which the defendants perpetrated against the plaintiff after she left the cult (as more fully described in Counts II, III and IV below)...

- (j) During the period between June 1978 and February 1985, the plaintiff was repeatedly struck or touched in a manner, which any person of ordinary sensibilities would find to be highly offensive, and which caused the plaintiff pain and physical harm, as well as fear, apprehension and resulting mental and emotional harm. These incidents include, but are not limited to, beatings; involuntary sexual intercourse, sodomy and other sexual attacks; administration of ostensibly medical treatments; administration of bizarre rites; urination upon the plaintiff; and other particulars.
- (k) At the time of the initial sexual attacks upon the plaintiff by Bhajan, the plaintiff was a virgin, had never had a sexual relationship of any kind with any man, and had intended to remain a virgin until married.
- (l) From approximately 1980 through at least August 1985, the plaintiff lived under the constant threat, fear and reasonable apprehension of physical injury or death if she left the 3HO organization or failed or refused to obey the directives and commands of Bhajan, or maintained any outside relationships which were not specifically approved by Bhajan.
- (m) From December 1980 through August 1985, the plaintiff also lived under the constant fear and reasonable apprehension of physical injury or death if she revealed to any person her experiences while involved with the defendants’ cult or Bhajan.
- (n) In carrying out his sexual assaults, Bhajan was at times physically assisted by defendant Amrit Kaur and at times physically assisted by defendant Guru Ke, who would physically restrain the plaintiff...
- (o) ...In addition the plaintiff suffered severe infections of her bladder, kidneys and other internal organs; injury to her rectum and colon; loss of hair; bloody noses; split lips; bruising over her entire body; swollen tongue to the point where she could not take solid food for several days; soreness and misalignment of her jaw; contraction of herpes simplex and lesser venereal diseases; two abortions; permanent scarring of her internal sex organs and her back; and the tearing of a mole from her back...

Civil Action No. 86-0838 M

S. Premka Kaur Khalsa, Plaintiff Vs. **Harbhajan Singh Khalsa Yogi Ji, (Same as Civil Action No. 0839 HB)**

...That he was a high master of yoga, who had studied many years under various masters of yoga in India, was a skilled teacher of and was particularly skilled in the form of yoga called “Kundalini” yoga...

During the time she was taking the purported “yoga lessons,” Bhajan, and other followers of Bhajan at Bhajan’s direction, made a great number of additional misrepresentations of fact to the plaintiff, and omitted and concealed material facts from the plaintiff. These misrepresentations included all of the misrepresentations set forth in paragraph 24, above. In addition, these material misrepresentations and material omissions included:

- (a) Failure to disclose that Bhajan was sexually involved with female members of his following.
- (b) Falsely representing that Bhajan had always been faithful to his wife, and had been celibate for years prior to first meeting the plaintiff.
- (c) Those women who became part of his following were treated with special deference, when in truth they are relegated to inferior roles and act essentially as servants to the men in the organization.
- (d) That Bhajan had over 250,000 followers. In truth Bhajan had never had in excess of a few thousand followers.
- (e) That he had washed the floors of the Golden Temple at Amritsar, India, for four years in order to “purify himself,” when in fact he had never done so.
- (f) That plaintiff was Bhajan’s “beloved” (the translation of the “spiritual name” given to the plaintiff by Bhajan), and his “spiritual wife”, destined to serve mankind by serving him in a conjugal capacity; and if she would do so, Bhajan would care for her for all of her natural life...

32. Example of the misrepresentations made to the plaintiff as part of this ongoing routine pertained to Bhajan’s purported status as teacher, representative and leader of the Sikh religion of India...Specific examples of these misrepresentations include:

(a) That Bhajan was living three lives in one, and that the demands upon his spirit in living these three lives made it necessary that he be constantly attended, that he be given sex upon demand, and that he otherwise have all of his physical and emotional needs fulfilled instantly by his followers, including the plaintiff.

(b) That Bhajan was gifted with miraculous powers, including the power to read an individual’s future, see one’s “destiny” and, through the exercise of his own powers, alter that “destiny.” Bhajan further advised the plaintiff that her own “destiny” was to become a physical cripple, lose her mind, and live out her life in a mental institution, and the only way she could avoid this fate was to adhere to his commands and teachings, and remain close to him.

(c) That the plaintiff was destined to be Bhajan’s “spiritual wife,” and to serve mankind by serving Bhajan in a conjugal capacity, and that if she would do so Bhajan would protect and care for her material needs for the rest of her natural life.

(d) That he was an “avatar” which means a reincarnation of god. Bhajan has never believed this of himself.

(e) That the form of religion practice observed by Bhajan’s followers was ancient in origin, and was followed worldwide by those professing to be Sikhs, including the Sikhs of India. In truth, Bhajan well knew the religious beliefs and practices espoused by Bhajan are not of ancient origin, are only superficially based upon the Sikh religion as it was practiced prior to the founding of Bhajan’s organizations, and are very different from or contrary to the Sikh religion as it was practiced prior to the founding of Bhajan’s organizations, and are very different from or contrary to the Sikh religion as it was practiced in India prior to the founding of Bhajan’s organizations.

(f). From 1971 onward Bhajan represented he was appointed by the governing body of the Sikh religion at Amritsar, India (the Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee) as the “Siri Singh Sahib” and that this title and office were those of the chief religious leader of the Sikhs in the western hemisphere. In truth and in fact, Bhajan never did receive any such appointment, and indeed there is no body within the Sikh religion which has the power to make such an appointment, nor is there any such office within the Sikh religion as it is known and practiced in India. Moreover, the title “Siri Singh Sahib” is not a title of religious significance to the Sikhs of India, and is nothing more than respectful mode of address used by one Sikh when addressing another.

(g). That he had studied the Sikh religion in India under a saint of that religion for years before coming to the United States, and that as a result of his long study he was schooled in the ways of the Sikh religion. In truth and in fact Bhajan had not made any such study, could neither read nor write the language in which the teachings and scriptures of the Sikh religion are written (Punjabi), and in fact at least until he came to the United States he had never even read them.

33. At no time material to this complaint has Bhajan entertained a sincere belief in the religion he espouses to his followers or to the Sikh religion as it was practiced prior to the founding of Bhajan’s organizations. Nor has Bhajan ever personally acted in accordance with the teachings, tenets or practices of the religion he espouses to his followers or of the Sikh religion as it was practiced prior to the founding of Bhajan’s organizations. Rather, Bhajan’s professed religious beliefs and objectives are espoused by him in bad faith, for the purpose of bolstering his credibility with the public and potential recruits, obtaining favorable tax treatment from the government...

43. During the period between November 1968 and November 1984, the plaintiff was repeatedly sexually and physically assaulted, touched and treated in a manner which any person of ordinary sensibilities would find to be highly offensive, and which caused the plaintiff pain and physical harm, as well as fear apprehension and resulting mental and emotional harm.

44. None of the physical touching or other acts described in this count were done with voluntary, free or informed consent of the plaintiff, nor were any of the defendants privileged to carry out any of the acts described in this count...

46...In addition the plaintiff suffered bruising over her entire body; two elective abortions; hemorrhaging which resulted in hospitalization; and contraction of herpes simples.

LETTERS TO THE EDITOR

I had been reading "THE SIKH BULLETIN" since last six months and really appreciate the sensible and rational approach it adopts while addressing the hard issues faced by Sikhs the world over. You are doing a great service to the Sikhs in each and every corner of the world by conveying the proper thought process to become a true and devoted Sikh through "VICHAAR" as Gurbani teaches. The burning issues like Deras and so-called Sants are also dealt with properly. **SB is a torchbearer for Sikhs of the world.** It is hoped that the clergy, those who matter, who lead the Sikhs, are able to read SB. Unfortunately, most of them hardly can read Gurmukhi what to talk of English. It would be a good idea if SB can be published in Gurmukhi too so as to reach those people, who really need the right direction and advice to extend desirable and much needed service to Sikhs.

Gurcharan Singh, Mohali, India

I happened to read the January 2003, issue of SB. Looks like you have been doing a great service to Sikh Communities of USA and many other countries where your readers are. We need many more such informative materials and publications. Services of Principal Harbhajan Singh of Sikh Missionary College, Ludhiana with his Sikh Phulwari, and Baba Kharak Singh of Abstract of Sikh Studies, Chandigarh, are very commendable efforts to educate Sikh masses and spread the word. I would appreciate including me in your mailing list. I am eagerly waiting for you website.

Surjit Singh Dhillon, Broadview Heights, Ohio, USA

*

ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖ ਬੁਲੇਟਿਨ ਕੱਢ ਕੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਕੁਰਾਹੇ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਦੇ ਭਰਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਕੁਰਾਹੇ ਪਾਉਣ ਵੀ ਸਿੱਖ ਹਨ - ਅਖੌਤੀ ਸਿੱਖ। ਸਾਧਕ ਨੇ ਸਾਰਾ ਬੋਝ ਗਰਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਡੇਰੇ ਥਾਂ ਪਰ ਥਾਂ ਖੁੰਬਾਂ ਵਾਂਗ ਉਭਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਤੋੜ ਭੱਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਾਰਣ ਸਿਰਫ਼ ਹੈ ਪ੍ਰਸਪਰ ਹਿੱਤ, ਪੈਸੇ ਬਨਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰੀੜਾ ਨੂੰ ਪੁੱਠੇ ਪਾਉਣੇ। ਖੈਰ ਰਬ ਹੀ ਰਾਖਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਰਦਾਰ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪੁਸਤਕ “ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਨਿਰਣੈ” ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਵਲੋਂ ਇਕ ਲੇਖ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕਾਲਾ ਅਗਾਨਾ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੁਸਤਕ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਕਰਨਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਹਿਤੁ॥ ਗੁਰਮੇਲ ਸਿੰਘ ਸਿਧੂ

MISINTERPRETATION OF GURBANI AND MISREPRESENTATION OF SIKHISM HOW TO HANDLE THIS PROBLEM?

Prof Devinder Singh Chahal, PhD
Institute for Understanding Sikhism
4418 Martin Plouffe, Laval, Quebec, Canada H7W 5L9
E-mail: Sikhism@canada.com

Introduction

Guru Nanak (1469-1539) laid the foundation of *Sikhi* (Sikhism) during the 15th century, the Period of Renaissance (between 14th and 17th century) when the scientists were challenging some of the concepts of the Church in Europe. During this period Guru Nanak was busy in challenging the ancient mythology and rituals in which the peoples of South Asia were shackled for centuries. I am proud to claim that it was Guru Nanak who promulgated a scientific and logical philosophy during the 15th century for the world to create a sense of morality to establish peace on this earth. The irony is that after five centuries if we examine the effect of teachings of Guru Nanak on humanity in general and on the Sikhs in particular, it will not be difficult to come to the conclusion that what the Sikhs are doing today is exactly contrary to the Nanakian Philosophy [1].

Causes

It happened so because of the absence of preaching of Gurbani and Sikhism in their real perspective by the so-called custodians of Sikhism after the end of era of the Sikh Gurus in 1708. After the time of Banda Bahadur majority of the Sikhs were living in the forests and during this period preaching of Gurbani and Sikhism, and control of the Sikh institutions fell into the hands of the *Biprans* (*Who work against the Nanakian Philosophy*). This situation continued to be in the same state even during the reign of Maharaja Ranjit Singh and thereafter. During the Singh Sabha Movement some attempts were made to interpret Gurbani and represent Sikhism in their real perspective by some dedicated Sikh scholars. Soon this movement was taken over by the Sikh scholars who were heavily burdened with the ancient philosophy, mythology and

Bipreet (*Ritualism or practices which are contrary to the Nanakian Philosophy*). During this period the use of discriminating intellect (*Babaek Budhi*) to find the truth was discouraged and was declared as sin by the *Biprans*. It is still happening so during the Age of Science.

During the early 1900s Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee (SGPC) came into existence with main objective to manage the Gurdwaras and preaching of Gurbani and Sikhism in their real perspective. The SGPC did very commendable work by establishing educational institutions, hospitals and improving managements of Gurdwaras. It was holding very prestigious position in the hearts of the Sikh masses and national political leaders of India, like, Jawahar Lal Nehru, Mahatma Gandhi, and others during the struggle of independence of India. Prof Harbans Singh declared SGPC as a “Unique Ecclesiastical Institution” of the Sikhs and Dr Khushwant Singh entitled it as “Parliament of the Sikhs” and “A government within the government.”

Soon after the independence of India in 1947 the SGPC started to show decline in its administration and further improvement in the management of Gurdwaras and educational institutions. Rifts started among the members of the SGPC and with those of the Shiromani Akali Party (SAD). These rifts reached at their peak during the celebration of Tercentenary of Khalsa in 1999. This situation is still worsening every day; consequently, there are many SGPCs, Alkali Dals, many Sikh student Federations, many Sikh Youth Federations, many Sikh Councils, and many claimants of Akal Takht. Now recently a Khalsa Panchayat has come into existence that is after certain corrupt Jathedars of certain Takhts.

Recent struggle on the election of the President of the SGPC during October-November 2002 became a news of the world and many state governments as well as Central Government were involved in it seriously. It had once again confirmed that the Sikhs are so much divided that they spend most of their time and money on fighting with each other rather than on proper management of Gurdwaras, dissemination of Sikhism and welfare of the Sikhs.

The Institute of Sikh Studies (IOSS), Chandigarh has also reached to the conclusion in 2001 Conference that almost all the Sikh institutions, e.g. The Akal Takht, SGPC, Amritsar, Delhi Gurdwara Parbandhak Committee, Chief Khalsa Diwan, Sikh Educational Conference and the recently formed World Sikh Council failed badly to represent Gurbani and Sikhism in their real perspective and to look after the interest of the Sikhs.

Taking the advantage of the internal feud between Sikh religious and political authorities the Biprans (includes Sikhs as well as non-Sikhs) have joined their hands and started to propagate Sikhism in their own way and some are trying to amalgamate it with Hinduism. Currently a lot of misinformation about Sikhism is being reported in all types of media by Biprans. Since the Sikh history and literature published during the 18th and 19th century is full of misinterpretations of Nanakian Philosophy and misrepresentations of Sikhism, therefore, these sources are being exploited to their maximum extent to achieve their above objectives. The notable writings from the old literature on Sikhism, which carry a lot misinformation about Gurbani and Sikhism, are as follows:

Dasam Granth, ~1721 CE. Supposed to be compiled by Bhai Mani Singh after collecting various Banis ascribed to Guru Gobind Singh;
Sri Gur Subha, 1711 CE, by Sainapat;
Gur Bilas Patshahi 6, 1751 CE, Anonymous;
Bansavelinama, 1769 CE, by Kesar Singh Chibber;
Gur Bilas Patshahi 10, 1797 CE, by Sukha Singh;
Parchia Pathshayan Das, early 18th century;
Panth Parkash, 1809 CE, by Rattan Singh;
Sarbloh Granth, by Sukha Singh?;
Mehma Parkash;
Prem Sumarg;
Janam Sakhis and Chamatkars of Sikh Gurus by various authors,
Rehit Namae by various authors;
Hukmnamae issued by the Sikh Gurus at various times; and many more such writings.

In these days Dasam Granth is being portrayed as religious and literary work of highest quality composed entirely by Guru Gobind Singh. Just a simple example, based on the information given in the Dasam Granth Guru Gobind has been declared as a devotee of Goddess Chandi in the NCERT syllabus book "Medieval India" prescribed for class XI. Lot of misrepresentations of Sikhism are appearing in the current media and many of such misrepresentations are based on the misinformation given in the above books.

Although these old writings contain some useful historical data, a lot of information is contrary to the Nanakian Philosophy, incorporated in the Aad Guru Granth Sahib (AGGS). The contradictory information given in such books is used to misinterpret Gurbani and misrepresent Sikhism by the Biprans, which includes many Sikh scholars. I would like to report some views about this situation as follows:

1. According to Bhai Kahn Singh Nabha [3] the old Sikh literature (of the 18th and 19th centuries) has been written according to the level of intelligence and beliefs of the writers. From this old literature we are getting a lot of useful information as well as that is contrary to the *Gurmat*. He has also emphasized that the most important thing is that there is a dearth of research scholars but on the other hand there are many, who are deadly against the research scholars and would declare them as atheists or the enemies of *Gurmat*.
2. Piara Singh Padam [5] says about *Rehit Namae* that: "It is a mistake to accept every information given in every *Rehit Nama* according to *Gurmat*. Many authors have written according to their own level of intelligence or under the influence of *manmat* (under the influence of ancient philosophy, ritualism, etc.), that are not right."
3. Similarly, Harinder Singh Mehboob [2] has reported that 85 out of 87 *Hukmnamae* recorded in the book, *Hukmnamae*, of Ganda Singh [6], are fake *Hukmnamae*.
4. Now more and more such *Rehit Namae* and *Hukmnamae* are being discovered which support the already misinterpreted Gurbani and misrepresented Sikhism. For example, *Hukmnama* issued by Guru Gobind Singh to the *Sangat* of Kabul is the recent 'discovery', which is not found in Ganda Singh's book, *Hukmnamae*.

Any genuine effort taken by any scrupulous Sikh scholar, who tried to preach Nanakian Philosophy and Sikhism in their real perspective, has been treated very badly by the so-called authorities

on Sikhism. Many such scholars were excommunicated. For example, Prof Gurmukh Singh was excommunicated in 1887 CE by Maan Singh, the Manager of Golden Temple Complex, Amritsar due to the pressure put by the opposition members (Arya Samajists), especially, Baba Khem Singh Bedi, Raja Bikram Singh, and Avtar Singh Vahiria, of the Singh Sabha. The opposition members were also trying to keep ancient mythology and rituals in Sikhism and to continue Guru-ship in living persons. Baba Khem Singh Bedi of this group was acclaimed as the 13th position in Guru Nanak's lineage by his associates and followers. Similarly, the press of Ditt Singh, an excellent orator, writer, and a colleague of Prof Gurmukh Singh, was put out of business because of litigation by the opposing group (Arya Samajists) in Singh Sabha [Inferred from the data given in ref. # 4].

About a century ago, it was Karam Singh, a famous Sikh historian, who took courage to analyze the *Janam Sakhi* (biography) of Guru Nanak written by Bhai Bala. He proved in his book, *Katik kae Vaisakh* [7], that the stories recorded in it cannot pass the test of Gurbani, science, and logic, the touchstones of truth. Guru Nanak has been portrayed as a great Hindu but lower in spirituality than Bhagat Kabir and Hundal. His book was removed from the sale list by the Khalsa Diwan most probably by Giani Gian Singh soon after its publication [inferred from the letter of Giani Gian Singh published in the new edition. Ref. # 7].

Moreover, especially in the West some Sikh individuals, some Gurdwara's Executives, and some Sikh Organizations have become self styled authorities on Sikhism and are issuing directives to some Sikh scholars to teach Sikhism of their ideology rather than in its real perspective. They are also creating problems for researchers who are challenging misinterpretation of Gurbani and misrepresentation of Sikhism, and unscientific codes and rituals found in the old literature. This is becoming a greatest hurdle in dissemination of Gurbani and Sikhism in their real perspective to the humanity.

In addition to the above direct actions they also force the Jathedar of the Akal Takht to excommunicate some Sikh researchers and writers without proper evaluation of their work. My analysis of this situation is that most of the Sikh scholars cannot dare to speak the truth because of Draconian sword of excommunication is always hanging on their heads.

In the recent past Sikh religious authorities have excommunicated Sikhs of almost all levels of social and political strata and academicians during the period of Bhai Ranjit Singh as the Jathedar of Akal Takht. Unfortunately excommunications continued by Giani Puran Singh, who was appointed to replace Bhai Ranjit Singh, till he was also removed by the SGPC. The newly appointed Jathedar, Giani Joginder Singh Vedanti, set another bad precedent in the Sikh history when all the closely associated religious and political personnel, who were excommunicated by the previous Jathedar of the Akal Takht, were exonerated while all the five Sikhs of British Columbia, Canada, who challenged the unscientific and illogical *Hukmnama* of *Langar*, remained excommunicated.

On the other hand, Recently *Gur Bilas Patshahi 6* has been reprinted by the Dharam Parchar Committee of the SGPC, Amritsar. It was edited by two scholars, Giani Joginder Singh Vedanti, the then Head Granthi of the Harmandar Sahib and now

the Jathedar of Akal Takht, and Dr Amarjit Singh, Professor of Shaheed Sikh Missionary College, Amritsar [8].

Gur Bilas Patshahi 6 has regularly been recited in many Gurdwaras in the past and is still being recited in many and also being used by many scholars to construct Sikhism. Jathedar Joginder Singh Vedanti, on page 52 of this book, measures the success of his efforts by seeing the gurdwaras reintroduce its regular recitation.

“ਜੇਕਰ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿਚ ਮੁੜ ਕਥਾ ਆਰੰਭ ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ ਸਮਝਾਂਗੇ ਕਿ ਕੀਤਾ ਕਾਰਜ ਸਾਰਥਕ ਹੋ ਨਿਬੜਿਆ ਹੈ।”

Its publication has been praised as ‘a unique service, an authentic biography of the Guru, a matchless gift’, etc. by the following religious authorities without analyzing its contents that how much the information given in it is worth and how much goes against the originality and uniqueness of the Gurbani and Sikhism:

Bhai Ranjit Singh, the then Jathedar of Akal Takht, Jathedar Gurcharan Singh Tohra, the then President of the SGPC, Bhai Manjit Singh, Jathedar of Takht Kes Garh, Bhai Kewal Singh, Jathedar Takht Damdama Sahib, Bhai Sukhdev Singh Bhaur, the then Acting President of the SGPC, Manjit Singh Calcutta, the then Minister of Higher Education, Punjab, Giani Sant Singh Maskeen, an approved Dharam Parcharak of the SGPC, Bhai Jaswant Singh, Katha Vachak of Gurdwara Manji Sahib, Dalip Singh Maloonagar, the Senior President of SGPC, Joginder Singh Talwara, Narinder Singh Soch, Giani Balwant Singh ‘Kotha Guru’, in addition to the two editors, Giani Joginder Singh Vadanti and Dr. Amarjit Singh.

Although Giani Joginder Singh Vedanti and Prof Amarjit Singh have admitted that it contains some denigrating information, even then they have not tried to distinguish that how much is true and how much goes against the Gurbani and Sikhism leaving the readers in confusion. Recently it has come to my notice that the Dharam Parchar Committee of Shrimoni Gurdwara Parbandhak Committee (SGPC), Amritsar has published the first issue (July 2002) of *Gurmat Gian* in Hindi for Hindi-speaking people. On the title page they have misconstrued , the unique logo of Guru Nanak, into *Ik Om Kaar* in Hindi by representing OM in Hindi and by adding one before it and an extra line at the top of OM. They have not only misconstrued the Logo of Guru Nanak but have mutilated the OM of Hindus also.

If such type of publications are being produced by the so-called authorities (with the blessings of the Jathedars, SGPC President and Education Minister of SAD Government and by the Dharam Parchar Committee) then what intellectual power they have to evaluate blasphemous work in the publications of other Sikh and non-Sikh researchers and writers.

Gurbakhsh Singh Kala Afghana has been summoned at Akal Takht by its Jathedar to clarify the blasphemous work reported in his series of books. It is the same Jathedar, Bhai Sahib Bhai Joginder Singh Vedanti, who has reprinted *Gurbilas Patshahi 6* [8] without criticizing the misinformation and unscientific and illogical stories, which go against the Nanakian Philosophy and basic principles of Sikhism. It was Gurbakhsh Singh Kala Afghana’s criticism, based on Gurbani that led to the recall of this book by the SGPC. We understand that this book has reappeared minus the laudatory comments of Panthic ‘Scholars’ named above.

Solution

The Institute For Understanding Sikhism (IUS) stresses the need of an Advisory Committee comprising of Sikhs expert in various fields of Natural and Physical Sciences, Astronomy/Cosmology, Medicine, Philosophy, Psychology, History, Languages, Administration, Laws, etc. and each expert of these fields should be well-versed in Gurbani. They are not necessarily to be eminent Sikhs or Sikh theologians since all of them have been tested already. These experts should be unbiased, having open-mind and scientific temper, and free from allegiance to any political organization; and should be representing various countries of the world since the Sikhs are living all over the world now.

The IUS is already working on these lines and has an Editorial Board having members, expert in some of the above disciplines. The IUS also considers that Nanakian Philosophy, incorporated in the Aad Guru Granth Sahib after authentication by Guru Arjan and Guru Gobind Singh, is original and unique, and has universal acceptability. Therefore Nanakian Philosophy, science and logic should be taken as the touchstones to find out the truth in the publication of Gurbakhsh Singh Kala Afghana along with all the publications printed and reproduced by the SGPC by this new Advisory Committee yet to be formulated but not by any already existing Dharam Parchar Committee or any other Advisory Committee. After this task they should turn towards all those writings published during 18th and 19th centuries listed above. **After this a big task of writing of integrated and comprehensive theology of Sikhism for the humanity is waiting for them.**

References

1. Chahal, D. S. 2002. Nanakian Philosophy – The Term Defined. *Understanding Sikhism Res. J. 4 (2): 17-22.*
2. Mehboob, Harinder Singh. 1988. *Sehjae Rachio Khalsa* (Punjabi). Published by the Author. Khalsa College, Garhdiwala, Hoshiarpur.
3. Nabha, Bhai Sahib Bhai Kahn Singh. 1996 (5th ed.). *Gurmat Martand* (Punjabi). Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee, Amritsar.
4. Oberoi, Harjot. 1994. *The Construction of Religious Boundaries*. Oxford University Press, Delhi.
5. Padam, Pyara Singh. 1984 (3rd ed.). *Rehit Namae* (Punjabi). Kalam Mandar, Lower Mall, Patiala.
6. Singh, Ganda. 1985. *Hukmnamae* (in Punjabi). Punjabi University, Patiala.
7. Singh, Karam. 1979 (Reprint). *Katik kae Vaisakh* (Punjabi). Lahore Bookshop, Ludhiana.
8. Vedanti, Giani Joginder Singh and Singh, Dr Amarjit. 1998. *Gur Bilas Patshahi 6* (in Punjabi). Dharam Parchar Committee, Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee, Amritsar.

Following May Be Ordered From The Sikh Center Roseville

201 Berkeley Ave, Roseville, CA 95678

GURU GRANTH SAHIB VOLUMES ARE AVAILABLE **FREE** FROM ROSEVILLE SIKH CENTER.

Books by Gurbakhsh Singh Kala Afghana available from Sikh Center Roseville:

- 1. Seven volume set of "Bipran Ki Reet Ton Sach Da Maarag" Bheta U.S. \$ 10.00 **per volume**. (May be ordered individually)
- 2. One volume "Maas Maas Kar Moorakh Jhagre" Bheta U.S. \$ 10.00
- 3. Bachittar Natak- Bheta U.S. \$10.00

Note: *Items 1,2, and 3 combined please add U.S. \$ 10.00 for postage. For individual volumes please add \$3 for postage.*
Please make checks payable to KTF of N.A. Inc.

Others Books available from Sikh Center Roseville:

- 4. Sikh Religion and Christianity, author G.S. Sidhu, UK.] Bheta \$5.00 including postage
- 5..Sikh Religion and Islam, authors G.S. Sidhu and Gurmukh Singh, UK.] for both
- 6. Teaching Sikh Heritage To The Youth, author Dr. Gurbakhsh Singh. Bheta \$5.00, including postage. For bulk copies please write to Canadian Sikh Study and Teaching Society #108, 1083 SE Kent St. Vancouver, B.C. V5X4V9, Canada.
- 7.."Sikhs in Hisotry" by Dr. Sangat Singh, Paper Back, Bheta \$10.00, Hard Back, Bheta \$15.00, including postage.
- 8. Gurbani CD and SGPC publications **FREE**. We pay the postage.
- 9. ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਨਿਰਣੈ, ਗਿਆਨੀ ਭਾਗ ਸਿੰਘ, ਅੰਬਾਲਾ॥ Bheta \$10.00 including postage

Books available from other sources:

- 10. Avtar Singh Dhami, 3336 Bridge Road, Hayward, CA 94545. Various titles on Religious books, including publications of Missionary College Ludhiana.
- 11. **Thanks to S. Avtar Singh Dahami, Dr. Sahib Singh's 'Sri Guru Granth Sahib Darpan' is now on : www.gurugranthdarpan.com**
- 12. Dr I. J. Singh, 2414 Capri Place, North Bellmore, NY. 11710-1624. 1. The Sikh Way: A Pilgrim's Progress. 2. Sikhs And Sikhism: AView With A Bias

Your kind donations are used to print religious literature and this Bulletin

Khalsa Tricentennial Foundation of North America Inc.
The Sikh Center Roseville
Gurdwara Sahib Roseville
201 Berkeley Ave
Roseville, CA 95678

Address
Label
Here

If you do not wish to receive this bulletin, please write 'do not mail' across the label and return to sender.
If you wish for someone else to receive it, please provide us with their mailing address. Thank you.